

Tanítványság

Tanítványság

A tanulmányokat összeállította:
Bálint Kisztina, Egerváriné Árvai Márta, Hites Gábor,
Juhász Ernő, Németh Péter

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ
Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A
Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.
Telefon/fax: 06-1/267- 3947 • 06-20/379-6020
bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu
Felelős kiadó: Szigeti Gábor
Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta
Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs
ISBN 978-615-5260-18-6
ISSN 0865- 3119

Tartalom

Bevezetés	7
I. tanulmány – január 4. <i>A tanítványok és a Szentírás</i>	9
II. tanulmány – január 11. <i>A tanítványok képzése példázatokkal</i>	22
III. tanulmány – január 18. <i>A tanítványság és az ima</i>	32
IV. tanulmány – január 25. <i>Gyermekek elhívása a tanítványságra</i>	42
V. tanulmány – február 1. <i>A betegek tanítvánnyá tétele</i>	53
VI. tanulmány – február 8. <i>Az „átlagember” tanítvánnyá tétele</i>	63
VII. tanulmány – február 15. <i>Jézus és a társadalom kivetettjei</i>	72
VIII. tanulmány – február 22. <i>Jézus és a gazdag, híres emberek</i>	83
IX. tanulmány – március 1. <i>A hatalmon levők tanítvánnyá tétele</i>	95

X. tanulmány – március 8.	
<i>Tanítvánnyá tenni a népeket</i>	105
XI. tanulmány – március 15.	
<i>A lelki vezetők tanítvánnyá tétele</i>	114
XII. tanulmány – március 22.	
<i>Az aratás és az aratók</i>	124
XIII. tanulmány – március 29.	
<i>A tanítványság ára</i>	135
Igék minden napra	
<i>Január</i>	146
<i>Február</i>	147
<i>Március</i>	148

Bevezetés

Mindannyiunk vágya, hogy igazán jó tanítványok legyünk Krisztus iskolájában, mint akik mindent igyekeznek megtanulni Mesterüktől. Ebben a negyedévben ehhez a tanuláshoz szeretne segítséget nyújtani a Biblia-tanulmány, amely Jézus követéséről, a tanítványságról szól, nemcsak lelki, hanem gyakorlati értelemben is. Mit tett Megváltónk a legkülönbözőbb társadalmi csoportokhoz tartozó emberekért? Hogyan közeledett a gyermekekhez, s hogyan az érettebb korosztályokhoz? Miért nem jelentett számára problémát a gyógyításban, az evangélium hirdetésében a nemzeti hovatartozás? Hogyan találta meg és vezette haza az atyai háztól eltávolodottakat? Miért vonzódtak hozzá a gazdagok és a szegények közül egyaránt sokan? Mit jelent mindennap a keresztet felvéve követni Őt? Miként ébreszthetünk vágyat embertársainkban, hogy szeressék, kövessék, várják a Szabadítót? Reményeink szerint ezekre a kérdésekre is találunk majd választ közösen az elkövetkezendő hónapokban, s eközben erőt nyerünk Istenünktől, hogy az élethosszig tartó tanulást soha ne adjuk fel, az esetleges fájdalmak és kudarcok ellenére sem, hiszen így válunk mindannyian „Istentől tanítottakká”.

„Isten országa nem szemmel láthatóan jön el: Isten országa az Ige szelíd érvelése, a Szentlélek belülről ható munkája által, az emberi lélek Istennel való közössége útján jön el. A mennyország hatalma a Krisztus jellemének tökéletességére eljutott emberek lényében nyilvánul meg. Jézus Krisztus követőinek a világ világosságává kell lenniük – de Isten nem arra szólítja fel őket, hogy erejük megfeszítésével világítsanak. Ő nem helyesli a jóság látszatára törekvő önelégült igyekezetet. Ő azt akarja,

hogy lelkünk átítatódjék a menny alapelveivel, és a körülöt-
tünk élőkkel fenntartott kapcsolatainkban tegyünk bizony-
ságot arról a világosságról, amelyet Teremtőnkől kaptunk. Az
élet minden területén megmutatkozó rendíthetetlen hűség ál-
tal világítsunk. (...) Isten örök gazdagsággal ruházta fel az
embereket, amikor Fiát a világnak ajándékozta – olyan gaz-
dagsággal, amelyhez képest a világ kezdete óta összegyűjtött
emberi kincsek semmit sem érnek. Krisztus eljött a Földre, az
örökkévalóságban felhalmozott szeretetet hozta el az embe-
rek fiainak. Ezt a kincset úgy kaphatjuk meg, ha kapcsolatban
vagyunk Megváltónkkal, és szeretetét továbbadjuk. Isten mű-
vében az emberi erőfeszítés csak odaszentelt élettel, odaadó
imával, a krisztusi kegyelem életet átformáló hatalmának meg-
mutatásával lehet eredményes. Különböznünk kell a világtól,
mert Isten reánk helyezte pecsétjét, bennünk és általunk nyi-
latkoztatja ki szeretetét és jellemét. Megváltónk pedig befedez
minket igazságával. Amikor Isten kiválaszt embereket a szol-
gálatra, nem kérdezi, van-e földi gazdagságuk, műveltségük
vagy szónoki képességük. Csupán ezt kérdezi: »Elég alázato-
sak-e ahhoz, hogy megtaníthassam őket útjaimra? Rájuk bíz-
hatom-e ígémet? Képviselnek-e majd engem?« Isten mindnyá-
junkat csak annyira tud felhasználni, amennyire Szentlelkével
betöltheti lelkünk templomát. Isten csak az Ő képmását tükr-
öző munkát fogadja el. Követőinek – megbízatásuk hitelesíté-
seként – magukon kell viselniük a menny örökkévaló alapel-
veinek jegyeit.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 2. fejj.)

Kívánjuk, hogy minden kérdésre választ kapjunk, s minden
hiányosság és tájékozatlanság pótoltsék a mennyei Tanító
által!

A tanítványok és a Szentírás

Elolvasásra ajánlott Ellen G. White műveiből:

- *Jézus élete*, Küzdelmes napok c. fejezet
- *A nagy Orvos lábnymán*, Isten Igéjéből merített ismeret c. fejezet
- *Szemelvények*, I. kötet, A prófétai írások ihletettsége c. fejezet
- *A nagy küzdelem*, Sátán csapdái, Újkori ébredések c. fejezetek

1 Milyen szerepe volt Isten Igéjének Jézus életében, szolgál-
latában?

- Zsolt 40,8–9, vö. Zsolt 119,11; Mt 4,1–11
- Ésa 50,4–5, vö. Mt 7,28–29
- Lk 18,31, vö. Jn 8,28; 15,10

Jézus azzal dicsőítette mennyei Atyját, hogy hűséggel elvé-
gezte feladatát (Jn 17,4). Az evangéliumból látható, hogy ti-
zenkét éves korában már tudatosan foglalkozott a személyére
vonatkozó próféciaikkal, és a megváltásunknak szentelte ön-
magát. Akkor is követte az Írásokban számára kijelölt utat,

amikor csak nehéz lelki küzdelmek árán tudott előrehaladni küldetése betöltésében (Lk 9,51; Mt 17,17). Győzelmének egyik titkát abban találhatjuk meg, ahogyan a kísértéseket leplezte és elutasította az Ige segítségével. Már tizenkét évesen úgy ismerte a bibliai tanításokat, hogy „mindnyájan, akik őt hallgatták, álmétkodtak értelmén és feleletein” (Lk 2,47). Mély igeismerete megnyilatkozott messiási szolgálata során is, amikor korának népszerű, de téves eszméit igazította helyre, vagy amikor az írástudók kérdéseire válaszolt.

„Krisztus idejében azt a települést, amelyben a fiatalok vallásos neveléséről nem gondoskodtak, Isten átkától sújtottnak tekintették. A tanítás mégis formálissá vált, és a hagyományok jórészt kiszorították az Írásokat. Az igazi nevelés arra indítja a fiatalokat, hogy »keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák Őt és megtalálhatnák« (Ap csel 17,27). A zsidó tanítók figyelmét azonban a ceremóniák kötötték le. A tanulók olyan értéktelen ismereteket halmoztak fel, amelyeket a mennyei iskolában nem ismernek el. Az Isten szavának személyes elfogadásából fakadó tapasztalatnak nem volt szerepe az oktatási rendszerben. A tanulókat annyira lefoglalták a külsőségek, hogy nem maradt egy-egy csendes órájuk, amelyet Istennel tölthettek volna. (...)»

A gyermek Jézus nem járt a zsinagógaiskolákba. Édesanyja volt első földi tanítója, tőle és a prófétai tekercekből tanult a mennyeiekről. Anyja ölében pontosan azokat a szavakat hallotta, amelyeket Ő maga mondott Mózes által Izráelnek. Akkor sem kereste a rabbik iskoláit, amikor átlépte az ifjúkor küszöbét, hiszen nem volt szüksége arra, hogy ilyen forrásból szerezzé ismereteit, mert az Ő tanítója Isten volt. (...)

Miközben Jézus kutatta az Írások értelmét, feltárult előtte Isten szavának és műveinek jelentősége. Mennyei lények kísérték, szent gondolatokkal foglalatostkodott.

Amióta értelme nyiladozni kezdett, folyamatosan növekedett lelki ajándékokban és az igazság ismeretében. Jézushoz hasonlóan minden gyermek szert tehet a valódi tudásra. Ha megkíséreljük megismerni mennyei Atyánkat Igéje által, angyalok szegődnek mellénk, értelmünk megnyílik, jellemünk megtisztul és nemessé válik. Egyre jobban fogunk hasonlítani Megváltónkhoz. A természet szépségét és nagyságát szemlélve szeretetünkkel Isten felé fordulunk. Ha istenfélelem tölt be minket, lelkünk megerősödik, és az Örökkévalóval lépünk kapcsolatba művei által. Szellemi és erkölcsi képességeink akkor fejlődnek, ha ima által közösségünk van Istennel. A lelkiekről elmélkedve erősödnek lelki képességeink.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 49–50. o.)

„Jön a világ fejedelme, és énbennem nincsen semmije – mondta Jézus (Jn 14,30). Milyen eszközökkel győzött Jézus a Sátánnal szembeni küzdelemben? Isten szavával. Csak az Ige által tudott ellenállni a kísértésnek. »Meg van írva« – mondta Megváltónk (Mt 4,4). Bennünket pedig megajándékozott »igen nagy és becses ígéretekkel, hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon« (2Pt 1,4). Isten Igéjének minden ígérete a miénk. Élnünk kell minden egyes Igével, amely Isten szájából származik. Ha kísértés ostromol, ne tekintsünk a körülményekre vagy saját gyengeségünkre, hanem az Ige hatalmára, amelynek minden ereje a miénk.” (Ellen G. White: i. m., 94. o.)

- TEGYÜK FEL A KÉRDÉST:
- Mit jelent „szívembe rejteni” Isten beszédét? Mi a különbség az Ige ismerete és az Ige szívbe rejtése között?
- Követhetem-e, követem-e Jézus életpéldáját az igetanulmányozásban, a Bibliához való viszonyulásomban?

2 Hogyan viszonyuljunk a Szentíráshoz Jézus példája és tanítása alapján?

- Mt 5,17–19, vö. Mt 7,21–27; Lk 8,5–15
- Mt 13,52
- Lk 10,25–26 (vö. Mt 21,42; Mk 9,12; 11,17; Jn 10,34)
- Lk 16,31, vö. Jn 5,46–47

Jézus a tanításaiban és a vitahelyzetekben alkalmazott érveivel az Igéhez vezette hallgatóit, arra tanítva ezzel őket, hogy hitük, meggyőződésük Isten Igéjére épüljön. Feltámadása után is az ószövetségi iratok segítségével erősítette meg a tanítványok hitét (Lk 24,13–32).

„Krisztus Mózes könyvétől, a bibliai történet alfájától kezdve megmutatta nekik mindazokat a helyeket a Szentírásból, amelyek Őrá vonatkoznak. Ha azonnal megismertette volna magát velük, akkor a szívük megelégszik, és örömük teljességében nem éheztek volna semmi többre. Azonban arra volt szükségük, hogy megértsék az ótestamentumi próféciák és előképek Krisztus melletti tanúságtételeit. Ezekre kellett felépülnie a hitüknek. Krisztus nem vitt véghez csodákat, hogy meggyőzze őket. Azt tekintette első feladatának, hogy az Írásokra irányítsa figyelmüket. Eddig úgy tekintettek halálára, mint amely összetörte, megsemmisítette minden reménységüket. Krisztus most megmutatta nekik a próféták könyveiből, hogy éppen ez volt a legerősebb bizonyíték hitük számára.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 702–703. o.)

Krisztus szavai egyszerűen határozzák meg a tanítványság lényegét: „Ha megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én

tanítványaim vagytok... Aki Istentől van, hallgatja Isten beszédeit.” (Jn 8,31–47) Az Egyiptomból való kivonulás és a pusztai vándorlás története ékesen bizonyítja, hogy nem a csodák eredményezik a hitet és az engedelmisséget, hanem Isten beszédének befogadása. Isten hatalmának csodálatos megnyilvánulásai erősítik a hirdetett Ige hatását (vö. Mk 16,20), de nem helyettesítik azt. Új életet Isten teremtő szava, kegyelmének kinyilatkoztatása tud létrehozni az emberi szívben (vö. 1Pt 1,23) akkor, amikor nem úgy fogadjuk, „mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét, aminthogy valósággal az” (1Thess 2,13).

„Jézus arra tanítja gyermekeit, hogy ragadjanak meg minden lehetőséget, amikor olyan ismereteket szerezhetnek, amelyek bölcsé teszik őket az üdvösségre. Krisztus ügyének gondos, tette kész munkásokra van szüksége. Széles területek nyílnak meg a Márták előtt, akik szorgalmasan szeretnék végezni az Istentől kapott munkát. Először azonban üljenek le Máriával Jézus lábához. Krisztus kegyelme szentelje meg a szorgalmat, az igyekezetet – így kaphatunk legyőzhetetlen erőt ahhoz, hogy valóban jól cselekedhessünk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 442. o.)

„Tanításunk csak akkor lesz hatásos, ha saját példánk által nyújtjuk, mert a lelkünk mélyéről fakad.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 186. o.)

3 Miért adta Isten a Bibliát? Hogyan segíti a cél megértése a Szentírás megértését? Milyen „kulcsokat” kaptunk Isten szavának értelmezéséhez?

- 5Móz 29,29, vö. 2Tim 3,16–17; Jn 17,17
- Jn 5,39–44, vö. Lk 24,27
- Mt 4,4,7

- Jn 10,32–36
- Mk 12,24, vö. Jn 8,43

„A Biblia tanulmányozása komoly erőfeszítést és kitartást kíván tőlünk. Amiképpen a bányász leás a földbe a kincsekért, ugyanolyan komolyan és állhatatosan kell keresnünk Isten Igéjének drága kincseit. A mindennapi tanulmányozás – versről versre haladva – a legáldásosabb. Olvassunk el egy bibliai szöveget, és összpontosítsunk mindannak megértésére, amit Isten abba a részbe helyezett el számunkra. Azután addig időzzünk az adott gondolatnál, amíg szívünk befogadja. Ha egy ilyen szakasz mindaddig tanulmányozunk, amíg a jelentősége és értelme világossá válik, ez nagyobb értéket jelent majd számunkra, mintha sok fejezetet olvasnánk át úgy, hogy nincs előttünk egy határozott cél.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 188. o.)

- TEGYÜK FEL A KÉRDÉST:
- Mi mindent foglal magában az a hasonlat, amely a Biblia tanulmányozását a kincs kutatásához, bányászatához hasonlítja?
- Mit jelent „minden igével” élni? Tudatosan odafigyelek-e arra, hogy minden mennyei világosságot megragadjak?
- Hogyan tudunk megszabadulni a rest, azaz közömbös, tompa szívtől?

A Biblia megértéséhez a legnagyobb segítséget nem egy bizonyos módszer alkalmazása kínálja számunkra, hanem az engedelmesség készsége. Isten annak tud újabb és újabb világosságot adni Igéjéből, aki a kapott világosságot megbecsüli, és befogadja, azaz beépíti az életébe, gondolkodásába. Másrészt viszont a legnagyobb veszély, hogy saját elképzeléseinket, vá-

gyainkat vetítjük bele a Szentírás szavaiba, és nem vagyunk nyitottak arra, hogy az Írás változtassa meg a gondolkodásunkat. Amikor kerüljük a szembesülést bűneinkkel és nem vagyunk hajlandók a gyakorlati változtatásra, akkor komolyan fenyeget bennünket a bibliai üzenet torzításának veszélye, az öngazolásra való hajlamunk miatt. „Az elfogultság, az előítélet és a szenvedélyek zavarják a megértést, ködösítik az elmét, még a Biblia olvasásakor is” – írja Ellen G. White (*Szemelvények*, I. köt., 20. o.). Az igazság kinyilatkoztatásával Istennek az volt a célja, hogy megszenteljen bennünket, azaz hogy törvényének minden igéjét betöltsük.

„Amikor a Szentírást kutatjuk, összpontosítsuk rá minden figyelmünket, és igyekezzünk megérteni, amennyire Isten mélységes dolgait halandó ember felfoghatja! De ne felejtjük el, hogy az igazi tanuló a gyermek formálhatósága és alázatossága jellemzi. A Szentírással kapcsolatos kérdéseket nem lehet a filozofikus problémák esetében alkalmazott módszerekkel megválaszolni. A Biblia kutatásához nem szabad azzal a magabiztossággal fogni, ahogyan sokan a tudományos kérdéseket vizsgálják, hanem imádkozva tanulmányozzuk az Igét, Istenre támaszkodva, igazán vágyakozva arra, hogy megismerjük akaratát. Alázatos és tanulékony lelkülettel kell tanulnunk Teremtőnkől, nehogy a gonosz angyalok elhomályosítsák értelmünket, és szívünk keménnyé, érzéketlené váljék az igazság iránt.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 533. o.)

„Jézus feltárta az igazságot, amely elengedhetetlen a lélek üdvössége szempontjából. Azt mondta, hogy az igazság megértése és értékelése inkább a szíven, mint az értelem múlik. Az igazságot a lélekben kell elfogadni, ehhez az akarat beleegyezése szükséges. Ha csak az értelemnek

kellene alávetni az igazságot, akkor befogadása során a büszkeség nem jelentene akadályt. Az igazságot azonban a kegyelem szívbeli munkálkodása által fogadhatjuk be, s ennek feltétele a lemondás minden olyan bűnről, amelyet Isten Lelke felfed. Bármilyen nagy lehetőséget kaphatunk az igazság megismerésére, mégsem válik hasznunkra, ha szívünk nem nyitott a befogadására, és nem mondunk le tudatosan minden szokásról és gyakorlatról, amely ellenkezik az igazság elveivel. Azok előtt, akik átadják magukat Istennek – őszintén vágyva arra, hogy megismerjék és cselekedjék az Ő akaratát –, az igazság Isten erejeként nyilvánul meg, üdvösségükre.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 383. o.)

4 Milyen szerepe volt a Szentírásnak az apostoli korban?

- Ap csel 20,32, vö. Ap csel 2,42; 17,11
- 2Tim 4,2, vö. 2Tim 2,2, 23
- Ap csel 4,24–31

.....

.....

A tanítványok – követve Jézus példáját – a Szentírásból vett bizonyítékokkal hirdették, hogy Jézus a Megváltó. Az apostolok az igehirdetés szolgálatát végezték, Isten pedig a hirdetett Igét megerősítette szabadító, gyógyító hatalmával. Isten Igéje meghatározó szerepet töltött be a keresztény közösség életében is. A hívők „foglalatosak voltak az apostolok tudományában”.

„Amíg Jézussal voltak, a tanítványokat gyakran összezavarta a papok és farizeusok tanítása, de problémáikkal Krisztushoz mentek. Ő a hagyományokkal szemben a

Szentírás igazságait tárta eléjük. Így erősítette bizalmukat Isten igéjében, és nagymértékben oldotta a rabbikkal szembeni félelmüket, lazította kötődésüket a hagyományokhoz. A Megváltó életének példája sokkal hatékonyabb volt a tanítványok nevelésében, mint egymagában bármilyen oktatás. Miután el kellett válniuk tőle, minden tekintet, hangsúly és szó eszükbe jutott. Gyakran, amikor szembekerültek az evangélium ellenségeivel, megismételték Jézus szavait, és boldogok voltak, látva e szavak hatását az emberekre. A tanítványok üzenete ugyanaz volt, mint Keresztelő Jánosé, vagy magáé Krisztusé: »Elközelített az Isten országa.« (Mk 1,15) Nem volt szabad vitába keveredniük az emberekkel, hogy a Názáreti Jézus-e a Messiás, hanem az Ő nevében kellett véghezvinniük irtalmas cselekedeteit.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 288–289. o.)

„Amikor Krisztus elküldte tanítványait, hogy minden hívőt gyűjtsenek be egyházába, felhívta figyelmüket az egyszerűség fontosságára. Minél kevesebb súlyt helyeznek a külsőségekre és a pompára, annál nagyobb lesz befolyásuk a jóra. Olyan egyszerűen beszéljenek, amint Jézus beszélt, és igyekezzenek a tőle kapott tanításokat a hallgatók szívébe vésni.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 19. o.)

5 Milyen változást jeleztek előre a próféciák arra vonatkozóan, hogy miként tekintenek majd az emberek Isten Igéjére?

- Ap csel 20,29–30
- 2Tim 4,2–4
- 1Tim 4,1
- 2Thess 2,3–4,7–8

„Sátán jól tudta, hogy az emberek a Szentírás fényében felismerhetik csalásait, és megszabadulhatnak hatalmából. (...) A Biblia Istent dicsőíti, és a véges embert az őt megillető helyre teszi, ezért Sátán a Biblia szent igazságait elhallgattatta és eltitkoltatta. A római egyház is ezt a taktikát követte. Évszázadokig megtiltotta a Biblia terjesztését. Az embereknek tilos volt olvasni vagy házukban tartani a Szentírást. Elvtelen papok és főpapok úgy magyarázták tanításait, hogy saját állításaikat támasszák alá velük. Így történt, hogy a pápát majdnem mindenki Isten földi helytartójának ismerte el, akinek hatalma van az egyház és az állam felett. Miután a Bibliát, a tévelygés leplezőjét eltávolították, Sátán azt tehetett, amit akart. A prófécia kinyilatkoztatta, hogy a pápaság »véli, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt« (Dn 7,25). Ezt tétovázás nélkül meg is tette. Hogy a pogányságból áttértek számára pótolják a bálványimádást, és így elősegítsék a kereszténységbe való névleges felvételüket, fokozatosan bevitték a szobrok és ereklyék imádását a keresztény istentiszteletbe. Egy egyetemes zsinaton hozott rendelet végül bevezette a bálványimádás rendszerét. Hogy a szentségtörés teljes legyen, Róma vakmerően kitörölte a törvényből a második parancsolatot, amely megtiltja a bálványimádást, és a tízes szám megőrzésére kettéosztotta a tizedik parancsolatot. (...) A IV. század elején Constantinus császár rendeletben tette általános ünnepé a vasárnapot az egész Római Birodalomban. A Nap napját a pogány alattvalók ünnepelték, és a keresztények is tisztelték. A császár így akarta a pogányság és a kereszténység szemben álló érdekeit diplomatikusan összehangolni. (...) De számos istenfélő keresztény,

amíg lassan-lassan a vasárnapot bizonyos fokig szentnek tartotta, a negyedik parancsolatnak engedelmességgel a szombatot még mindig az Úr szent napjaként ünnepelte.”
(Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 45–51. o.)

A reformáció nyomán a Bibliát nem lehetett már elzárni az emberektől. Ez azonban nem jelenti azt, hogy helyreállt volna az az elfordulás, amelyet a prófécia előre kijelentett. Sátán támadása Isten Igéje ellen nem szűnt meg, csak megváltoztatta az eszközeit. Korunkban inkább a bibliakritikát, a vallási szinkretizmust, a világiasságot, a gondolatok és érzelmek lekötését és felkavarását használja fel arra, hogy az Ige hatását közömbösítse.

„Vannak, akik a Szentírás olyasfajta vizsgálatát tartják szükségesnek, amelynek eredményeként meg kívánják húzni az ihletett és a nem ihletett közötti határvonalat. E véges ítélőképességű emberek Jézus elé állnak, hogy megmutassák neki: van annál jobb út, mint amelyen Ő vezet bennünket. (...) Mások megkérdőjelezzik a kinyilatkoztatás bizonyos részeit, és két kijelentés látszólagos ellentmondását hibaként értelmezik. Mózes első könyvétől kezdve elutasítják azt, amit kérdésesnek tartanak, majd így haladnak tovább. Sátán mindaddig vezeti őket, ameddig csak kritikájukban elmenni képesek, és ameddig valamiféle cáfolnivalót találnak a Szentírásban. Testvérek, ragaszkodjatok a Bibliához úgy, ahogyan azt olvassátok! Hagyjatok fel a Biblia érvényességét illető kritikával! Engedelmeskedjétek az Igének, és egyikötök sem fog elveszni!” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., 16–17. o.)

- TEGYÜK FEL A KÉRDÉST:
- A saját életemben milyen eszmékkel és gyakorlatokkal próbálja Sátán erőtlenné tenni Isten szavát? (E kérdés átgondolását se-

gíti, ha elolvassuk Ellen G. White *Nagy küzdelem* című könyvéből a Sátán csapdái c. fejezetet, 483–494. o., és A Szentírás védőbástya c. fejezetet, 551–559. o.)

■ Tudatosan erősítem-e Isten Igéjének tekintélyét az életemben?

6 Miért van különösen nagy jelentősége a történelem utolsó napjaiban annak, hogy miként viszonyulunk az Igéhez?

- Zsolt 34,10
- Jn 17,9, 15–26, vö. Mt 24,14
- Mt 24,45–46
- Ámós 8,11–12, vö. Mt 25,6–8
- Jel 12,11, vö. Mt 24,9; Jel 6,9–11
- Mt 24,4–5

„Csak azok tudják megdicsőíteni Istent, akiknek helyes fogalmaik vannak jelleméről, kormányzatáról, szándékairól, és azokkal összhangban cselekszenek. Csak azok fognak az utolsó nagy küzdelemben végig kitartani, akik felvértezték értelmüket a Biblia igazságaival. (...) Amikor Isten olyan fontos intéseket küld az embernek, hogy az ég közepén szálló szent angyalok által hirdetett üzenettel ábrázolja, akkor mindenkitől, akinek értelmet adott, megkívánja, hogy figyeljen az üzenetre. (...) Istennek lesz egy népe a földön, amely minden tanítás normájának és minden reform alapjának a Bibliát és csakis a Bibliát tartja. A tudósok nézetei, a tudomány következtetései, a többség hangja, az egyházi zsinatok hitvallásai és határozatai – amelyekből oly sok és sokféle van, mint az

általuk képviselt egyházakból – külön-külön és együttvéve sem tekinthetők bizonyítéknak egyetlen hitpont mellett, sem ellen. Mielőtt bármilyen tantételt vagy előírást elfogadnánk, kérdezzük meg, mit mond róla az Úr!” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 528–536. o.)

„Krisztus nem szenvedett kudarcot, nem veszítette el a bátorságát, és követői ugyanazt a minden nehézséget elhordozó hitet mutathatják be a világnak. Úgy kell élnünk, ahogyan Jézus élt, és úgy kell munkálkodnunk, amint Jézus munkálkodott, mert mint vezetőnktől és tanácsadónktól, tőle függünk. Bátorságnak, energiának és állhatatosságnak kell a birtokunkban lennie. Bár látszólagos akadályok állnak majd az utunkban, Jézus kegyelmével tovább kell mennünk. A nehézségek miatti panaszkodás helyett Urunk arra szólít fel bennünket, hogy győzzük le a nehézségeket. Nem kell semmitől kétségbeesnünk, mindig reménykedhetünk. Páratlan szeretetével Krisztus Isten trónjához kapcsolt bennünket. Krisztus azt akarja, hogy a világmindenségben létező legmagasabb befolyás, amely a legnagyobb hatalom forrásából áramlik, az Őt követőké legyen. Követőinek olyan hatalommal kell bírniuk, amely ellenáll az ördögnek; olyan hatalommal, amelyen semmilyen föld veszély, sem a halál, sem a pokol nem tud erőt venni; hatalommal, amely képessé teszi őket arra, hogy mindezekben diadalmaskodjanak, ahogyan Krisztus is diadalmaskodott.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 585–588. o.)

*Az e beti adomány az irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok költségeihez.*

A tanítványok képzése példázatokkal

Elovasásra ajánlott Ellen G. White műveiből:

- *Krisztus példázatai*, „Példázatokban mondtam néktek” c. fejezet
- *Előtted az élet*, A nagy tanító c. fejezet
- *Az evangélium szolgálói*, Prédikátor a szószéken c. fejezet

1 Miért beszélt Jézus példázatokban? Hogyan segítette ezzel az igazság megértését a hétköznapi emberek, a vallási vezetők, az idegenek és a gyermekek számára?

- Mt 13,34–35

„A példázatok által Jézus a megváltás titkait fedte fel. Hallgatói nagyon jól ismerték a természetet, és Ő ezt felhasználta a lelki igazságok bemutatására. Mindenkinek alkalma nyílt meghallani az emberek iránti szeretetteljes hívását. A zsinagógában, az útszélen vagy a csónakban beszélt a követőihez, táplálta éhező lelküket az élet kenyerével. Példázatok, történetek által mutatta be az igazságot. A farizeusok nem voltak hajlandók meghallgatni a közvetlen igazságokat, ám a példázatokban mondott tanít-

tás népszerű volt, és nemcsak a zsidók kedvelték, hanem az idegen népek is. Krisztus tudta, hogy sokan megőrzik elméjükben ezeket a tanításokat, amikor megértik a bennük rejlő titkokat, miközben mások sohasem fogadják be annak mélységeit. A tanítványok kérdéseket tettek fel a Mesternek, és Ő szívesen oktatta őket. Örömmel tanította mindazokat, akik kellő érdeklődést mutattak és így szóltak: »Mutasd be, mit jelentenek a szavaid!« (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1899. szeptember 26.)

„A Mester művészi fokon elmondott történeteiből hallgatósága meg tudta ragadni az olyan összetett fogalmakat is, mint a megigazulás, az igazság és a megszentelődés. Vagyis a hétköznapi kifejezésekkel nehezen leírható fogalmakat meg lehet tanítani jelképek és hasonlatok segítségével.” (Dan Solis: *Tanítványság*, 14. o.)

2 Hányféle céllal alkalmazzák a Biblia szereplői a jelképes beszédet? Mi volt Nátán próféta szándéka a királynak mondott példázattal?

- 2Sám 12,1–14

Egy király szembesítése a rossz döntéseivel lehetetlen feladatnak tűnhetett. Dávid nem egyetlen hibát követett el, hanem egy egész eseménysorozatot épített fel – egymást követő döntésekkel (házasságtörés, hazugság, felbujtás, előre kitervelt emberölés, képmutató részvét) távolodott igen messze Istentől. Különleges bölcsességre volt szükség, amit csak különlegesen nagy szeretet táplálhatott a király megmentése érdekében.

A próféta Dávid igazságérzetére épített, amikor tisztelettel kérte bírói véleményét egy megrázó hétköznapi történetről. Dávid az eseményt hallgatva az igazság oldalára állt, és úgy érezte, nem lehet elnéző a durva kegyetlenséggel szemben. A példázat *megkönnyítette a szembesülést* Dávidnak, hogy saját öngazolásából kilépve Isten szemszögéből lássa meg önmagát.

Az eredményesség kulcsa mégsem önmagában a jelképes beszéd volt, mert akkor a történet nem lenne több a népmesék erkölcsi igazságait elmélyítő hősök, álruhás uralkodók bölcsességénél. Nátán próféta – csakúgy, mint később Jézus – a Szentléleknek a szívben végzett munkájával összhangban, az isteni terv időzítéséhez hangolva végezte lélekmentő szolgálatát. Nátán és Dávid így együtt áldhatták Istent, mert Ő dicsőült meg végtelen kegyelmében és irgalmasságában.

„Mindenki tanulmányozhatja Nátán próféta példázatát a bárányról, amelyet Dávidnak mondott el. A királyt teljes sötétségben borította be Uriással szembeni viselkedésével kapcsolatosan, ám egyszeriben minden megvilágosodott előtte. A példázat szerint a gazdag ember elvette a szegény egyetlen bárányát, s ez rávilágított arra az időre, amikor Dávid megengedte magának a parancsolatok áthágását. A bűn palástja oly mértékben takarta be őt, hogy nem látta meg saját bűnösségét. Azonban csapdába esett, mert azt hitte, hogy másról van itt szó, és felháborodással mondta ki a halálos ítéletet. Aztán teljesen összeroskadt, amikor Nátán tisztázta a helyzetet: »Te vagy az az ember! Saját magad felett mondtál ítéletet.« Semmit sem szólhatott a maga védelmében.

A király számára végtelenül fájdalmas volt ez a tapasztalat, de egyben jótékony hatást is gyakorolt rá. Ha Nátán nem állított volna tükröt eléje, amelyben önmagára ismerhet, akkor kitarthatott volna szörnyű bűnében, és romba dőlhetett volna az élete. Lelkét azonban az mentette

meg, hogy beismerte bűnösségét. Más fényben látta magát, amint Isten tekintett rá, és hátralevő életében megtért a bűnéből.” (Ellen G. White, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, 2. köt., 1023. o.)

3 Miért a házépítő ember példázatával zárta Jézus nevezetes hegyi beszédét? Mi volt ezzel a célja, illetve milyen tanítást mélyített el a hallgatóságában?

■ Mt 7,24–27

.....

.....

„Amikor elvégezte Jézus e beszédeket, álmétkodott a sokaság az ő tanításán: mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók” – olvashatjuk a beszámolót Jézus célba ért tanításáról (Mt 7,28–29). A hegyen ülő és álló emberek mind találva érezték magukat a világos gondolatok által. Boldogság, a szeretet törvénye, belső szoba, ítékezés, aggodás – mind a hétköznapi tapasztalataira építő problémafelvetés és -megoldás Krisztustól. Majd pedig a legvégén két példázat *döntés, választás jelentőségéről*: keskeny vagy széles út; homok vagy szikla házalap. Óvás, tanács, felelősségvállalásra hívás – ezt érezték Jézus „programbeszédéből”, illetve azt, hogy szívből beszél, és nagyon szereti őket.

„A hegyoldalon Jézus olyan jelképpel fejezte be tanításait, amely megdöbbenő élnkséggel szemléltette annak fontosságát, hogy hallgatói a gyakorlatba ültessék át elhangzott szavait. Az Üdvözítő körül tolongó sokaságból sokan a Galileai-tenger partján töltötték életüket. Amint Krisztus szavait hallgatva a hegyoldalon ültek, maguk

előtt láthatták a völgyeket és szurdokokat, amelyeken át a hegyi patakok utat találtak a tengerbe. A nyár folyamán ezek a patakok gyakran teljesen eltűntek, csupán száraz, poros medret hagyva maguk után. De amikor a télies zivatarok rátörtek a halmokra, a folyók megvadult, őrjöngő áradatként időről időre elárasztották a völgyeket, és ellenállhatatlan hömpölygésükkel mindent magukkal sodortak. Ilyenkor a szegény földművesek füves síkon emelt kunyhóit gyakran elsodorta az ár. Az ország egyes vidékein a dombok tetején is álltak házak, teljesen a sziklára épülve, s közülük több az évezred viharait is kibírta. Ezeket a házakat fárasztó munkával, nehézségekkel megküzdve építették. Nem lehetett könnyen elérni őket, tehát elhelyezkedésük is kevésbé tűnt vonzónak, mint a füves sík. Csak-hogy ezeket sziklára építették, s a szél, az árvíz, a vihar hiába ostromolta őket. Akár a sziklára épült házak építői – mondja Jézus –, olyanok lesznek, akik elfogadják szavaimat, akik jellemük és életük alapjává teszik azokat.

Századokkal azelőtt írta Ésaías próféta: »Istenünk beszéde mindörökre megmarad.« (Ésa 40,8) Péter apostol pedig évekkal a hegyi beszéd elhangzása után, Ésaías szavait idézve, hozzáfűzte: »Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdettetett.« (1Pt 1,25) Isten beszéde az egyetlen biztos pont a világunkban, az egyedül szilárd alap. »Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.« (Mt 24,35) Krisztus az igazi alapzat, az élő kő. Az Ő élete árad azokba, akik rá építenek. »Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá.« (1Pt 2,5) »Akiben az egész épület szép renddel rakattatván nevededik szent templommá az Úrban.« (Efész 2,21) A kövek eggyé válnak az alappal, mert ugyanaz az élet lakozik mindenkben. Ezt az épületet nem tudja ledönteni a vihar, mert aki Istennel él egyazon életet, az Ővele együtt mindent túlél.» (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédéről*, 147–151. o.)

4 Milyen tanulságokat kíván elmélyíteni Jézus a fizikai és a lelki élet párhuzamba állításával? Hogyan segíthetnek ezek a történetek valódi önismeretre jutnunk?

■ Mt 13,1–9. 18–23

„Jézus példázatai közül, amelyek a növekedés folyamatának különböző fokozatairól oktatnak, az egyik legértékesebb a felnövekvő magról szóló példázat, amelynek tanulsága egyaránt szól időseknek és fiataloknak.» (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 104. o.)

„Miután előkészíti a talajt, a magvető elhinti a magot, majd az emberek számára érthetetlen és ellenőrizhetetlen folyamatok során a mag kicsírázik és növekedni kezd. Isten országának fejlődését Jézus a magvetéshez hasonlította. A mag az Úr Igéje, és a magot befogadó lélek nem egy rothadó magból születik újjá, hanem örökre megmaradó romolhatatlanból. »Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe. Alszik és fölkel éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja, miképpen. Mert magától terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban.« (Mk 4,26–28)

Az országáról szóló példázat által szerette volna bemutatni tanítványainak a *keresztény jellem fejlődését*. Az Ige jó magva bejut a szívbe, és a keresztény tapasztalatok általi fejlődés azonnal láthatóvá válik. Ez az élmény egy gyenge fűszálhoz és egy kisgyerekhez hasonlít. A fűszál szép, és a kisgyermek is kedves, ám ha nem fejlődik, akkor a növény nem növekedhetne, és a gyerek is kicsi maradna. Az újonnan megtért embernek haladnia kell az is-

meretben, és növekednie a kegyelemben. Krisztus látja gyermekeit, és nem ismeretlen előtte a mag fejlődésének módja. Kísértések jönnek, de a hívő csak az Üdvözítőbe vetett bizalommal érheti el a tökéletes jellemet. A megtért ember tekintszen a nagy Segítőre, hogy ne lepje meg és ne csalja törbe őt az ellenség. Ismernie kell Sátán csel-szövéseit, és ne elégedjen meg az elsajátított ismeretekkel, mivel »az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust« (Jn 17,3).» (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1893. március 27.)

5 Milyen ismeretre tanította Jézus a hallgatóit a szőlősgazda fiáról szóló példázatával? Milyennek mutatta be a mennyei Atyát?

■ Mt 21,33–41

.....

.....

„A példázatban a gazda Istent jelképezi, a szőlő a zsidó nemzetet, a gypű pedig a védelmükül szolgáló mennyei törvényt. A torony a templomot szimbolizálta. A szőlőskert ura mindent megtett a felvirágoztatás érdekében. »Mit kellett volna még tennem szőlőmmel – kérdezte –, mit meg nem tettem vele?« (Ésa 5,4) Ez kifejezi Isten lan-kadatlan gondoskodását Izráelről. Ahogyan a munkásoknak vissza kellett téríteniük a gazdának az őt megillető részt a szőlő terméséből, úgy Isten népének is a szent kiváltságokhoz méltó élettel kellett tisztelnie Őt. Ahogyan a munkások megölték a szolgálkat, akiket a gazda a gyümölcsért küldött, akként adták a zsidók is halálra az Istentől megtérésük érdekében küldött prófétákat. Egyik

követet a másik után gyilkolták meg. Eddig a példázat jelentése nem lehetett kérdéses, a folytatása azonban még világosabb és egyértelmű. A szeretett fiúban – akit a szőlő ura végül engedetlen szolgálaihoz küldött, akit megragadtak és megöltek – a papok és főemberek láthatták Jézusnak és küszöbön álló sorsának félreérthetetlen képét.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 596–597. o.)

„A fiamat meg fogják becsülni” – idézte Jézus a példázatbeli atya szavait, miközben szomorúan nézett leendő kínzói szemébe. Szolgálata során számtalanszor kifejezte irántuk szeretetét és könyörületét – porba írta vétkeiket (Jn 8. fej.) –, és bár olvasott mindannyiuk szívében (Jn 2,24–25), név nélkül fedte bűneiket. Tanításai, csodái és egész segítő szolgálata látható, tapasztalható áldást jelentettek a számukra is. »Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincs menyegzői ruhád?« – mutatott rá egy másik példázatban a jellemhiányosságaikból fakadó problémára (Mt 22,12). De a tékozlót hazafogadó apára dühös idősebb testvérnél is annyi gyengédség és kérlelés volt a példázatbeli atya szavaiban: „Fiam, te mindenkor énvelem vagy, és mindenem a tiéd!” Jézus minden példatörténete a megváltás egy-egy nagyszerű mozzanatát, fontos gyakorlati tanítását tartalmazta, középpontban Isten egyaránt tökéletesen kegyelmes és igaz jellemével.

6 Vegyük számba: mi mindenben példa számunkra Jézus példabeszédes tanítása? Hogyan válhatunk hiteles tanítványainvá? Mire bátorít minket?

■ Jn 7,46; Zsid 4,15; 5,2; Jn 17,18. 26; 4,14

.....

.....

„Alkalmas helyen jó az érvelés, azonban Isten szavának egyszerű magyarázatával sokkal többet érhetünk el. Krisztus a tanításait olyan világosan szemléltette, hogy a legtudatlanabbak is könnyen megérthették. Jézus nem használt hosszú, bonyolult szavakat beszédeiben; az egyszerű emberek értelméhez igazított egyszerű nyelvezetet használt. (...) Sokkal több szívet érnénk el, ha többet foglalkoznánk a gyakorlati kereszténységgel. Gyakran, amikor új területeken kezdődik el az igazság hirdetése, többnyire elméleti előadásokat tartunk. (...) *Az előadott bizonyítékok súlya miatt az emberek néha az igazság mellett döntenek anélkül, hogy megtértek volna.*” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, 106., 100. o.)

Történetek, élethelyzetek, hétköznapi képek segítségével tanított. Az életről, gyakorlatias igazságokról szólt, nem tudásával vagy ékesszólásával nyugozta le hallgatóit. Azt érezték, miközben hallgatták, hogy Ő maga is közülük való, együtt érez velük, megérti problémáikat. Nem kívánt tekintély lenni számukra, ezért mint bizalmas barátjukhoz fordultak hozzá, viték gyermekeiket, hogy imádkozzon értük, vagy éjszakai beszélgetést kértek tőle.

„Aki át akarja alakítani az embereket, annak meg kell értenie őket. Az embereket csak rokonszenv, hit és szeretet által érhetjük el és emelhetjük fel. Krisztus mint Tanítómaster áll előttünk. Mindazok közül, akik a Földön éltek, egyedül Ő ismeri tökéletesen az emberi lelket. (...) »Soha ember úgy nem szólt, mint ez az ember!« (Jn 7,46) Ez akkor is igaz lett volna Krisztusról, ha egyedül a fizika vagy az ész birodalmában vagy különféle elméletek és elgondolások tárgyában tanított volna. Feltárhatta volna azokat a titkokat, amelyekbe csak évszázados fáradságos munkája és kutatásai által hatolhattak be az emberek. Te-

hetett volna javaslatokat tudományos vonalon, az idők végéig táplálékot nyújthatott volna a gondolatoknak, és serkentette volna a feltalálókat. De nem ezt tette. Semmit sem szólt a kíváncsiság felébresztésére vagy az önző becsvágy felkeltésére. Nem foglalkozott elvont elméletekkel, hanem csak azzal, ami lényeges a jellem kifejlesztésére és növeli az ember befogadóképességét.

Isten Igéje az Ő ajkáról új erővel és új jelentőséggel felruházva jutott az emberek szívébe. Tanításai a teremtés dolgait új megvilágításba helyezték. A természet arculatán újra megnyugodtak azok a ragyogó fénysugarak, amelyeket a bűn száműzött. Az életnek minden tényéből és tapasztalatából egyetlen tanítást hozott elő, és azt az emberek elé tárta: az Istennel való társas viszony lehetőségét. Így Isten újra a Földön lakozott. Az emberek tudatában voltak jelenlétének. A világot átölelte az Ő szeretete. A menny lejött az emberekhez, akik Krisztusban megismerték Istent, és Ő megnyitotta előttük az örökévalóság tudományát. Ezután valóban elmondhatták: Immánuel... velünk az Isten.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 75., 79–80. o.)

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja. – A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek megfelelően és a lehetőségekhez mérten.

A tanítványság és az ima

Elovasásra ajánlott Ellen G. White műveiből:

- *Jézus élete*, Getsemáne c. fejezet
- *Bizonyságtételek a gyülekezetnek*, IX. kötet, A megújulás mozgalma c. fejezet

1 Hogyan nyert Jézus erőt és hitet földi szolgálata során? Imaéletének milyen részleteibe nyújtanak betekintést az alábbi igék?

- Mk 1,35; Ésa 50,4–5; Jn 5,30; Lk 22,41–44; Zsid 5,7

Ha Jézus Krisztust szeretnénk követni, akkor elsősorban azt kell megértenünk, mi volt az Ő életének, cselekedeteinek erőforrása, miért tudott megállni a legerősebb kísértések között is. Megváltónk mint ember ugyanúgy Isten vezetésére, tanácsaira és erejére támaszkodott, ahogyan nekünk is megadatik ez a csodálatos lehetőség. Ő állandóan arra törekedett, hogy ne a saját akaratát, hanem az Atyáét keresse és valósítsa meg.

■ BESZÉLJÜK MEG!

Mennyire vagyunk tudatában annak, hogy Jézus nélkül semmit sem tehetünk? ■ Osszuk meg valamely tapasztalatunkat, amikor mennyei vezetés nyilvánult meg az életünkben, amikor valóban Isten cselekedett általunk! ■ Milyen volt egyszerre megélni saját tehetetlenségünket és az Ő hatalmas bölcsességének megnyilvánulását?

„Jézus komoly imaéletet élt. Naponta zúdultak rá a kísértések, állandóan ellenkezett vele a sokaság, de Ő tudta, hogy ima által erősítheti meg emberi természetét. Közösségben kellett lennie Istennel, hogy áldás lehessen az emberek számára, s így a mennyből nyert erőt, kitartást és állhatatosságot. Krisztus hordozza terheinket. Eljött, hogy elszenvedje azokat a próbákat, amelyeket nekünk kellett volna átélnünk, eljött megállni azokban a kísértésekben, amelyekben nekünk is meg kell állnunk. Eljött, hogy megmutassa, miként élhet az ember mennyei erő által feddhetetlen életet. Megértő szeretettel és együttérzéssel igyekszik a segítségünkre lenni. Jóságosan és fáradhatatlan türelemmel munkálkodik. Szeretetének szelíd érintésével űzi ki lelkünkben a nyugtalanságot és a képtelnyt – az ellenségeskedést és a hitetlenséget bizalommal és hitté változtatja.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1903. április 29.)

„Krisztus elmondta nekünk mindazt, amit az Atyától hallott. »Az a beszéd, amelyet hallotok – mondta Jézus –, nem az enyém, hanem az Atyáé. (...) Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon.« (Jn 14,24; Mt 20,28) Nem önmagáért élt, és nem önmagáért imádkozott, hanem másokért. Nem önmagával törődött, hanem másokkal. Reggelenként – az Istennel töltött órák után – a menny világosságát hozta az

embereknek. Naponta részesült a Szentlélek keresztségében. Mennyei Atyánk minden új hajnalon megerősítette Jézust lelkileg, hogy szavaival áldást árasztthasson másokra. Az üzenetet közvetlenül Isten trónjától hozta, hogy a megfáradtaknak és lesújtottaknak azt mondja el, amire szükségük volt.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Kérjünk, hogy adhassunk c. fej.)

2 Az önzetlen könyörgés milyen példáját láthatjuk Dániel próféta életében?

- Dn 2,17–18; 9,3–20; 10,2–3

„Azt kérte, hogy mindenekelőtt Isten tekintélyén ne essen csorba. Kérésében azonosult azokkal, akik elfordultak a mennyei tervtől, és sajátjaként vallotta meg bűneiket.

Micsoda ima hangozhatott el ajkairól! Mindez alázatos lelkéről tesz bizonyosságot. Istenhez intézett szavaiból mennyei tűz áradt. S a menny válaszként angyalt küldött Dánielhez. Az ilyen imák ma is feljutnak Istenhez. „Mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.” (Jak 5,16) Mint hajdanán, amikor elhangzott egy ima, a menny alászállott az égből és megemésztette az oltáron levő áldozatot. Válaszként ma is mennyei tűz száll alá lelkünk-re. A Szentlélek ereje és világossága lesz a mienk. (...)

Vajon nincs ugyanolyan szükségünk arra, hogy Istenhez forduljunk, mint Dánielnek? Azokhoz szólok, akik a föld történelmének utolsó szakaszában élnek. Kérlek benneteket, hordozzátok gyülekezeteink, iskoláink és intézményeink terheit. Az az Isten, aki meghallotta Dániel

imáját, meg fogja hallani a miénket is, ha töredelmes szívvel járulunk Őelője. Annyira sürgetőek szükségleteink, és nehézségeink oly nagyok, hogy buzgósággal kellene terheinket a terhek Hordozójának vállára helyezni. Ebben az időben induljon meg szívünk éppen úgy, mint ahogy Dániel szíve is megindult, amikor imádkozott. (Ellen G. White: *Conflict and Courage*, 256. o.)

„A legnagyobb győzelmek, amelyeket Isten országának ügyében aratunk, nem hosszadalmas érvelésnek, kitűnő felszereléseknek, hatalmas befolyásnak és pénzbőségnek köszönhetőek – Isten »kihallgatótermében« születnek, amikor az emberek tusakodva megragadják a Mindenható erős karját. Igaz hit és igaz ima – milyen erő van ezekben! Mint két kar, amelyekkel a könyörgő ember a végtelen szeretet hatalmát megragadja. Hinni azt jelenti, hogy Istenben bízunk – hisszük, hogy szeret bennünket, és tudja, mi a legjobb a számunkra. Így saját utunk helyett elvezet minket, hogy az Ő útjait válasszuk.” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, Segítség az evangélium szolgálatában c. fej.)

- BESZÉLJÜK MEG!

A másokkal együtt érző, másokért közbenjáró imádság milyen további példáit ismerhetjük még a Szentírásból?

3 Mi az a legfontosabb áldás, amit elnyerhetünk az Isten-nel való közösség által? Hogyan tapasztalta ezt meg – szoltárai tanúsága szerint – Dávid és Aszáf?

- 2Kor 3,18; Zsolt 63,3–4 73,25–28; 51,12–14

Sokan csak Isten áldásait, segítségét szeretnék elnyerni, és nem a vele való közösség öröme és békessége készíti őket imádságra. Gondoljuk át, mi a fontosabb számunkra: az ajándék vagy az ajándékozó személye? Óriási a különbség a saját szükségleteink, problémáink által indított imádság és az Isten jelenléte, akarata, dicsősége utáni vágyakozásból eredő imádság között. Az Istennel való imaközösségben olyan közel kerülhetünk Őhozzá, hogy jellemünk átformálódik, megtisztul, szeretete betölt minket. Ha ez csak alkalmi, ritka tapasztalat az életünkben, akkor viszont nem várhatunk tartós változást. Ezért ne elégedjünk meg néhány szép és örömteli tapasztalattal, hanem ébredjen bennünk vágy arra, hogy mindennap szorosabb közösségbe kerüljünk Megváltónk által mennyei Atyánkkal. Meg kell küzdenünk tehát önmagunkkal és az akadályozó körülményekkel, de gondoljunk arra, hogy a legfőbb jóért és áldásért semmilyen áldozat nem lehet túl nagy.

■ BESZÉLJÜK MEG!

Mi akadályoz bennünket abban, hogy mélyebb közösségre jussunk Istennel? ■ Mit kell megváltoztatnunk esetleg időbeosztásunkban vagy életvitelünkben, hogy az elcsendesedésre több időt és alkalmat szánhassunk?

„Szívünket feltárni Istennek mint barátunknak – ez az ima. Nem mintha szükséges lenne, hogy elmondjuk Istennek, kik vagyunk, mit akarunk, hanem hogy ily módon Istent a szívünkbe fogadhassuk. *Az ima nem Istent hozza le hozzánk, hanem bennünket emel fel Őhozzá.*

Lehet, hogy romlott légkör vesz körül bennünket, de mégsem kell annak mérget magunkba szívunk: élhetünk a menny tiszta légkörében. A tisztátalan vágyak és szentségtelen gondolatok minden ajtaját szorosan elzárhatjuk, ha szívünket bensőséges imában emeljük Istenhez. Azok, akik szívüket nyitva tartják Isten áldása és se-

gítsége előtt, sokkal szentebb légkörben élnek, mint amely őket a földön körülveszi; állandóan közösségük lesz a mennyel.

Jézusról tisztább fogalmaink kell hogy legyenek, és helyesebben kell értékelnünk az örök valóságok becsét. A megszentelt élet szépségével kell Isten gyermekei szívének eltelni, és e végcél elérése érdekében a mennyei dolgok feltárásáért, isteni világosságért kell imádkoznunk.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Az ima magasrangos kiváltságunk c. fej.)

4 Hogyan lehet az ima a leghatékonyabb védelem a Sátán elleni küzdelmünkben?

■ Mik 7,7–8; Eféz 6,10–12. 18; 1Pt 5,6–9

Ha tudatosul bennünk, amit Krisztus mondott, hogy Sátán e világ fejedelme, aki mindenképpen elveszíteni, meggyötörni akar bennünket, akkor szüntelenül szükségét érezzük a mennyei védelemnek. Magunktól sem képességünk, sem elég erőnk nincs, hogy ellenálljunk kísértéseinek, vagy megvédjük magunkat támadásaitól. Ha elbuktunk a kísértéseiben, akkor ennek nem az az oka, hogy túl nagy volt a próba, nem voltunk rá felkészülve, hanem hogy nem ragadtuk meg az Isten által felkínált segítséget. Nem hivatkozhatunk Isten előtt saját gyengeségünkre kudarcaink, bűneink mentegetéseként, mert győzhetnénk minden esetben, ha igényelnénk a mennyei erőt.

„Az igazi keresztény élete állandó imaélet. Tudja, hogy az egyik nap világossága és ereje nem elegendő a követke-

ző nap harcaihoz és megpróbáltatásaihoz. Sátán folyamatosan változtatja kísértéseit. Naponta különböző körülmények közé kerülünk, új, ismeretlen veszélyek vesznek körül, állandóan váratlan kísértések támadnak meg bennünket. Csak a mennyből nyert erő és kegyelem által remélhetjük, hogy ellenállhatunk a kísértéseknek és elvégezhetjük kötelességeinket.

Csodálatos lehetőség, hogy hatékonyan imádkozhassunk. A méltatlan, tévedő halandónak hatalma van kéréseit Isten elé tárni. Kívánhat-e ember nagyobb hatalmat, mint hogy összeköttetésben lehet a végtelen Istennel?

Egy napig, de még egy óráig sincs senki biztonságban imádkozás nélkül. Különösen azért kérjünk bölcsességet az Úrtól, hogy megértsük Igéjét. Az Ige rávilágít a kísértő mesterkedéseire, és arra, hogy miként lehet legyőzni. Sátán ügyesen tudja idézni a Szentírást. Saját magyarázatát fűzi az igeszakaszokhoz, azt remélve, hogy az embert el tudja buktatni. Kutassuk a Bibliát alázatos szívvel, és soha ne felejtjük el, hogy Istenre kell támaszkodnunk! Vigyázzunk állandóan, hogy Sátán törbe ne csaljon, és imádkozzunk hittel, szüntelen: »Ne vígy minket kísértésbe!« (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Sátán csapdái c. fejezet)

5 Hogyan kapcsolódott össze Jézus életében az emberekért végzett munka a könyörgéssel? Mi volt a célja másokért mondott imáinak?

■ Lk 22,31–32; Jn 17,20–21. 26; Jak 5,16

„Jézus szakított időt arra, hogy része legyen tanítványai életének. Meglátogatta őket otthonukban, megismerkedett a rokonaikkal, a szabadidejét a társaságukban töltötte el, és velük együtt dolgozott. Nem került el a figyelmét semmi fontos, ami az életükben történt.” (Dan Solis: *Tanítványság*, 26. o.)

Krisztus sokat imádkozott megkísértett tanítványaiért, hallgatóiért, a beteg és reménytelenségben élő emberekért. Akik valóban az Ő tanítványai, azok szívükön viselik embertársaik szükségleteit, és azon kívül, amit megtehetnek értük, imádságban hordozzák őket.

Mi sokszor elkövetjük azt a hibát, hogy akik fontosak számunkra, azokért mi magunk igyekszünk mindent megtenni, és talán kevésbé érezzük annak a fontosságát, hogy imádkozunk is értük. Vagy a másik végletbe esünk: imádkozunk emberekért, rábízunk őket Istenre, de esetleg nem adjuk meg számukra, amire lehetőségünk van. Igazán szívből könyörögni csak akkor tudunk mások testi vagy lelki gyógyulásáért vagy bármilyen problémájának megoldásáért, ha meg is tesszük értük azt, ami tőlünk telik.

„Túl keveset beszélünk Jézus szeretetéről és együttérzéséről. Krisztus közbenjár a bűnösért. Aki együtt munkálkodik Ővele, olyan munkát végez, mint maga Jézus a mennyben. Kitarja előttünk a menny kapuját, és a kegyelem trónjánál közbenjárhatunk, kétely és harag nélkül emelhetjük magasba karunkat, bemutatva Istennek azokat, akikért munkálkodunk. Hit által láthatjuk a kitarult mennyet és Isten Fiát, üdvösségünk Főpapját esedezni a bűnösért.

Nem elég csupán prédikálni az embereknek. Velük és értük kell imádkoznunk. Nem segíthetünk nekik hűvös magatartással és felsőbbrendűségünk éreztetésével. Kedvességgel és keresztény szeretettel kell közelednünk hozzájuk.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1903. március 24.)

6 Hogyan erősítheti hitünket az a tény, hogy Krisztus most is közbenjár népéért, könyörög és fáradozik az üdvösségünkért?

■ Zsid 7,25; Jn 17,9–11, 15, 20; Rm 8,34

.....

.....

.....

Krisztus most is könyörög értünk mennyei Atyánk előtt, küzd azért, hogy megtisztuljunk bűneinktől, és alkalmassá teheszen bennünket az Ő szolgálatára. Ennek a tudata erősítheti naponta a hitünket, hogy amit elkezdett életünkben, azt véghez is viszi, elvezet bennünket a teljes győzelemre. Bizalommal tehetjük az ő kezébe sorsunkat, üdvösségünket és Isten népének ügyét, az evangélium hirdetésére való felkészítését is. Krisztus kitaró közbenjárása értünk arra is készítet bennünket, hogy mi se fáradjunk bele a könyörgésbe, vele együtt küzdjünk bűneink ellen, küzdjünk másokért és Isten ügyének végső győzelméért.

„A Fiú közbenjárása által az igazságot kutató személy a Szentlélek befolyása alá kerül, és így másokkal is megszthatja a megmentő igazságot. Miért nem hisszük el egyszerűen az „így szól az Úr” kijelentést? A körülményektől függetlenül soha ne szünjete meg imádkozni. Talán a lélek kész, és a test erőtlen, ám Jézus ezt nagyon jól tudja. Gyengeségedben ne nyugtalankodj, mert a nyugtalanság kételyt és bizalmatlanságot jelent. Egyszerűen csak hidd, hogy Krisztus mindazokat üdvözítheti, akik általa Isten elé járulnak, és értsd meg, mindenkor él, hogy esedezzen értünk.

Mit is jelent a közbenjárás? Egy aranylánc, amely a véges embert a végtelen Isten trónjához láncolja. A Megváltó meghalt az emberért, és ez az ember ott könyörög az Atya trónusa előtt, majd kérését átveszi Jézus, hiszen saját vérével váltotta meg. Nagy Főpapunk saját feddhetetlenségével takarja be az őszinte imádkozót, s könyörgése az ember imádságával egyesül. Krisztus bátorította népét, hogy szüntelen imádkozzon. Ez nem azt jelenti, hogy folyton a térdünkön kell lennünk, hanem hogy az ima legyen lelkünk lélegzetvétele. Bárhol is lennénk, csendes kéréseinket küldjük Isten elé, s akkor Jézus, a védőügyvédünk felszólal érdekünkben, és az Atyához viszi kéréseinket feddhetetlenségének tömjénfüstjével együtt. Az Úr Jézus szereti gyermekeit, és amikor ők bíznak benne s rá hagyatkoznak, megerősíti őket.” (Ellen G. White, *Sabbath School Worker*, 1896. február 1.)

■ BESZÉLJÜK MEG!

Mi mindennel akadályoz bennünket Sátán abban, hogy Jézus Krisztussal együtt kitartóan könyörögjünk embertársainkért?

■ Milyen ígéretek bátoríthatnak bennünket, ha elcsüggedünk? ■ Milyen felhívásokat találunk az Igében a kitartó imádságra vonatkozóan?

Az e beti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja. – A Biblia-táborok fenntartására és fejlesztésére szánt adomány.

Gyermekek elhívása a tanítványságra

Elovasásra ajánlott Ellen G. White műveiből:

- *Gyermeknevelés*, Krisztushoz vezetni a kisgyermeket c. fejezet
- *Jézus élete*, Jézus megáldja a gyermekeket c. fejezet
- *Előttem az élet*, Biblia-tanítás és -tanulmányozás c. fejezet

1 Milyen körülmények segítik legjobban a gyermekeket a hit elfogadásában? Milyen példát adnak nekünk ebben Jézus szülei?

- Lk 2,39–42; Mt 21,16

A lelkiismeretes szülők törekednek mindent megadni gyermekeiknek ahhoz, hogy kiegyensúlyozott és nyugodt gyermekkoruk lehessen, és az életre felkészülten tudják őket útra bocsátani, ha felnőnek. Ezért sok áldozatot is képesek meghozni, sok és kemény munkával teremtik meg ennek alapját. A gyermek számára azonban a legtöbbet mégsem ez, hanem a szülővel való személyes kapcsolat adja.

Nem könnyű egyensúlyt teremteni az élet sokféle kihívása között. Teljes embert kíván a szülőktől a munkahely, s emel-

lett ott van még a gyülekezeti munka, a lélekmentés szolgálata is, amely szintén időt és energiát igényel. De hogyan illeszkedik bele ebbe a képbe a család, a gyermek? Sok esetben már éppen a családban nem tudnak az emberek kedvesek és nyugodtak lenni. Problémát jelenthet az is, ha bár sok időt tölt együtt a család, de a kapcsolatok mégsem lelki természetűek a családtagok között, hanem felszínesek és esetlegesek. A gyermekek „összekapcsolása” Istennel talán a legkomolyabb feladat egy szülő számára, sokkal összetettebb, mint a munkában való helytállás vagy a háztartás vezetése. Ehhez nem elegendő az esetlegesség, de természetesen nem vezet célra az erőltetés sem.

Mária és József is hasonló kihívások között nevelték Jézust. Megváltónknak már gyermekkorában meg kellett tanulnia azokat a nehézségeket, amelyekkel szüleinek is meg kellett küzdeniük. Mária és József nem óvta Jézust az élet nehézségeitől, hanem bevonták őt életkorának megfelelően a feladatokba, és személyes példájukkal mutatták meg, hitben hogyan lehet megküzdeni az élet nehézségeivel. Mennyire fontos, hogy a felnövő fiatalok megtanulják szüleiktől a terhek hordozását, nem csak úgy, hogy látják őket fáradozni, hanem olyan módon, hogy ők is kiveszik a részüket a feladatokból arányosan.

„Krisztus mindenben a példaképünk. Isten gondviselése folytán ifjúságát Názáretben töltötte. Itt a lakosok jellege állandó kísértés volt. Résen kellett lennie, hogy tiszta és szeplőtlen maradjon a tengernyi bűn és gonoszság közepette. Krisztus nem maga választotta meg életkörülményeit. Mennyei Atyja választotta számára ezt a helyet, ahol jellemét különböző próbák edzették meg. Krisztus ifjúsága a kemény próbák, az élet nehézségei és küzdelmei között telt el, azért, hogy tökéletes jellemet fejleszthessen – gyermekek, ifjak és felnőttek tökéletes példaképe lehessen.

Gyermekek, ifjak gyakran olyan körülmények között élnek, amelyek nem kedvezőek a keresztényi életre, s ők rögtön készek a kísértéseknek engedni, mindezt mentségül felhozni, hogy bűnös útjaikat igazolja, hiszen a viszonyok voltak bukásuk előidézői. Krisztus ettől távol tartotta magát, és szorgalmas, dolgozó élete által nem édesgette a kísértéseket. Távolmaradt a rossz befolyású, romlott társaságtól. Krisztus a legnehezebb utat választotta, melyen valaha gyermek vagy ifjú járhat. Nem volt osztályrésze bőség és henyélő élet. Szegény szülei nehéz munkával keresték meg mindennapi kenyerüket, ezért Krisztus élete a szegénység, önmegtagadás és szűkölködés volt. Szüleivel együtt osztozott a szorgalmas, kitartó munkásélet küzdelmeiben.” (Ellen G. White: *Üzenet az ifjúságnak*, 78–79. o.)

■ BESZÉLJÜK MEG!

Mit biztosítsanak a szülők elsősorban a gyermekeiknek? ■ Milyen életfelfogás esetén tudják ezt a szülők megoldani? ■ Fiatalon vagy idősebbként könnyebb elfogadni a Biblia üzenetét, Jézust mint Megváltót?

2 Hogyan tekint Isten a gyermekekre és fiatalokra? Mennyiben más ez, mint ahogyan a felnőtt társadalom gondolkodik a fiatalokról? Milyen előnnyel indul az életbe az a fiatal, akit szülei hitben neveltek fel?

■ Zsolt 127,3–5; 128,3–6; 5Móz 6,6–7

„A hűséges izraeliták már ősidőktől fogva fontosnak tartották a nevelést. Az Úr elrendelte, hogy a kisgyerme-

ketek már zsenge korban Isten jóságára és magasztosságára tanítsák, amint ki van nyilatkoztatva Isten törvényében és Izráel történelmében. Az édesapáknak és édesanyáknak énekek, imák és a Szentírás tanulmányozása által meg kellett tanítaniuk gyermekeiket Isten törvényére, az Ő jellemének kifejeződésére, és miközben a gyermekek befogadták szívükbe a törvény elveit, Isten képmása formálódott elméjükben és lelkükben. Az iskolában és az otthonokban főképp szavak által adták tovább az ismereteket, de az ifjak megtanulták olvasni is a héber iratokat, ezáltal tanulmányozhatták az Ótestamentum tekerceit.

Jézus Krisztus idejében az ifjak vallásos nevelése annyira fontos volt, hogy Istentől átkozottnak tartották az olyan várost, települést, ahol nem volt iskola. Mindezek mellett azonban a tanulás mind otthon, mind az iskolában egyre formaibbá vált. S mivel Jézusnak mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz (Zsid 2,17), olyan ismereteket szerzett, amelyeket mi is megszerezhetünk. Alaposan megismerte a Szentírást, s munkássága bizonyította, hogy korai gyermekéveiben teljes mértékben a szent iratok tanulmányozására szentelte idejét.” (Ellen G. White: *A keresztény nevelés alapelvei*, 442. o.)

„Mindenütt, ahol keresztülvitték Isten nevelési elgondolásait, eredményei tanúskodtak annak Szerzőjéről. Sajnos a mennyei tanítást csak kevés helyen valósították meg, így az általa kifejlődött jellem is nagyon ritka volt. Isten terve csak részlegesen és tökéletlenül teljesedett. Hitetlenség és az Úr parancsolatainak megvetése által az izraeliták olyan kísértéseknek tették ki magukat, amelyeknek leküzdésére csak keveseknek volt erejük. A Kánaánban való letelepedésük alkalmával »nem irtották ki a népeket sem, amint utasította őket az Úr. Sőt összelegyedtek a pogányokkal, és eltanulták cselekedeteiket. Tisz-

telték azok bálványait, és törre lettek azok reájuk.« (Zsolt 106,34–36) »De szívük nem volt tökéletes iránta, és nem voltak hűségesek az ő szövetségéhez; Ő azonban irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisíti meg, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búsulását. Azért eszébe vette, hogy test ők, és olyanok, mint az ellebbenő szél, amely nem tér vissza.« (Zsolt 78,37–39)

Az izraelita szülők közönyössé váltak Isten és gyermekeik iránti kötelességeikkel szemben. Az otthonokban tanúsított hűtlenség és a külső bálványimádó befolyás által sok héber ifjú nem olyan nevelést nyert, amelyet Isten tervezett részükre. Eltanulták a pogányok útjait.” (Ellen G. White: *Előttem az élet*, 45–46. o.)

■ BESZÉLJÜK MEG!

Hogyan lehet elkerülni azt, hogy a vallásos nevelés formálissá váljon otthonunkban? ■ Miért veszélyes erőltetni, sürgetni a gyakorlati vallásosságot? ■ Mi a legjobb útja a hitre nevelésnek?

3 Mit tudunk meg Jézusról a tizenkét éves korában történt esemény feljegyzése alapján? Mi jellemezte a hitét, magatartását?

■ Lk 2,40–52

„Az ismereteket Jézus napról napra a világ nagy, élő és élettelen könyvtárából merítette. Minden teremtmény Alkotója most gyermekként tanulmányozta azt, amit saját kezével írt földre, tengerre és égboltra. A munkássága során előszeretettel emlegetett példázatok rámutattak,

hogy milyen nyitott volt a természet iránt, és gyerekkorában milyen örömmel raktározta el lelkébe a természet lelki tanulságait. Jézus számára az Ige és Isten műve fokozatosan tárulkozott ki, miközben próbálta megérteni a dolgok ésszerűségét, úgy, mint minden fiatal. Szokása volt a szent gondolatok és közösség ápolása. Lelkének minden ablaka a nap felé tárult, a menny fényében erősödött lelki természete, s életében egyre inkább megmutatkozott Isten kegyelme és bölcsessége.

Bár alávetette magát a szülői elvárásoknak, már zsenge korában munkálta saját jellemét. Igaz, hogy édesanyja volt első emberi tanítója, de folyamatos tanításokat kapott mennyei Atyjától. Nem foglalkoztatták Őt a rabbik évszázados hagyományai, tanításai, hanem Jézus, a mennyi Tanítómester Isten tiszta, változhatatlan Igéjét tanulmányozta, a természet nagy tankönyvével egy időben. Ezért tudta oly gyakran kimondani az »Így szól az Úr« kijelentést, a »Meg van írva« pedig mindig elhangzott, ha valami nem egyezett meg otthon tanult szokásaival. Egy sokkal tisztább légkört hozott a családi életbe. S bár nem volt a rabbik tanulója, mégis gyakran került velük kapcsolatba, és úgy viselkedett, mint egy tanuló, kérdéseket tett fel, mellyel sokszor nehéz helyzetbe hozta ezeket az embereket, mivel gyakorlati életük nem volt összhangban az Írásokkal, és nem rendelkeztek isteni bölcsességgel. Még azok is elismerték, hogy Jézus sokkal magasabb rendű nevelésben részesült, akiket a leginkább bosszantott, hogy nem veti alá magát a népi hagyományoknak.” (Ellen G. White: *Special Testimonies on Education*, 158–159., 162. o.)

„Jézus iskolája az otthona volt. Anyja volt első emberi tanítója. Tőle és a próféták tekerceiből mennyei dolgot tanult. Paraszti otthonban élt, és odaadón, jókedvvel vette ki részét a család terheinek hordozásából. Ő, aki a

menny parancsnoka volt, önként vállalta a szolgásgot. Kedves, engedelmes gyermek volt. Szakmát tanult, és Józseffel fizikai munkát végzett az ácsműhelyben. A városka utcáin, munkába menet és onnan jövet, egyszerű munkásruhát viselt.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 399–400. o.)

4 Mikor tesznek a legtöbbet a szülők a gyermekeikért? Mire figyeljenek a szülők, amikor úgy látják, hogy bizonyos problémákkal szemben tehetetlenek?

■ Mt 9,18–26; Mk 7,24–30; Lk 9,38–43; Jn 4,46–54

.....

.....

„Egy kananita asszony találkozott Jézussal, és megkérte, hogy gyógyítsa meg ördögös lányát. Tudta jól, hogy a zsidók kerülnek a kananeusokat, és még beszélni sem akarnak velük, de hallott Jézus irgalmasságáról, csodáiról, és elhatározta, hogy Őhöz fordul segítségért. Szegény asszony rájött, hogy egyedüli reménysége Jézus, és teljes mértékben hitt a Megváltó erejében, és abban, hogy amit kér, Jézus megteszi. (...) Azonban könnyörgése látszólag hidegen hagyta Jézust, ám ez nem tántorította el az asszonyt, hanem hitt abban, hogy a Mester szabadulást hozhat beteg gyermeke számára. Amikor az Üdvözítő továbbment, mintha semmit sem hallott volna, az asszony utánaszaladt és kérlelte Őt...” (Ellen G. White: *Redemption – The Miracles of Christ, the Mighty One*, 1877, 77–80. o.)

„E történetek feltűnő hasonlósága az, hogy kétségbeesett szülők keresték fel Jézust, gyermekük számára segítséget kér-

ve. Ugyan melyik szülő ne érezné át a helyzetüket? Ki az, aki szülőként nem érzett fájdalmat, kint, félelmet vagy kétségbeesett rémületet, amikor gyermeke súlyosan megbetegedett vagy talán a halál szélére került? Aki már átélt ilyesmit, ezt a helyzetet tartja a legszörnyűbbnek. Noha Jézus nem volt földi apa, emberként átérezte a szülők helyzetét, és meggyógyította a gyerekeket. Mindegyikük esetben megtörtént a gyógyulás, senkit nem utasított el. Ez világosan bemutatta nemcsak a szülők, de a gyermekek iránti szeretetét is.” (Dan Solis: *Tanítványság*, 33. o.)

„Igaz, hogy az anya könnyhullatásaitól és az apa imádságaitól kezdve sok áldozatot kíván Isten útjára nevelni a gyermekeket. Rendíthetetlen kitartást és türelmes irányítást igényel, de ez a munka megtérül! A szülők így erődöt építhetnek gyermekeik köré, amely megvédi őket az egész világot elárasztó gonosztságtól.” (Ellen G. White: *Gyermeknevelés*, 335. o.)

■ BESZÉLJÜK MEG!

Milyen problémák esetében fordul elő az, hogy a szülő tehetetlennek érzi magát? ■ Hogyan éljük meg azokat a helyzeteket, amikor Isten látszólag nem segít, nem avatkozik közbe?

5 Melyek azok a jellemzői a hitnek, amelyeket a gyermekek különösen jól tudnak megragadni? Hogyan mutatott rá az értük való szolgálatra és felelősségre? Mi jelenthet itt „megbotránkoztatást”?

■ Mt 11,25–26; 18,1–6

.....

.....

„Krisztus tudta, hogy e gyermekek hallgatni fognak tanácsaira és elfogadják Megváltójuknak, míg a világ bölcsei és a keményszívűek aligha követik Őt, és nem találnak helyet Isten országában. Amikor e gyermekek Jézushoz jönnek, elfogadják tanácsát és áldását, örökre elméjükbe vésik képmását és kegyelmes szavait. Meg kell tanulnunk Krisztustól, hogy a fiatalok szíve a legfogékonyabb a bibliai tanítások iránt, ezért könnyen befolyásolhatók a kegyességre és erényre.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 275–276. o.)

„A gyermekekben Jézus azokat a férfiakat és nőket látta, akik kegyelmének örökösei, országának polgárai lesznek, és akik közül egyik-másik mártíromságot fog szenvedni érte. Tudta, hogy ezek a gyermekek hallgatni fogják Őt, és sokkal készségesebben elfogadják Megváltójuknak, mint a felnőttek, akik között sok a világi bölcs és a keményszívű ember. (...) Jézus, a menny Királya, válaszolt kérdéseikre, és leegyszerűsítette, gyermeki értelműkhöz szabta fontos tanításait. Lelkükbe ültette az igazság magvait, amelyek a későbbi évek során kikeltek, és megteremték az örök élet gyümölcseit.

Amikor Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy ne tiltsák el tőle a gyermekeket, a későbbi korokban élő követőihez is szólt – gyülekezeti tisztviselőkhöz, lelkészekhez, segítőkhez és minden keresztyényhez. Jézus vonzza a gyermekeket, bennünket pedig kér: »Engedjétek hozzám őket!« Mintha ezt mondaná: »Ők jönnek, ha ti nem gátoljátok őket.«

Ne tüntessétek fel hamis színben Jézust hibás jelleme-
tekkal! Hideg, kemény magatartásokkal ne tartsátok távol a kicsinyeket tőle! Sohase érezzék azt, hogy a menny kellemetlen hely volna számukra, ha ti is ott lennétek! Ne adjatok okot erre! Ne beszéljétek a vallásról úgy, mint a gyermekek számára érthetetlen dologról!

Ne tegyetek úgy, mintha tőlük nem volna elvárható, hogy Krisztust gyermekkorukban elfogadják! Ne keltsétek bennük azt a hamis benyomást, hogy Krisztus vallása örömtelen vallás, és hogy a Megváltó mellett le kell mondanunk mindarról, ami az életet boldoggá teszi!

Működjétek együtt a Szentlélekkel, amikor megérinti a gyermekek szívét! Mondjátok el nekik, hogy a Megváltó hívja őket, és semmi sem szerezhethet nagyobb örömet Jézusnak, mint az, ha már fiatalon átadják magukat neki.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, 42–44. o.)

■ BESZÉLJÜK MEG!

Mit tehetünk annak érdekében, hogy a gyermekek a hitük megélése fontos területének tapasztalhassák meg a gyülekezetet?

■ Mit lássunk meg a gyermekekben a gyülekezetben?

6 Hogyan vonzza Jézus a gyermekeket? Hogyan tiltja el őket Jézustól a rosszul működő gyülekezeti közösség? Milyen magatartást tanácsol a gyermekekkel kapcsolatban Jézus a hívő ember számára?

■ Mk 10,13–16

„A tanítványok arra gondoltak, hogy Mesterük munkássága sokkal fontosabb, hogyses félbeszakíthatná gyerekek egy csoportja, akiket édesanyáik hoztak Krisztushoz. Azt feltételezték, túlságosan kicsinyek még ezek a gyerekek ahhoz, hogy jótékonyan hasson rájuk a Jézussal való beszélgetés, s ebből arra következtettek, hogy a Mestert is zavarni fogja jelenlétük. Ezzel szemben Őt fő-

A betegek tanítványa tétele

leg a tanítványok magatartása zavarta. Az Üdvözítő megértette az édesanyák terhét, akik szerették volna gyermekeiket Isten Igéjére tanítani. Ismerte lelki gyötrelmeiket, tudta, hogy buzgón imádkoznak kicsinyeikért. Ő maga vonzotta magához ezeket az asszonyokat.

Egy fáradt édesanya indult el otthonról, karján kisgyermekével. Útközben találkozott szomszédasszonyával, elmondta, hova igyekszik, majd vágyat ébresztett szomszédasszonya szívében is Krisztus iránt. Azért hozták gyermekeiket Krisztushoz, hogy megáldja őket. S így több édesanya jött el a gyermekével. Egyes gyerekek még kisdedek voltak, míg mások már az ifjúkorba léptek. Elmondták, miért jöttek, s Jézus megértéssel és együttérzéssel fordult félnék kéréseik felé. Azonban előbb nézte, hogyan viszonyulnak tanítványai az asszonyokhoz és a gyermekekhez. Amikor látta, hogy elúzik őket, mivel tévesen azt feltételezik, hogy ezzel neki tesznek jót, akkor a Mester rámutatott hibáikra, majd szelídséggel fogadta a gyermekeket. Karjába vette őket, kezét pedig a fejükre helyezte. Végtelen szeretettel ölelte magához fáradt fejcskőjüket, majd megáldotta őket, hiszen ezért jöttek. (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1896. április 9.)

Az e heti adomány a gyermekosztályt támogatja.

– Gyermektanítási kiadványok készítésére és a nyári táborok gyermekfoglalkoztatására szánt adomány.

Elolvasásra ajánlott:

- Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, Példaképünk, A lélek gyógyítása c. fejezetek

1 Hogyan törődött Jézus a betegekkel? Mit érthettek meg az emberek ebből? Mit nem szabad elfelejtenünk, amikor Megváltónkat követve szeretnénk szolgálni másoknak?

- Ésa 53,4; Mt 8,17; 9,35; 15,30–31; 10,1–8

„Krisztus mindenkit magához vonz. Nem nézheti tétlenül, hogy akár egyetlen ember is elvesszen. Bárcsak mindenki felismerné a világban uralkodó törvénytelen-ség, erőszak és gonosztettek következményeit! Bárcsak megláthatnák, hogy az emberből lassan eltűnik az istenképesség, és egyre inkább hasonlít Sátánhoz. Az ember szentnek és tisztának lett teremtve, ám a törvény áthágásával elsajátította Sátán magatartását. (...)

Jézus Isten szeplőtlen Báránnyaként állt a világ elé. Amikor szenvedők vették körül, akkor Ő, a tökéletes egész-

ségnek örvendő lény úgy állt ott, mint akit betegség sújt. Ez elengedhetetlen volt, ha szerette volna kifejezni az emberek iránti tökéletes szeretetét. (...) Krisztusnak megvolt a hatalma, amellyel megmenthette az egész világot.” (Ellen G. White: *That I May Know Him*, 67. o.)

„Szolgálatra során Jézus több időt szentelt gyógyításra, mint prédikálásra. Csodái tanúsították szavainak igaz voltát: nem azért jött, hogy romboljon, hanem hogy mentsen. Ahol csak járt, könyörületességének híre megelőzte. Amerre elhaladt, egészségüknek örvendeztek és új képességeiket próbálgatták azok, akiken könyörült. Tömegek gyűltek köréjük, hogy tőlük hallják meg, mit cselekedett az Úr. Sokak számára az Ő hangja volt az a hang, amit életükben először hallottak, az Ő neve az első szó, amit kiejtettek, az Ő arca az első arc, amelyre tekintetük ráesett. Hogyne szeretnék Jézust, és hirdetnék dicséretét! Amint áthaladt a városokon, olyan volt Ő, mint az élet folyója, amely életet és örömet áraszt. Személyes szolgálattal kell az emberek közelébe férkőzni. Ha kevesebb időt fordítanánk a prédikálásra, és többet a személyes szolgálatra, nagyobb eredményt látnánk. A szegények terhein könnyíteni, a betegeket gondozni, a szomorkodókat és gyászolókat vigasztalni, a tudatlanokat tanítani, a tapasztalatlanokat tanácsolni kell. Sírjunk a sírókkal, és örüljünk az örülőkkel! A meggyőzés erejével, az ima hatalmával – Isten szeretetének erejével – ez a munka nem lesz, nem lehet gyümölcstelen.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 14., 92. o.)

2 Hogyan függ össze a betegség és a bűn? Mitől kell óvakodnunk ennek ismeretében?

■ Mk 2,1–12; Jn 9,1–3

„Már régóta a farizeusokra és doktorokra bízta magát, próbált a kedvükben járni, azt remélve, hogy tehetnek valamit szenvedései enyhítésére. Ezek az emberek azonban ridegen jelentették ki, hogy gyógyíthatatlan, s azt állították, hogy betegsége megérdemelt büntetés a bűneiért. Így még nehezebbé tették az életét. A farizeusok távol tartották magukat a betegektől és a szűkölködőktől. Azt állították, hogy a betegség és a nehézség Isten haragjának a jele. De a legtöbb esetben ők – akik azzal kérkedtek, hogy szentek – sokkal bűnösebbek voltak, mint az általuk elítélt szegény, szenvedő emberek. A gutaütött kétségbeesett, látva, hogy sehonnan sem jön segítség. Azonban amikor hírt kapott Jézus irgalommal teljes csodáiról, újra reménykedni kezdett. De mégis félt attól, hogy nem állhat Jézus elé. Úgy érezte, már azzal megelégedne, ha Jézus megbocsátaná a bűneit, és kész volt a halálra is, ha Jézus igazságos akaratának ez a döntése. Barátai elmondták neki, hogy Jézus sok beteget meggyógyított, olyanokat is, akik hozzá hasonlóan bűnösök és tehetetlenek voltak, s ez bátorsággal töltötte el a szívét, kezdte hinni, hogy kérése meghallgatásra talál.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1879. október 16.)

■ BESZÉLJÜK MEG!

Ártatlan gyermekek, a bűneset következményeinek kiszolgáltatott száz- és százmilliók sínylődnek a világon anélkül, hogy rossz szokásaik vagy döntéseik nyomán felelősek lennének az őket érő bajokért. Miért fontos ezt szem előtt tartanunk, miközben segíteni, vigasztalni igyekszünk reményvesztett embertársainkat?

„A Jézusnak feltett kérdéssel a tanítványok meggyőződésüknek adtak hangot, miszerint minden betegség és szenvedés a bűn következménye. Ez valóban így van, csak hogy Jézus rámutatott: téves az a feltételezés, hogy aki súlyos betegségben szenved, az különösen bűnös. S miközben helyesbíteni próbálta téves előítéleteiket, a földre köpött, sarat gyúrt, rákente a vak ember szemére, és ezt mondta: »Menj el, mosakodj meg a Siloám tavában (ami azt jelenti: Küldött).« (Jn 9,7) Amikor ez az ember visszatért Jézushoz, már látott. Az Üdvözítő gyakorlatias módon válaszolt a tanítványok kérdésére, és mindig így járt el, valahányszor kérdést intéztek Hozzá. Nem arra hívtak a tanítványok, hogy feltegyék a kérdést, ki vétkezett és ki nem, hanem hogy megismerjék Isten hatalmát, irgalmát és együttérzését a vak meggyógyítása által. Ennek a csodának az volt a célja, hogy mindannyian meggyőződjenek arról, hogy nem a sárban vagy a tóban rejlik a gyógyító erő, hanem Krisztusban.» (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1893. október 23.)

3 Milyen lelki terhek vezethetnek fizikai megbetegedéshez? Mi mindenre kérel Isten, hogy már ezen a ponton védelmezhesen?

■ Mt 6,19–34; Fil 4,4–9; 1Jn 3,20–22

.....

.....

„Test és lélek között nagyon szoros kapcsolat áll fenn. Amikor az egyiket valamilyen élmény éri, azt a másik is megérzi. A lélek állapota sokkal nagyobb hatást gyakorol az egészségre, mint ahogy azt sokan gondolják. Számos

betegség a depresszió következménye. A bánat, az aggodás, az elégedetlenség, a bűntudat, a bűnös állapot és a gyanakvás – mind felőrli az életerőt, kaput nyit az összeomlásnak és a halálnak.

Képzeldésünkkel néha előidézünk és gyakran nagyon is súlyosbítjuk a betegséget. Sokan betegen élnek egész életüket, pedig egészségesek lehetnének, ha elhinnék, hogy egészségesek. Azt képzelik, hogy minden apró viszontagság betegséget okoz, pedig azért lesznek betegek, mert számítanak rá. Sokan haltak meg már olyan betegségben, amelyet csupán kényszerképzetük okozott.

A bátorság, a remény, a hit, a rokonszenv, a szeretet előmozdítja az egészséget, meghosszabbítja az életet. Az elégedettség és a vidámság gyógyír a testnek, erő a léleknek. »A vidám [az örvendező] elme jó orvosságul szolgál.« (Péld 17,22) A betegek kezelésénél nem szabad a lelki hatást figyelmen kívül hagyni, helyesen alkalmazva a betegség elleni küzdelem egyik leghatásosabb eszköze lesz.» (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 241.)

4 Mi volt Jézus végső célja a testi-lelki gyógyításokkal? Milyen tanítványokat nyert ezáltal? Miből eredt a gyógyultak bizonyosságtevésének az ereje?

■ Lk 8,26–39

.....

.....

„Bár Gadara népe nem fogadta be Jézust, nem hagyta őket a sötétben – amit ők maguk választottak. Arra kérték, távozzon el tőlük, de Ő nem hallgatta meg kérésüket. Hiszen nem tudták, mit utasítanak el. Ezért azok

útján küldte el nekik a világosságot, akiket készek voltak meghallgatni.

A disznók elpusztításával Sátánnak az volt a célja, hogy az embereket elfordítsa a Megváltótól, és megakadályozza az evangélium hirdetését azon a vidéken. De pontosan ez az esemény rázta fel az ott élőket úgy, ahogy semmi más nem tudta volna, és a figyelmet Krisztusra irányította. Bár a Megváltó eltávozott, az emberek, akiket meggyógyított, tanúskodtak hatalmáról. Akik a sötétség fejedelmének eszközei voltak, a világosság csatornái, Isten Fiának követői lettek. Amikor Jézus visszatért a Tízvárosba, az emberek köréje sereglettek, és a környező vidékről három napig ezrek hallgatták a megváltás üzenetét.

A meggyógyult ördöngösök voltak az első olyan miszionáriusok, akik által Jézus a Tízváros vidékén az evangéliumot hirdette. Ezek az emberek csak rövid ideig hallgatták Jézus szavait. Egyetlen prédikációját sem hallották. Nem tudták úgy tanítani az embereket, mint a tanítványok, akik naponta Krisztussal voltak. De elmondták azt, amit tudtak; amit ők maguk láttak, hallottak és a Megváltó hatalmából megéreztek. Ez az, amit mindenki megtehet, akinek a szívét Isten kegyelme megérintette. Az Úr erre a tanúságtételre szólít bennünket, amelynek hiányában pusztul a világ.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 98–99. o.)

5 Mit hirdettek Jézus csodái, amikor a halálból támasztott embereket? Milyen reménységünk lehet ezáltal?

■ Mk 5,21–24, 35–43; Lk 7,11–17; Jn 11,37–44

.....

.....

„Krisztus élete, halála és feltámadása micsoda történelmet tár elénk! Ő volt a testet öltött Isten, az élet és a dicsőség Ura, azonban érettünk törvénytelen emberek kezébe adatott. Sátán és angyalai, valamint a gonosz emberek kerülgették Őt, s Urunk mindazt elviselte, amit egyetlen emberi lény sem viselhetett volna el. Önmegtagadó és áldozatkész élete volt, amelyben sikerrel vitte véghez a mennyei irgalom, jóság és hatalom munkáját. Érintésére menekült a betegség, a vakok láttak, a süketek hallottak, a démonok távoztak, a holtak feltámadtak. Parancsára lecsendesedett a vihar, és amikor a kereszten függött, a természet is együtt érzett haldokló Alkotójával. Megremegett a föld az emberek lába alatt, fényes nappal sötétség borult a földre. Amikor a hatalmas angyal lejött a mennyből, hogy elűzze a sötétséget, a római katonák holtként estek össze dicsősége láttán, és Krisztus, Istenségének teljességében ragyogva kijött a sírból, s győzött a halál és a sír fölött. A tanítványok, amikor látták a feltámadt Üdvözítőt, akkor értették meg szavait: »Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt.« (Jn 2,19) Meginog-e valaha a hitünk? Kell-e erőteljesebb bizonyíték, mint amit adhatott Isten az Ő Fiában? Mi bizonyíthatná még jobban Jézus Krisztus hatalmát, mint magasztossága, amelynek tanúi lehettünk? Gyalázzák Istent, akik azt állítják, hogy hisznek Krisztusban, viszont kételkednek abban, hogy akire rábízták lelküket, meg tudja oltalmazni őket mindvégig. Jézus a feltámadt Üdvözítő. Kijött a sírból, hogy magának tulajdonítsa elbitorolt jogait, s hogy megerősítse követői hitét, illetve Isten igazságát az emberek előtt, és hogy még inkább tudunkra adja: aki hisz Őbenne, nem vesz el, hanem örök életet nyer.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1895. május 30.)

„A hűségesek számára a halál csak jelentéktelen részletkérdés. Krisztus úgy említi a halált, mint ami egy pilla-

natig tart. »Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké.« (Jn 8,51–52) A keresztények számára a halál csupán alvás, a csend és sötétség egy pillanata. Az élet Krisztus által Istenben van elrejtve, és »amikor Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ővele együtt, megjelentek dicsőségben« (Kol 3,4).» (Ellen G. White: *The Faith I Live By*, 187. o.)

■ BESZÉLJÜK MEG!

Mit mondunk azoknak a lehetséges leendő tanítványoknak, akik a gyógyításról olvasnak a Bibliában, ezért csodára vágnak, és gyógyulást keresve eljönnek a gyülekezetünkbe, de nem lesznek jobban? ■ Önmagunk számára milyen válaszokat találunk, amikor igyekszünk megérteni az ilyen helyzeteket? ■ Milyen válaszokat találunk a Bibliában, amelyek segíthetnek ilyenkor?

6 Hogyan teljesedett pünkösöd után Jézus tanítványainak adott ígérete? Mit munkált ennek a szolgálatnak az elvégzése?

■ Jn 5,20; 14,12; Ap csel 3,1–19; 5,12–16; 9,36–42; 20,2–10

.....

.....

„Az apostolok munkájának megkezdése után nem sokkal Péter és János emlékezetes csodát tett. Egy napon a templomba mentek imádkozni, amikor egy sánta embert pillantottak meg a kapuban. A negyvenedik életévét is betöltött férfi egész életében tehetetlen volt, és szörnyű fájdalmakkal küzdött. Már régóta szeretett volna meggyó-

gyulni, ám nagyon távol volt a nagy Orvostól, és amikor végre sikerült egy kedves barátja segítségével eljutnia a templom kapujáig, akkor tudta meg, hogy akibe minden reményét vetette, már meghalt.

Csalódottságát megszánták, és mindennap elvitték őt a templom kapujához, így az arra járók némi aprópénzt adtak neki. Péter és János közeledtével is alamizsnáért könyörgött. Az apostolok együtt érzően tekintettek rá: »Péter pedig, amikor szemeit reá vetette Jánossal egyben, mondta: Nézz mireánk!« (Ap csel 3,4) A koldus felemelte szemét a föléje hajoló két irgalmas apostolra. »Ezüstöm és aranyam nincsen nékem, hanem amim van, azt adom neked.« A beteg ember tudomásul vette, hogy Péter is szegény, ám arca azonnal felderült, amint meghallotta e szavakat: »A názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!« (6. vers)

Péter megfogta a férfi kezét, s ekkor mennyei erő áradt szét a testében: »És őt jobb kezénél fogva felemelte, és azonnal megerősödtek lábai és bokái. És felszökvén, megállt és járt.« (7–8. vers) Péterrel és Jánossal együtt ment be a templomba, és »látta őt az egész nép, hogy jár és dicséri az Istent: és megismerték őt, hogy ő volt az, aki alamizsnáért ült a templom Ékes kapujában, s megteltek csodálkozással és azon való álmélgodással, ami történt ővele« (9–10. vers).

A csoda láttán az emberek a templomba gyülekeztek, s az apostolok kihasználták az alkalmat Krisztus evangéliumának hirdetésére. (...)

A zsidókat meglepte, hogy a tanítványok is tehetnek olyan csodákat, amelyeneket Jézustól láttak. Arra gondoltak, hogy Jézus halálával véget érnek ezek a különleges csodák. És most íme egy negyven éve sánta ember megszabadult fájdalmától, és járni kezdett.» (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1885. január 22.)

Az „átlagember” tanítványa tétele

„Péter utasította a siránkozó és gyászoló jelenlevőket, hogy hagyják el a szobát. Azután letérdelt, és Istenhez könyörgött, hogy adja vissza Dorkás életét. »És a holttesthez fordulván, mondta: Tábita, kelj fel! Az pedig felnyitotta szemeit, és meglátván Pétert, felült. És az kezét nyújtva néki, felemelte őt, s beszólítván a szenteket és az özvegy-asszonyokat, eleikbe állította őt elevenen.« (Ap csel 9,40–41) A holtak feltámasztásának csodája által Joppében sokan elfogadták Jézust.” (Ellen G. White: *Redemption – The Ministry of Peter and the Conversion of Saul*, 55–56. o.)

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

Elovasásra ajánlott Ellen G. White műveiből:

- *Előtted az élet*, Az élet műve c. fejezet
- *Evangelizálás*, Munka a középosztályért c. fejezet

1 Honnan tudhatjuk, hogy Jézus szerény körülmények között született és nevelkedett? Milyen hatása volt ennek a szolgálatára?

- Mt 2,10–11; Lk 2,21–24; 3Móz 12,8; Mk 6,2–4
-
-
-

„Szegény szülők gyermeke volt a világ Megváltója. Amikor gyerekkorában a templomba vitték, édesanyja csak a szegények áldozatát tudta bemutatni. Jézus volt világunk számára a legnagyobb mennyei ajándék, a felbecsülhetetlen értékű kincs, mégis csupán a legkisebb áldozatot mutathatták be érte. Földi élete során Üdvözítőnk a szegények és alázatosak sorsában osztozott. Önmegtagadás és önfeláldozás jellemezte életét.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1893. június 20.)

„Isten jól tudta, hogy amikor Fia a Földre érkezik, akkor a gonosz mozgósítja erőit, hiszen Sátán nem akarta, hogy a világosság eljusson a Földre. Isten minden pillanatban szemmel tartotta Fiát.

Az Úr csodás módon táplálta Illés prófétát hosszú utazása során: Illés máshonnan nem szerezhetett volna élelmet. Isten adta a mannát is Izráel népének. Mennyei Atyánk készítette Józsefet, hogy Jézus és édesanyja életét megmentve Egyiptomba meneküljön. Isten gondoskodott róluk az idegen földön: Ő készítette a bölcseket is, hogy megkeressék a kisdéd Jézust, és drága ajándékokkal fejezzék ki tiszteletüket és örömeiket. Isten irányította Jézus szüleinek lépteit Egyiptomba, hogy menedéket találjon a zsarnok király haragja elől. Jézus földi szülei szegény emberek voltak, azonban az idegen földön a bölcsektől kapott ajándékok segítségével tudták fenntartani magukat.” (Ellen G. White: *Redemption – The First Advent of Christ with His Life and Ministry*, 20–21. o.)

„Krisztus elhaladt a gazdag emberek házai, a királyi udvarok és a híres helyek mellett, és a lenézett Názáretben állt meg. Élete kezdettől végig az alázatosság és a szegénység élete volt. Szegénységben élve megszentelte a szegénységet. Nem akarta, hogy felsőbbrendűnek érezzék, s ez akadályozzon meg férfiakat és nőket, hogy hozzá jöjjenek, hallani tanításait.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1905. június 7.)

2 Miért tudott Jézus a hétköznapi emberekkel is jól szót érteni? Mire ad példát számunkra az alábbi két történetben?

■ Mt 15,32–39; Jn 2,1–11

„Az Üdvözítő szíve megindult a megfáradt emberek látán. Testi gyengeségük és szenvedéseik mélységes együttérzését váltották ki benne. Szerette volna betölteni a szomjat és éhséget, amelynek következtében némelyek ájultan estek össze az útszélen. Végtelen szeretettel telt szíve nem engedte, hogy közömbösen elhaladjon mellettük, s ne segítsen a bajbajutottakon.

Az irgalmas Megváltó szíveket vont magához, mert megindult gyengeségeiken, meglátta a testi szenvedésnél nagyobb szükségleteiket. Egy súlyosabb betegség tüneteit fedezte fel. A külső fájdalom a beteg szív eredménye, s az emberek testi szenvedése arra készítette a Megváltót, hogy a szenvedés okát keresse. Ez a lelki szükséglet készítette a nagy Orvost, hogy a Földre jöjjön mindent helyreállítani. A testi szenvedés irgalmat keltett szívében, de ennél nagyobb mértékben indult meg a lelki szükségletek láttán.

Krisztus megértő volt az emberek fizikai szükségletei iránt, ám azonnal hozzáfogott a lelki szükségletek betöltéséhez. A tömegben sokan voltak, akik sohasem felejtették el ezt a tapasztalatot. Miközben felkínáltatott nekik a nyugalom, miközben testi táplálékot és gyógyulást nyertek, ráébredtek lelki szükségleteikre, és új életet kezdtek.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1898. augusztus 25.)

3 Hogyan tudott Jézus az egyszerű Péterből nagyszerű tanítványt formálni? Mit tapasztalt Péter Mestere részéről az alábbi történetekben?

■ Lk 5,1–11; Mt 14,28–31; Lk 22,59–62

„Péter látta Jézus csodáit, de egyik sem hatott annyira rá, mint a csalódás éjszakája utáni csodálatos halfogás. Hitetlenség és csüggedés vett erőt a tanítványokon a hosszú és fárasztó éjszaka alatt. Péter megindultan ismerte el Mestere mennyei hatalmát. Szégyenkezett hitetlensége és bűnei miatt. Tudta, hogy Isten Fiának jelenlétében van, és méltatlannak érezte magát. Egyszeriben Jézus lába elé vetette magát: »Eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!« (Lk 5,8) De épp miközben e szavakat kiejtette, Jézus lábába kapaszkodva, egyáltalán nem szeretne volna, ha Jézus megteszi, amit ő kér.” (Ellen G. White: *Redemption – The Teachings of Christ, the Anointed One*, 37–38. o.)

„Ura harmadszori megtagadásakor megszólalt a kakas, és Jézus szomorú szemmel tekintett Péterre. Ekkor a tanítványnak azonnal eszébe jutottak Krisztus korábbi szavai. Ez a tekintet egész életén végigkísérte. Bűnös fennhúzása, az Úr figyelmeztetése, majd a tagadás villámcsapásként érték. Hirtelen ránézett a szenvedő és kigúnyolt Jézusra, s próbált mielőbb megszabadulni a zajos és hamis vádaktól, ezért kirohant az udvarból, és a sötétségben keservesen sírni kezdett, majd gyors léptekkel a Getsemáne felé indult. Kezdte meglátni saját magát, a maga valóságában. Emlékezete igencsak működött, és feltűntek szeme előtt szörnyű bűnei. Péter a földre vetette magát ott, ahol néhány órával korábban Jézus kínszenvedett, most ő, a tanítvány imádkozott úgy, ahogy még sohasem tette. Mély megtérő lelkülettel és önmarcangoló lelkiismeretfurdalással könyörgött megbocsátásért, és megtérten állt

fel, s bár érezte, hogy Jézus meg fog bocsátani neki, önmagának azonban soha nem tud megbocsátani. (...)

Jézus ismétlődő kérdésére Péter válaszaiban már más lelkületet fedezünk fel, mint Krisztus keresztre feszítése előtt. Péter egy megtért ember volt, s életében meglátaszott, hogy az átformáló kegyelem hajtotta uralma alá életét. Sziklaszilárdan és bátran állt ki mindezek után, hogy bizonyosságot tegyen Krisztusról. Jézus így szólt hozzá: »Simon! Simon! Ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.« (Lk 22,31–32) Kegyetlen megpróbáltatásokon ment át Péter, s habár Krisztusért börtönbe is került, sőt meg is kellett halnia, többé sohasem ingott meg hűsége.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1913. február 6.)

4 Mekkora értéket lát Isten minden egyes emberben?

■ Lk 12,6–7; Mt 18,12–14

„Jézus úgy gondoskodik mindenkiről, mintha egyedül az az ember élne a Földön. Istenként hatalmas erőfeszítéseket tesz értünk. Idősebb fivérünkkel együtt érez velünk minden bánatunkban. A menny fensége nem zárkózik el a lealacsonyodott, bűnös emberiségtől. Főpapunk nem olyan büszke, hogy ne venne észre minket, ne érezne rokonszenvet irántunk, hanem olyan valaki, aki megkísértetett mindenkben, mégis büntelen maradt.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V. köt., 347. o.)

„Gondolkodásunkban Krisztusnak, a megfeszítettnek kellene lennie az első helyen, hogy felélessze lelkünkben a legmélyebb érzelmeket. Krisztus valódi követői nagyra becsülik a csodálatos megváltást, amelyet Ő vívott ki számukra, s bárhová vezeti is őket, követni fogják. Bármilyen terhet hárít is rájuk, előjognak tartják, ha hordozhatják. Csak a kereszt által tudjuk felbecsülni az ember üdvösségének értékét. Olyan becsesek az emberek, akikért Krisztus az életét adta, hogy az Úr nem tartotta túlzottnak az ember megváltásáért a végtelen árat. Átengedte Fiát, hogy meghaljon az üdvösségünkért. Milyen bölcsesség, könyörület és tökéletes szeretet nyilvánul meg ebben! Csakis úgy tudjuk felmérni az ember értékét, ha a Golgotára nézünk, Krisztus keresztjére.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, II. köt., 634–635. o.)

„Isten szeret minden tévelygőt; mérhetetlenül jobban, mint a pásztor a juhát. Az emberek kétségbe vonhatják Isten szeretetét, hátat fordíthatnak neki, választhatnak más gazdát – azonban akkor is Isten tulajdonai. Ő újra magához akarja vonni őket. Így szól: »Miképpen a pásztor tudakozódik nyája után, amely napon ott áll elszéledt juhai között, így tudakozódom nyájam után, és kiszabadítom őket minden helyről, ahova szétszóródtak a felhőnek és borúnak napján.« (Ezék 34,12) A példázatban a pásztor kimegy, hogy megkeressen egyetlen juhót, egyet, amely a legkisebb mennyiség. Ha csak egyetlen elveszett ember lett volna, Krisztus meghalt volna azért az egyért is. A nyájtól elkószált juh a leggyámoltalanabb teremtmény. A pásztornak kell megkeresnie, különben nem talál vissza a nyájhoz. Ez arra az emberre is érvényes, aki eltávolodott Istentől. Olyan gyámoltalan, mint az elveszett juh. Ha a szerető Isten nem siet a segítségére, nem talál vissza Őhozzá.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 124–125. o.)

5 Mit jelent a személyválogatás nélküli szeretet? Mi az, ami megszünteti az emberek közötti különbségeket? Mi az igazi érték a menny szemében?

■ Gal 3,26–28; 1Jn 3,16–18

„Isten semmiféle nemzetiségi, faji vagy társadalmi különbséget nem ismer el. Ő az egész emberiség Alkotója. Mindannyian egy család vagyunk a teremtés által, valamint egyek vagyunk a megváltás jogán. Krisztus azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat. Kitérte a templom minden ajtaját, hogy mindenki szabad utat találjon Istenhez. Szeretete olyan széles, olyan mély, olyan teljes, hogy mindent áthat. Kivonja Sátán vonzóköréből azokat a nyomorultakat, akiket a kísértő megtévesztett csalásával. Isten trónjához emeli őket; ahhoz a trónhoz, amelyet ígéretének szivárványa övez. Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad. Krisztus drága vére mindenkit egygyé kovácsol.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 386. o.)

„Nem a pozíció, nem a véges bölcsesség, nem a képzettség és nem a tehetség az, amely Isten szemében magas rangra helyezi az embert. Az ész, az értelem és a talentumok az Isten dicsőségére és örökkévaló királyságának építésére kapott ajándékok. A menny szemében a lelki és erkölcsi dolgoknak van értékük, mert azokon a halál nem uralkodik, és a romolhatatlanság dicsősége övezi őket mindörökké. Az emberek által nagyra tartott földi királyság soha nem fog visszatérni sírjából. Az ellenség céljait szolgáló gazdagság, dicsőség és emberi bölcsesség nem

juttathatja tulajdonosait örökséghez, dicsőséghez és bizalmi pozíciókhoz az új Földön. Egyedül azok fogják kiábrázolni a Megváltó képét feltámadásukkor, akik értékelték Krisztusnak azt a kegyelmét, amellyel Isten örököséivé és Jézus örökösstársaivá tette őket. (...)

Ha az Isten gyermekei egyek Krisztusban, akkor vajon miként tekint Jézus a faji és társadalmi megkülönböztetésre és az emberek közötti elkülönülésre a szín, a faj, a pozíció, a gazdagság, a születés és a tehetség vonatkozásában? Az egység titka a Krisztusban hívők egyenlőségében található. A megosztás, a viszálykodás és a nézeteltérés pedig nem más, mint a Krisztustól való elkülönülés. Krisztus az a központ, ahová mindenki figyelmének irányulnia kellene. Minél közelebb kerülünk a középpont-hoz, annál közelebb kerülünk egymáshoz érzésben, megértésben és szeretetben, miközben fokozatosan Jézus képe és jelleme rajzolódik ki bennünk. Isten nem személyválogató.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., 258–259. o.)

„Krisztus vallása az Őt elfogadó embert magasabb gondolati és cselekedeti szintre emeli, s ezzel egy időben rámutat arra, hogy az emberiség minden tagja Isten szeretetének örülhet, hiszen Fia által lett megváltva. Jézus lábainál találkozik a gazdag és szegény, a tanult és tanulatlan, függetlenül a társadalomban elfoglalt szerepétől. Minden földi különbség elfelejtődik, amikor arra tekintünk, aki átszegeztetett bűneinkért. Önmegtagadása, jósága, végtelen együttérzése megszegyeníti az emberi büszkeséget, az önfelmagasztalást és a társadalmi osztályokat. A tiszta, szeplőtlen vallás bizonyítja mennyei elveit, amikor az emberek egyesülnek szentségben és igazságban. Vér által megváltott emberek egyesülnek, akik egyformán függenek a Megváltótól.” (Ellen G. White: *Krisztushoz hasonlóan*, 29. o.)

6 Milyen célja van Istennek az „átlagemberek” megtéréseivel? Mi mindent végezhet el olyanok által is, akiknek nincs különösebb iskolázottságuk, képzettségük?

■ **1Kor 1,25–27; Mt 11,25**

„Az evangéliumnak végül az egész világon hangoznia kell, ezért a munka elvégzése érdekében nagy segítségre van szükség a nép köreiből, jobban mint valaha. A Mester elhívja a fiatalabbakat és idősebbeket is a mezőről, a szőlőskertből, a műhelyekből, és elküldi őket, hogy adják tovább másoknak az üzenetét. Sokan közülük csak kevés képzést kaptak, azonban Krisztus olyan képességeket lát bennük, amelyek érdemesítik őket a menny szándékának végrehajtására. Ha szívüket adják ehhez a feladathoz, és továbbra is Krisztus tanulói maradnak, akkor alkalmassá teszi őket az érte végzett munkára.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 267–268. o.)

*Az e beti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Jézus és a társadalom kivetettjei

Eloolvasásra ajánlott Ellen G. White műveiből:

- *Jézus élete*, Jákob kútjánál, „Hallgass és némulj el!”, Cselvetések között c. fejezetek
- *A nagy Orvos lányomán*, Segíts a megkísértetteknek!, Munkálkodás az iszákosokért, A hajléktalanok és a munkanélküliek megsegítése c. fejezetek

Evangelizációnk holdudvarából kiesnek a társadalom által megvetett emberek. Vajon helyes ez? Mellőzzük mi is azokat, akiket a többség lebecsül és elítél? Hogyan viszonyult Jézus ezekhez az emberekhez?

„Sokan nem részesültek megfelelő nevelésben, nehéz természetűek, faragatlanok, nem egyenesek. De Krisztus kegyelme által megváltozhatnak. Soha ne írájatok le az ilyen embereket, soha ne hajszoljátok csüggedésbe vagy kétségbeesésbe őket!” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, 357.)

1 Miért hajlamos az ember jobbnak tartani magát másoknál? Mi vonzotta Jézushoz a vallási elit által elítélteket? Mit ismertek fel Jézusban ezek a lecsúszott emberek?

- Lk 18,10–12; Jel 3,17, vö. Lk 15,1–2; Mt 9,10–13

Az evangéliummal könnyebb elérni a társadalom kivetettjeit, mint az öntelt, büszke, önmagukkal eltelt embereket.

A bűnös örömök élvezetének következményeként az embereknél kialakulhat a durva külső, deviáns magatartás, ami elszigetelheti őket másoktól. A társadalom megítéli, sőt ki is rekeszti ezeket az embereket. A társadalom perifériájára szorultak elutasító magatartása, netán többnyire színlelt vagánysága mögött azonban sokszor az önmagát értéktelennek tartó emberre jellemző lelki, érzelmi üresség húzódik meg. Az ilyen gondokkal küzdők, főleg a tinédzserek, gyakran nyílt lázadás-sal, „vagány” megnyilatkozásokkal próbálják leplezni belső bizonytalanságukat. Egy-egy „balhé” mögött kétségbeesett segélykiáltás, identitáskeresés húzódik meg.

Jézus küzdött ezekért a társadalom által megvetett emberekért. Ők pedig megérezték, hogy nem skatulyázza be, nem veti meg őket, értéket lát bennük. Jézus következetes szeretettel, elfogadóan fordult a társadalomból kirekesztettek felé, akiknek a szívét gyakran meglágyította az őszinte, szívélyes fogadtatás.

„A rabbiknak nem tetszett, hogy »a vámszedők és a bűnösök« Jézus köré gyűlnek. »Ez bűnösöket fogad magához – mondták –, és velük együtt eszik.« E váddal arra céloztak, hogy Krisztus szereti a bűnösök, a becstelenek társaságát, és nem törődik gonoszságukkal... A társadalom lelki őreit bosszantotta, hogy Jézus, akivel állandóan vitatkoztak, de akinek tiszta élete ámulatba ejtette és el-

marasztalta őket, szemmel láthatóan rokonszenvez a társadalom kivetettjeivel.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 186. o.)

2 Jézus hogyan védte meg a méltatlan vádaktól a bűn elkövetésében tetten ért asszonyt? Hogyan érvényesül egyszerre Isten igazságossága és kegyelme a megkísértett bűnös iránt? Kijátszható-e egymással szemben az igazság és a kegyelem? Hogyan tanulhatunk meg a bűnösöknek megkegyelmezni, mégsem mentegezni a bűnt?

■ Jn 8,3–11, vö. Mik 6,6–8

.....
.....
.....

A házasságtörő nő története által megérthetjük, hogy nem állítható egymással szembe Isten kegyelme és igazságossága. A farizeusok és írástudók egy bűnös cselekmény elkövetésében tetten ért asszony esete kapcsán kérdőre fogták Jézust, hogyan értelmezi az „igazságot”, Mózes törvényét. A mózesi törvény (Tóra) szerint házasságtörésért halálbüntetés járt (vö. 5Móz 22,22). Jézus átlátta a kérdésselvetés mögött húzódozó indítékot. Ha Krisztus nyilvánosan fellép az asszony megkövetése ellen, a mózesi törvény elvetésével bélyegezhetik meg, másrészt ha Ő is egyetért a kivégzéssel, a római hatalommal való szembeszegüléssel vádolhatják. Jézus válasza Isten igazságosságának, ugyanakkor irgalmasságának felmagasztalása. Nem menti fel az asszonyt a bűn elkövetéséből fakadó felelősség alól, de nem is készíti vezeklésre, hanem Isten kegyelmére tereli figyelmét. A bűnös nő várja bűne miatt a jogos ítéle-

tet, helyette a megbocsátás örömeiben részesül. Mivel az asszony nem védekezik, nem magyarázza tettét, Krisztus megmenti őt a haláltól, és ezzel a meg nem érdemelt szeretettel megnyitja előtte az új élet lehetőségét.

Hasonló „pernek” lehetünk tanúi Zakariás könyvében, Józsuá és az angyal látomásában. Józsuá hallgatott Sátán vádolásainak pergőtüzében. Ekkor jött Isten részéről a felmentő ítélet. Mi is így tegyünk a bűnbe süllyedt, társadalom által megvetett emberekkel. Amint Isten bűneinket a feledés tengerébe veti, nekünk sem kell a bűnt szemrehányásokkal folyton emlékeztetnünk bűnös cselekedeteikre. Inkább „eredj el és többé ne vétkezzél” bátorítással vezessük bűnbánatra őket. Szemrehányásokkal senkit sem lehet megváltoztatni.

■ BESZÉLJÜK MEG!

Milyen értéket láthatott Jézus az eléje hozott nőben, illetve a farizeusokban, hogy mindannyiukért küzdött? ■ Hogyan lehet példa Jézus magatartása az ilyen – mindkét oldalon – súlyos bűnök vagy hibák végiggondolása, kezelése esetén?

„Azzal, hogy megbocsátott ennek a nőnek és bátorította, hogy új életet kezdjen, Jézus jelleme a maga teljességében és tökéletességében ragyogott fel. Személyesen megismerte a bűn mérgét, ezért tud irgalmas lenni a tévedőhöz, ezért nyújtja segítő kezét. (...)

Aki magára hagyja a tévedőt, elfordítja tekintetét, és hagyja, hogy zavartalanul folytassa mélybe vezető útját, az nem Krisztus igaz követője. A keresztény szeretet nem siet ítélkezni, hanem azonnal észreveszi a bűnbánatot, kész megbocsátani, bátorítani, és a tévelygő ember lábát az erényes élet útjára helyezni és támogatni. (...) Jézus nem nézte el a bűnt, és nem is csökkentette a törvénytelenre való odafigyelés fontosságát, ám nem ítélkezni jött, hanem azért, hogy a bűnösöket az örök élet-

hez vezesse. (...) A bűnösök elítélése helyett azon munkálkodott, hogy eljusson az emberi szenvedések és lealacsonyodás mélységeibe került emberekhez, felemelje a megvetetteket és bűnösöket, és arra bátorítsa a megtérő, remegő embereket, hogy többé ne vétkezzenek.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1879. október 23.)

3 Hogyan viszonyult Jézus a megszállott vagy a társadalomból más okból kirekesztett emberekhez?

■ Mk 5,1–7, 16–20

„Jézus Krisztus minden egyes emberrel törődik, hiszen az életét adta, hogy az embereket visszavezesse Istenhez. Atyánk e buzgó és kitartó igyekezete mutatja, hogy nem szabad közömbösen elmennünk a tehetetlenek és megvetettek mellett. Ők az Úréi, a teremtés és a megváltás révén. Ha Ő megengedné, hogy mi ítélkezzünk, akkor sok elesett ember reménytelen helyzetben volna. Teremtőnk azonban látja teremtményei értékét. Habár ezek az emberek nem kérnek segítséget, Ő mégis mindannyiukat értékesnek tartja.

Aki Krisztust követi, az nem a külsőt nézi, és tudja, hogyan munkálkodjon az emberekért, a szívükre hatva. Tudja, hogyan vezessen másokat megtérésre. Tudja, hogy a bűnös, ha ráébred bűnösségére, akkor igazán megtér. Mindannyiunknak van feladatunk ezen a területen.” (Ellen G. White: *Welfare Ministry*, 246. o.)

„Sokan beteggé teszik magukat mértéktelen szokásaikkal, és hogy bűnös élvezeteikhez pénzt szerezzenek, becsületlen dolgokat művelnek. Egészségük és jellemük megromlik. Elidegenedve Istentől, kivette a társadalomból ezek a szegény emberek úgy érzik, nem reménykedhetnek sem a jelen, sem az eljövendő életben. Isten ismeri mindazokat a körülményeket, amelyek azzá tették őket, amik, és szánalommal tekint rájuk. Ez a réteg segítséget igényel. Soha ne adj alkalmat nekik erre a kijelentésre: »Senki ember nem törődik a lelkemmel!« (...) E betegeknek izgató anyagoktól mentes, egészséges ételekre és italokra, tiszta ruhára és tisztálkodási lehetőségekre van szükségük – a segítőkész, felemelő keresztény környezet légkörére és befolyására.

A nagyvárosokban nagy tömegben élnek olyan emberek, akik még az állatoknál is kevesebb törődést és figyelmet kapnak. Gondolj a szántalmas bérházakban, sőt még sötét, nyirkosságtól és szennyből büzlő alagsorokban is összeterelt családokra.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 113–114., 126–127. o.)

„Isten mindent megtett, hogy az elveszett ember az Ő gyermeke lehessen. A leggyengébb lény is felemelkedhet, nemesedhet, csiszolódhat és megszentelődhet az Ő kegyelme által. Ezért ad Isten értéket az embernek, és akik együtt munkálkodnak vele, akik mennyei együttérzéssel teltek be, azok úgy fogják értékelni társaikat, ahogyan Ő értékeli. Isten munkatársa nemzetiségtől, bőrszíntől, társadalmi osztálytól függetlenül úgy tekint az emberekre, mint akiket Krisztus vére által váltott meg, és megérti, hogy Isten számára nincsenek kasztok. Senkire sem szabad közönnel tekinteni, senki sem jelentéktelen, mivel minden ember végtelen árral lett megváltva.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1895. december 3.)

4 Milyen hagyományos korlátokat és előítéleteket döntött le Jézus a samáriai asszonnyal folytatott beszélgetésben? Mivel keltette fel az érdeklődését? Miért terelte a beszélgetést vallási kérdések megvitatására? Hogyan fogadták az ott élők az asszony bizonyágtételét, majd magát Jézust?

■ Jn 4,5–30

.....

.....

A samaritánusok félig zsidók, félig pogányok voltak. Az északi országrész bukása (i. e. 722) után a fogságba elhurcolt zsidók helyére a hódító uralkodó betelepített pogány népet. Az otthon maradt zsidók asszimilálódtak e népekkel, átvettek hittételeikből néhányat, és beépítették saját vallási gyakorlatukba. Amikor a babiloni fogságból hazatelepült zsidók helyreállították a jeruzsálemi templomot, a samaritánusok kialakították saját kultuszközösségüket. Vallásuk egy szinkretista, keverékvallás volt. „Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal” – ezért is lepődött meg a samáriai asszony azon, hogy Jézus zsidó létére „Adj innom!” kéréssel megszólította őt.

„Ó, milyen boldog volt ez a samáriai asszony! A beszélgetés alatt érezte a menny jelenlétét, s most örömmel fogadta el az Urat. Nem kérte, hogy csodát tegyen – mint ahogyan a zsidók kérték – mennyei természete bizonyításaként. Elfogadta Jézus kijelentését, és teljes mértékben bízott szavaiban, egy pillanatra sem vonta kétségben a belőle áradó szent befolyást. (...) S habár Jézus elítélte az asszony bűnös életét, mennyei kegyelme az egyetlen és biztos gyógymód felé terelte tekintetét. Az Üdvözítő irgalommal teljes szeretete nem korlátozódik egy bizonyos

szektára vagy népcsoportra. Ez a nő, habár bűnös volt, mégis előnyös helyzetben volt ahhoz, hogy Krisztus országának örököse lehessen, szemben a zsidókkal, akik ékesszólóan vallották meg hitüket, viszont azt hitték, hogy a külsőségek és ceremóniák megtartása által nyerik el az üdvösséget.

Jézus zsidó volt, de ellenérzések nélkül vegyült a samáriaiak közé, ügyet sem vetve nemzete szokásaira és balgaságára. Ezáltal máris elkezdte lerombolni a zsidók és más nemzetek közötti válaszfalakat, s hirdette a világnak az üdvösséget. (...) Amikor a samáriai asszony sietett elmondani a körülötte élőknek is a csodálatos hírt, sokan kimentek a városból, meggyőződni szavai igazáról. Félbehagyták a munkájukat, és Jákob kútjához siettek, hogy lássák és hallják ezt a csodálatos embert. Körülállták Jézust, és figyelmesen hallgatták tanításait. Kérdéseket intéztek hozzá, és várakozással fogadták az életükre vonatkozó utasításokat. Olyanok voltak, mint a sötétben tapogatózó emberek, akik egyszeriben meglátják a sötétségen áthatoló fényt, és próbálják megtalálni a fényforrást, hogy kijöhessenek végre a nap melegére.

A samáriaiakat vonzották és érdekelték a Megváltó tanításai. Azonban nem elégedtek meg egy rövid beszélgetéssel, hanem többet akartak hallani, és minden polgártársukat szerették volna elhozni a Mesterhez. Megkérték, maradjon náluk és tanítsa őket. Jézus még két napig időzött náluk...” (Ellen G. White: *Spirit of Prophecy*, II. köt., 147–148. o.)

5 Hogyan döntötte le Jézus Krisztus a társadalom által megvetett vámszedőkkel és bűnösökkel szembeni előítéletek alkotta válaszfalakat?

■ Lk 19,5–10; Mt 9,9–13; Hós 6,6

.....
.....
.....

Amint a világunk állapota romlik, az embert az embertől elválasztó válaszfalak egyre áttörhetlenebbek lesznek. Keresztényként azonban minden tőlünk telhetőt meg kell tenni azért, hogy felülemelkedjünk ezeken a válaszfalakon, amelyek annyi fájdalmat, szenvedést és bánatot okoznak a földön, különösen azoknak, akiket a társadalom a leginkább elutasít! Jézus nem különült el a társadalom által elítélt emberektől. Azal is kifejezte rokonszenvét irántuk, hogy még a zsidók által megvetett foglalkozást folytató vámszedőket sem utasította el, hanem meghívásaikat elfogadta. A „vámszedő” név egyet jelentett az igazságtalansággal. Ennek ellenére a világias, büszke magatartás mögött egy isteni befolyásra érzékeny szív is meghúzódhatott. Szerette volna, ha ők is megtudják, hogy Ő az áldott Megváltó.

■ BESZÉLJÜK MEG!

Milyen előítéletekkel találkozhatunk ma országunkban? ■ Melyik a legsúlyosabb, legnehezebben áthidalható? ■ Milyen jó tapasztalatunk van saját előítéleteink legyőzésében a számba vett embercsoportokkal?

„A rabbik művelt, nagy tudású és kiváltképp vallásos embereknek tartották magukat. Krisztus példája azonban leleplezte önzésüket. Az is bosszantotta őket, hogy azok az emberek, akik semmibe veszik a rabbikat és nem járnak a zsinagógába, Jézus köré gyűlnek, és elragadtatással figyelnek szavaira. Az írástudók és farizeusok Jézus jelenlétének tisztaságában elmarasztalva érezték magukat. Ho-

gyan lehetséges, hogy a vámszedők és bűnösök vonzódnak Jézushoz?

Az írástudók és farizeusok nem tudták, hogy a magyarázat éppen vádaskodó, gúnyos szavaikban rejlik: »Ez bűnösöket fogad magához.« Azok az emberek, akik Jézushoz jöttek, közelében úgy érezték, hogy még számukra is van menekvés a bűn csapdájából.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 185–186. o.)

6 Milyen óvással és tanítással formálja Jézus az előítéleteinket jósággá, büszkeségünket pedig alázattá?

■ Mt 25,34–40; 7,1–4; Kor 4,7

.....
.....
.....

„Krisztus nem azért szeretett minket, mintha mi már előbb szerettük volna Őt, hanem »mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt«. Nem úgy bánik velünk, ahogyan megérdemeljük. Habár bűneink kárhozta-
tást érdemelnek, Ő nem kárhoztat minket. Évről évre elviseli gyengeségünket, tudatlanságunkat, hálátlanságunkat és makacsságunkat. Bár tévelygünk, szívünk kemény és Szent Igéjét elhanyagoljuk, Ő mégis állandóan felénk nyújtja kezét. (...)

Ne azt kérdezzük: »Megérdemlik-e?«, hanem azt: »Hogyan lehetek a segítségükre?« Gazdagok és szegények, nagyok és kicsinyek, szabadok és rabok – mindenki Isten örökrésze. Az ember emberrel szembeni könyörtelensége a mi legnagyobb bűnünk. Sokan azt képzelik, Isten ítéle-

Jézus és a gazdag, híres emberek

tét képviselik, miközben elmulasztják gyengédségét és szeretetét képviselni. Sokszor a kísértés súlya nyomja azokat, akiket ridegen és szigorral kezelnek. Sátán küzd ezekkel az emberekkel. A durva, részvétlen szavak elcsüggesztik őket, és mint szabad prédákat sodorják a kísértő hatalmába.

Isten nyomatékosan megparancsolta, hogy legyünk figyelmesek az idegenekkel és kitzsítottakkal, az erkölcsileg gyenge, szegény emberekkel. Sokan, akiket látszólag egyáltalán nem érdekel a vallás, szívük mélyén nyugalomra és békére vágnak. Megmentésük érdekében Krisztus szolgálói kövessék Mesterük példáját! Ezt kell tenniük követőinek is. A test szenvedéseinek enyhítése közben lehetőségük nyílik arra is, hogy a lélek hiányaival foglalkozzanak. Rámutathatnak a felemelt Megváltóra, beszélhetnek szeretetéről.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 106–107. o.)

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja. – A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek megfelelően és a lehetőségekhez mérten.

Elolvására ajánlott Ellen G. White műveiből:

- *Jézus élete*, Nikodémus, Lévi-Máté, „Egy fogyatkozásod van”, Zákus c. fejezetek
- *A nagy Orvos lábnyomán*, Szolgálat a gazdagokért c. fejezet

1 Hogyan gondolkodik sok keresztény a gazdagokról és hírességekről? Isten hogyan tekint ezekre az emberekre?

- **1Móz 13,5–6; 41,41–43; Jób 1,1–3; Dn 4,28–31; Jak 1,9–11**
-
-
-

A Bibliában azt láthatjuk, hogy gazdag és szegény, híres és a nagyvilág számára ismeretlen emberek is egyaránt Isten kegyelmére szorulnak. A hitre jutott embereknek azonban sokszor meg kell küzdeniük azzal a kísértéssel, hogy lelki szempontból lenézzék és az üdvösségből szinte kizárják azokat az embereket, akiket sokan ismernek, anyagilag kiemelten jó körülmények között élnek, illetve akiknek az életfelfogásuk, életvitelük látványosan ellentétben áll az egyszerűséggel és a

visszafogottsággal. Ám ha engedjük, hogy Isten mutassa be nekünk az ide tartozó embereket, akkor meglátjuk: a szívük mélyén nekik is hiányzik az Istennel való közösség, rájuk is gondolt Jézus, aki „gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8,9).

„Az értelmiséget, a művelteket, a jó nevelésben részesülteket általában elhanyagoltuk, elhaladtunk mellettük. Nem tudtunk hatással lenni rájuk. Nem imádkoztunk azért, hogy utakat és módokat találjunk az igazság eljuttatására hozzájuk, azt az igazságot, amely bölcsé teheti őket az üdvösségre. Nagy általánosságban éppen a népszerű, gazdag, büszke emberek tudják legjobban saját tapasztalatból, hogy pénzük vagy nagyszerű palotáik, drága bútorszatuk és képeik nem boldogítják őket. Éppen arra vágyunk, amit nélkülöznek. Azonban nehéz közel kerülni hozzájuk, mert a hasonló gondolkodásúakhoz és társadalmi státusúakhoz vonzódnak, éppen azért sokan vesznek el bűneikben – pedig vágyakoznak arra, ami valódi nyugalmat és békét ad. Jézusra van szükségük, az igazság, az életszentség világosságára.

A megszokott módon végzett munkával nem tudunk közel kerülni a magasabb társadalmi osztályokhoz. A gazdagokat magukra hagyjuk, mit sem teszünk a megmentésük érdekében, ezért egyre jobban a saját eszméikbe burkolóznak. Gondolatvilágukból kihagyják az örökkévalóságot. Csak még büszkébbekké és még önzőbbekké válnak, szívük mind keményebb és szinte meg sem közelíthető. Állandóan gyanakszanak, hogy mindenki csak pénzt akar tőlük. A szegények irigykednek a gazdagokra, pedig inkább szánalomra szorulnak. Ha mindannyiukat az igazság üdvözítő hatalma alá vonhatnánk, akkor Isten országának építése sokkal eredményesebben haladhatna előre.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 556–557. o.)

„Szomorú, hogy ez a társadalmi osztály el lett hanyagolva. A munkások az ábrázat szerint ítélték, s úgy gondolták, hiábavaló lenne a tevékenységük. Testvéreim, ezeket az embereket az élő hit érintésével kell megnyernünk! Az evangélium szolgái Isten ígéreteiben kapaszkodva mondják: »Te ígérted azt, hogy kérjük és adatik. Meg kell nyernem ezt az embert az Úr Jézus Krisztusnak.« Kérjétek a gyülekezetet, hogy imádkozzon azokért, akikért dolgoztok. Hisz pontosan arra van szüksége a gyülekezetnek is, hogy elterelje a figyelmét az apró nehézségektől, és személyes felelősséget érezzen minden veszendő emberért. Válasszatok egy embert, majd egy újabbat, naponta keressétek Isten vezetését, kitartó imában vigyetek Őeléje mindent, és dolgozzatok bölcsen. S miközben ezt cselekszitek, Isten a Szentlelket adja, hogy meggyőzze az igazságról, valamint megtérést adjon a léleknek.” (Ellen G. White: *Egészségügyi missziómunka*, 244–245. o.)

2 Miért ad Isten egyeseknek gazdagságot vagy hírnevet? Mivel kell nekik megküzdeniük, ha Isten szerint szeretnék látni az életüket?

■ **5Móz 8,17–18; Mt 23,5–7**

.....

.....

.....

A gazdagság vagy a hírnév jellemre gyakorolt rossz hatását könnyű kritizálni, de ezt soha nem a féltő szeretet, inkább az irigység munkálja. Krisztusi lelkület szükséges ahhoz, hogy a híres, befolyásos emberek sajátos helyzetéből fakadó lelki sé-

rülésekhez, fogyatékoságokhoz jól viszonyuljunk. Balga rajongás, az őszinteség hiánya, tekintélytisztelet és mindenféle érdekkapcsolatok veszik körül őket. Egyszerre szimpatikus és terhes mindez számukra. Talán vágnak valami többre mindennél, de egy mesterséges rendszerben élnek, ezért őszinte, gyengeségeiket és értékeiket egyaránt jól kezelő barátok hiányában szinte nincs esélyük a valóban tartalmas életre.

„Csodákat kell előidézni az igazi megtérés terén. Csodákat, amelyeket most nem látunk előre. A Föld legnagyobb emberei nem esnek kívül Isten csodatevő hatalmán. Ha Isten munkatársai kihasználják a lehetőséget, hogy bátran és megbízható emberek módjára végezzék kötelességüket, akkor Isten meg fog téríteni vezetőket, szellemóriásokat és tekintélyes embereket. A Szentlélek hatalma által sokan elfogadják majd az isteni elveket. Ha a gazdag Jézus szépségére, igénytelenségére és önfeláldozására függeszti tekintetét, akkor – ellentétben az öntelt gazdagokkal – nyomorultnak és szájalomra méltónak, szegénynek, vaknak és mezítelennek látja majd magát. Annyira összezsugorodik az önbecsülése, hogy többre tartja magánál Jézust, és megragadja az örök életet. Megtérése után Isten kezében az igazság hirdetésének eszközüvé válik. Súlyos felelősséget fog érezni elhanyagolt osztályának tagjai iránt. Megérti, hogy rábízták az örömhír terjesztését azok között, akik a világot tették mindenükké. Istennek szenteli idejét, pénzét. Javakat hoz kincstárába, tehetséget és tekintélyt vet latba az igazság mellett. A gyülekezethez új hatékonyság és erő csatlakozik.” (Elen G. White: *Bizonyságtételek*, VI. köt., 82–83. o.)

■ BESZÉLJÜK MEG!

Miért nehéz megtalálni ezeket az embereket az evangélium üzenetével? ■ Vajon nem alapul-e valós tapasztalatokon az az

érzés bennük, hogy a különböző felekezetek számára nem a lelkük fontos, hanem a pénzük és a befolyásuk?

3 Mi volt és mi nem volt Jézus célja a Nikodémussal folytatott beszélgetése során? Figyeljük meg: mire kellett Jézusnak különösen érzékenyen figyelnie a beszélgetés alatt?

■ Jn 3,1–15

.....
.....
.....

„Krisztus betegeket gyógyított, elkeseredetteket vigasztalt aznap, amikor megtisztította a templomot. Nikodémus látta, milyen együttérzéssel fogadta és szolgáltatta a szegényeket. Látta a gyógyításokat, és azt, hogy Jézus megvidámítja az embereket, mint egy szerető szülő a szenvedő gyermekeit. Senki sem távozott vigasz nélkül. Az édesanyák a gyermekek gyógyulásának örülhettek, a sírás és sóhajok helyét hálaszavak vették át. Jézus egész nap tanította a tömeget, beszélt az írástudókkal, és bölcs szavaival elhallgattatta a fennhéjázó előjárókat. Mindezt látva, s miután a Messiás eljövételére vonatkozó prófeciákat áttanulmányozta, Nikodémus már nem tudta azt hinni, hogy Jézus nem Isten küldötte. Amint leszállt az éj, a sok munkában elfáradt Jézus szeretett volna visszavonulni az Olajfák hegyének magányába. Itt talált rá Nikodémus. Jeruzsálemben ismert volt gazdagsága, kiváló neveltetése és jósága, főleg a templomi szolgálatokra nyújtott adományai. Ezenfelül a szanhedrin egyik tagja is volt. És mégis, amikor Jézus-

hoz jött, furcsa nyugtalanság és féltékenység vett rajta erőt, amit azonban méltóságteljesen próbált leplezni.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1883. november 15.)

„Jézus nem jött zavarba, ha vagyonos, előkelő, híres emberekkel találkozott. Nem tekintett sértődötten a társadalom elitjére, de nem is hajbókolt előttük. A Megváltó tudatában volt, hogy az anyagi jólét nem adhat az embernek békességet, megelégedettséget, jó kapcsolatokat vagy komoly célokat. A leggazdagabb és legrangosabb vezető könnyen lehet magányosabb és keserűbb, mint a legegyszerűbb, legszegényebb és legszerűbb keresztény hívő.” (Dan Solis: *Tanítványság*, 64. o.)

„Az Úr mennybemenetele után, amikor a tanítványok szétszóródtak az üldözések miatt, Nikodémus bátran színre lépett. Vagyonát a zsenge egyház támogatására fordította, amelyről a zsidók azt hitték, hogy Krisztus halálával eltűnik. A veszély idején ő, aki korábban olyan óvatos és elővigyázatos volt, sziklaszilárdá vált, erősítette a tanítványok hitét, és rendelkezésükre bocsátotta javait az evangéliumi munka elősegítése érdekében. Akik előzőleg tisztelettel hajoltak meg előtte, most csúfolták és üldözték. Evilági javak tekintetében elszegényedett, de az a hite nem fogyatkozott el, amely a Jézussal folytatott éjjeli tanácskozásból serkent.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 138–139. o.)

4 Hogyan közeledett Jézus a vagyonukat tisztességtelen úton szerző emberekhez? Miért volt meglepő Zákeus számára, hogy Jézus szóba állt vele? Miben különbözött az, ahogyan Jézus és a farizeusok gondolkodtak Mátéről, mielőtt csatlakozott volna a tanítványi csapathoz?

■ Lk 19,1–10; Mt 9,10–13

„Máté zsidó volt, de amikor vámszedő lett, testvérei megvetették. A zsidókat mindig is zavarta a római iga. S mivel egy lenézett pogány nép hadisarcot követelt, ez mindig eszükbe juttatta azt, hogy elvesztették független nemzetük dicsőségét és erejét. S még nagyobb volt az elkeseredésük, amikor saját nemzettársuk elfelejtette, hogy milyen nemzethez tartozik, és vállalta a vámszedők munkáját.

Hitehagyóknak tartották azokat, akik ily módon segítettek a római hatóságokat. A zsidók szerint lealacsonyító volt vámszedővel társalogni. Az elnyomással azonosították ezt a munkát. Azonban Jézus nem a farizeusok előítéletei szerint gondolkodott. Ő túllátott az ember ábrázatán, és a szívbe látott. Mennyei szeme látta, hogy Máté igenis hasznos lesz egyháza megalapításában. Ez az ember hallotta Krisztus tanításait, és vonzódott hozzá. Szíve hódolattal telt meg a Megváltó iránt, ám arra soha sem gondolt volna, hogy ez a nagy Tanítómester valaha észreveszi őt, hát még arra, hogy elhívja tanítványának! Nagyon elcsodálkozott tehát, amikor Jézus így szólt hozzá: »Kövess engem!« (Mt 9,9)

Máté gazdagságra tett szert, ám kész volt mindent feláldozni az Úrért. Számos barátját és ismerősét mielőbb szerette volna Jézus követői között látni, illetve felkínálni nekik a Jézussal való találkozás alkalmát. Meg volt győződve, hogy őket is lenyűgözi a tiszta és egyszerű, minden kirívó tettek és pompa nélküli tanítás. Ezért rendezett vendégséget otthonában, ahová meghívta barátait és

rokonait, köztük néhány vámszedőt is. A tiszteletbeli vendég pedig Jézus volt. A Mester elfogadta a meghívást, és tanítványaival együtt megtisztelte jelenlétével az eseményt. Az irigy írástudók és farizeusok, akik minden mozdulatát lesték, nem mulasztották el az alkalmat, hogy ezzel is nemtetszésüket fejezzék ki Krisztus munkásságával szemben. (...)

Ezek a szegény, bűnös vámszedők szükségét érezték a megtérésnek és a megbocsátásnak. Mennyei küldetés betölteni ezt a szükségletet. S habár ezek az emberek látszólag semmibe vették a vallásos ceremóniákat és rendelkezéseket, szívük és életük készen állt arra, hogy őszintébb keresztényekké váljanak, mint az őket lenéző farizeusok.” (Ellen G. White: *Redemption – The Teachings of Christ, the Anointed One*, 19–20. o.)

5 Mit jelent az anyagi javaktól függeni? Milyen hatással van a bőség az ember gondolkodására, kapcsolataira?

■ Mk 4,18–19; 8,36; Lk 6,22–25; 12,16–21

Jézus példázata szerint a gazdagság akár észrevétlenül is képes „megfojtani” az Istentől származó helyes gondolatokat. Nehéz, szinte lehetetlen egy befolyásos, tehetős élet leegyszerűsítése színvonalban, igényekben a jézusi szint közelébe. Folyamatos odaszánást, önátadást követel, hogy valaki korábbi helyzetéhez képest átlagos körülmények között, átlagos, szinte jelentéktelen színvonalú életet éljen. Ennek küzdelmét, ne-

hézségeit számos bibliai történet mutatja be. Isten különleges vezetésére van szükség olyan új, értelmes célok felfedezéséhez, amelyek érdekében befolyásunkat, javainkat lelki haszonnal kamatoztathatjuk. A változás gyökere a Szentlélek szívben végzett alázatára, szelídségre nevelő munkája. Így válhat az ember – hírneve, gazdagsága nagyságával arányosan – Isten csodájává.

„Ez a balga, gazdag ember önmagát szerette és szolgált. Ha mindenekfelett Istent szerette volna, akkor nem halmozott volna fel olyan hatalmas vagyont, amelyet már nem volt hol tárolnia. Ha a szegények megsegítésére használja fel javait, akkor nem kellett volna lerontania csűrjeit, hogy nagyobbakat építsen. Ha vagyont úgy használja fel, mint amit Istentől kapott kölcsön, akkor gazdag lehetett volna jó cselekedetekben, és a mennybe gyűjtött volna kincseket. Ő azonban semmibe vette a mennyei törvény elveit. Nem szerette Istent, de embertársait sem úgy, mint önmagát.

Részesült a mennyei ajándékokból, de nem ismerte el, honnan származnak javai. E földi javak uralták az elméjét és elszívták a szeretetét, mígnem teljesen megfeledkezett arról, aki mindezt adta. Azt állította, mindaz az övé, amit pedig Istentől kapott, és sohasem adott hálát, nem mondott köszönetet irgalmas Jótevőjének. A valódi Gazda, aki rábízta ezeket a földi javakat, hogy áldására legyen embertársainak és dicsőítse Teremtőjét, jogosan fordult el tőle a magatartása miatt.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1886. január 14.)

■ BESZÉLJÜK MEG!

Hogyan fojthatja el a mi életünkben az Ige erejét a gazdagság csalárdsága? ■ Miben értük ezt tetten saját magunkban? ■ Milyen lelki nehézségekre kell számítanunk, ha nálunk lényegesen gazdagabb embereknek mutatjuk be Jézust?

6 Mivel kellett szembesítenie Jézusnak a gazdag ifjút? Miért nem mellőzhette a szembesítést?

■ Mt 19,16–26

„A fiatal tanítványjelölt lelkesen tudakolta a Mestertől az üdvösség receptjét. Vajon Krisztus ezt hízelgőnek kellett volna hogy tartania? »Végre sikerül megtérítenünk a felsőbb osztályba tartozókat!« Nyilvánvaló volt, hogy a Mester gondolkodását nem fertőzte meg ilyesmi. Az pedig igencsak elszomorítja, ha az ifjú kérdező elismerést várt volna. A Tízparancsolatot Krisztus az engedelmesség *minimális* szintjének nevezte. A gazdag ifjú talán elismeréssel gondolt önmagára, saját megítélése szerint sikeresen vette az első akadályt. Krisztus azonban más alkalommal arra szólított, hogy követői igazsága múlja felül a vallási vezetőkét. Vajon most hajlandó lesz leszállítani a szintet ennek a jelentkezőnek a kedvéért? Júdást ez kitörő örömmel töltötte volna el. (...) *Képzeld csak el, mennyire más képet mutat rólunk, ha tehetős támogatók csatlakoznak sorainkhoz!* A lelki hiányosságok felett azonban nem lehet szemet hunyni, és nem is szabad kisebbnek feltüntetni azok jelentőségét, mert szent a jézusi küldetés. A megalkuvás nem tűrhető el. Le kell mondani minden önző kényeztetésről. Krisztus felvázolta a háromlépcsős folyamatot: *Add el a vagyonodat, gondoskodj a szegényekről, kövess engem!* Lelki veszélyeket rejtett ez a terület. E lehetséges tanítványnak, fiatal kora ellenére, jelentős vagyona volt. Pompás házak, gyönyörű szőlőskertek, gazdagon termő mezők, divatos ru-

határ, ékszergyűjtemény, szolgák, nyájak, talán gyors, kényelmes hintók – felvillanhattak előtte e képek. Isten viszont nem engedett a feltételekből. Az ár csökkentése kérdésében sem alkunak, sem tárgyalásnak nem volt helye. Feladni mindent Jézusért, a világi nagyságot odaadni a mennyei kincsért.” (Dan Solis: *Tanítványság*, 67. o.)

■ BESZÉLJÜK MEG!

Milyen kísértésekkel kell megküzdenünk, ha gazdag, befolyásos embereknek beszélhetünk Jézusról? ■ Mivel okozhatjuk a legnagyobb kárt nekik, és egyúttal a gyülekezetnek is?

„Sokan csak akkor ébrednek rá arra, hogy mennyire szeretik a pénzt, amikor megpróbáltatnak. Sokan azok közül, akik Krisztus követőinek vallják magukat, ilyenkor arról tesznek bizonyosságot, hogy még nem állnak készen a mennyország számára. Tetteik azt mutatják, jobban szeretik a vagyont embertársaiknál és Istennél. (...) Itt látható a gazdagság ereje. A pénz szerelme az emberi elmére szinte bénítóan hat. A gazdagság büszkévé tesz, és sokakat arra készíten, hogy ésszerűtlen tetteket hajtsanak végre. Minél többel rendelkeznek, annál többre vágnak. Minél inkább gyarapodik a vagyonuk, annál inkább félnek attól, hogy mindent elveszítenek. Ezért mindig a jövőre gondolva halmoznak. Zárkózottak, önzők lesznek, és attól félnek, hogy Isten nem fog gondoskodni róluk. Az ilyen emberek valóban szegények Isten szemében. S bár javakat halmoztak fel, önmagukban bíznak, és elveszíteték az Istenbe és ígéreteibe vetett hitet.

Isten előtt a szegény, de bízó ember bizalmassá válik, mivel helyesen, mások áldására használja fel azt a keveset, amije van. Úgy érzi, embertársának is vannak jogai, amelyeket nem hagyhat figyelmen kívül, ezért engedelmeskedik Isten parancsának: »Szeresd felebarátodat, mint ma-

gadat.« (Mt 22,39) Úgy véli, embertársai üdvössége sokkal fontosabb, mint a világ ezüstje és aranya.» (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1880. január 15.)

„»Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni.« (Mt 19,24) A Jézus iránti szeretet és a gazdagság iránti szeretet nem lakozhat ugyanabban a szívben. Az Isten iránti szeretet oly mértékben meghaladja a gazdagság szeretetét, hogy birtoklója egyszerűen elszakad javaitól, és Istenhez vonzódik. Majd az Isten iránti szeretete révén gondot visel az Ő ügyéről. Legnagyobb kedvtelésévé válik megosztani az Úrtól kapott javait. Életét az Isten és emberek iránti szeretet uralja, és javait nem a sajátjának tartja, hanem hűséggel végzi sáfári szolgálatát. Akkor megtartja majd az első négy parancsolatot, de a többi hatot is. »Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. (...) A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.« (Mt 22,37–39) Így lehetséges a gazdagnak bejutni Isten országába.» (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1857. november 26.)

Az e beti adomány az irodalmi alapot támogatja. – Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.

A hatalmon levők tanítvánnyá tétele

„Mondta nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, nyelvek és királyok felől.”
(Jel 10,11)

Elolvásra ajánlott Ellen G. White műveiből:

- *Jézus élete*, A százados, Jézus Annás és Kajafás előtt, Pilátus palotájának udvarán c. fejezetek
- *A nagy Orvos lábnymán*, Szolgálat a gazdagokért c. fejezet
- *Az apostolok története*, „Majdnem ráveszel engem” c. fejezet

1 Milyen a keresztény ember helyes viszonyulása az államhatalom vezetőihez? Mit jelent „engedelmeskedni a lelkiismeretért”? Csak azért imádkozunk a polgári vezetőkért, hogy nyugodt életet élhessünk?

- Mt 22,21; Rm 13,1–7; 1Tim 2,1–4

„A Krisztust váró adventisták semmit se kövessenek el, ami törvényellenesnek vagy engedetleneknek bélyegez-

hetné őket. Életüktől tartsanak távol mindent, ami az igazsággal nem egyeztethető össze. A mi dolgunk az igazság hirdetése, a többit pedig bízunk Istenre. Tégy meg minden tőled telhetőt, hogy a világosságot áraszd, de soha ne beszélj olyasmit, ami bántó vagy kihívó.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 173. o.)

„Vannak, akik különösen alkalmasak a felsőbb társadalmi osztályokért végzett szolgálatra. Ők kérjenek Istentől bölcsességet ahhoz, hogy megtudják, miként ériék el ezeket az embereket, hogy ne pusztán alkalmi ismeretséget kössenek velük, hanem személyes igyekezettel és élő hittel ébresszék rá őket lelkük szükségleteire, hogy elvezessék őket az igazság ismeretére, amint az Jézusban van.

Sokan azt gondolják, egy bizonyos viselkedési formát és munkamódszert kell alkalmazni; olyan módszert, amely e rangos emberek kényes ízlésének megfelel. Fontosnak gondolják a gazdagság látszatát, a díszes épületeket, a drága ruhákat, felszerelést és környezetet, a világ szokásaihoz való igazodást, az elegáns társaságot, a klasszikus műveltséget, az ékes szónoklást. De tévednek. A világi irányelv nem Isten útja a magasabb osztályok megközelítésére. Krisztus evangéliumának következetes, önzetlen bemutatása az, amivel eredményesen lehet hozzájuk közeledni.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 145. o.)

2 Milyen társadalmi, történelmi körülmények között fogalmazta meg Jézus és Pál is a tanácsait? Tudunk-e olyan esetről, amikor nem engedelmeskedtek a „felsőbb hatalmasságoknak”? Mikor nem vagyunk felmentve a tartozásunk alól (Rm 13,7)?

■ **Ap csel 5,27–29**

.....
.....
.....

„Isten népe az emberi kormányzatot Istentől eredő rendtartásként fogadja el, és azt tanítja, hogy a jogos fennhatósága alatt szent kötelességünk az engedelmesség. Amikor azonban az államhatalom előírásai ütköznek Isten kívánalmaival, Isten szavát kell elfogadni minden emberi törvény felett. Nem tolható háttérbe az »Így szól az Úr« felszólítás azért, mert »Ezt mondja az egyház«, vagy »Ezt mondja az állam«. Krisztus koronáját a földi hatalmasságok fejdíszé fölé kell emelni.” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*, VI. köt., 402. o.)

3 Hogyan viselkedett Jézus, amikor vallási vezetők ellenségesen léptek fel vele szemben?

■ **Mt 12,1–16; Mk 2,23–3,6**

.....
.....
.....

„Jézus ki akarta javítani a szombatra vonatkozó zsidó tévtanokat, s ezzel egy időben szerette volna bevésni tanítványai elméjébe, hogy ezen a napon igenis helye van az irtalmas cselekedeteknek. Az elszáradt kezű ember meggyógyításával a zsidó hagyományokat rombolta le, ám érvényt szerzett a negyedik parancsolatnak úgy, ahogy Isten azt

hajdanán adta a világnak. Ezzel magasba emelte a szombatot, és eltávolította a terhelő képtelen megszorításokat. Irgalmas cselekedete által fő helyre állította ezt a napot, miközben akik róla panaszkodtak, haszontalan ceremóniáikkal épp tiszteletlenségüket fejezték ki a szombat iránt. (...)

Amikor megkérdezte a farizeusoktól, szabad-e jót vagy rosszat cselekedni szombaton azért, hogy valakinek megmentsd vagy elveszítsd az életét, ezzel Jézus saját gonosz hajlamaikkal szembesítette őket. Ezek az emberek vádolni akarták Őt, keserű gyűlölettel és gonoszsággal törtek az életére, eközben Krisztus életüket mentett meg, és sok szívbe boldogságot hozott. Ölni jobb szombaton, mint ahogyan ők tervezték, vagy inkább meggyógyítani egy szerencsétlen embert, amint Ő tette? Igazságosabb Isten szent napján gyilkosságot hordozni a szívben, vagy inkább az emberek iránti szeretetet, olyan szeretetet, amely jósággal és irgalommal nyilvánul meg?” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1876. november 30.)

■ BESZÉLJÜK MEG!

Hogyan szoktunk megnyilatkozni, ha igazságtalanság ér bennünket? ■ Milyen válasza volt – az elgondolkodtató érveken túl – Jézusnak a gonosz ármánykodásra?

4 Mit tanulhatunk Jézus és a római százados találkozásából?

■ Mt 8,5–13; Lk 7,1–10

.....

.....

.....

„A százados hitszemével látta, hogy Isten angyalai állnak Jézus körül, és hogy csupán egy szóval kell küldenie angyalát a szenvedő emberhez. Tudta, Jézus szava eljut az otthonába, és szolgálja meggyógyul. Ó, hogyan dicsőítette Krisztust ennek az embernek a hite! Jézus meg is jegyezte: »Bizony mondom néktek, még az Izráelben sem találtam ilyen nagy hitet.« (Mt 8,10) Népünk sorain kívül léteznek emberek, akik isteni előjogokat élveznek, mivel összhangban élnek az Istentől kapott világossággal.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1890. március 11.)

■ BESZÉLJÜK MEG!

Adott egy római katona, az Isten népét elnyomó diktatúra katonai képviselője: egy ilyen esetben vajon nem kellene-e megküzdenünk egyfajta önelégültséggel, illetve előítélettel? ■ Mi a tanulsága annak, ahogyan a zsidó vének csoportja és Jézus megközelítette ezt az embert? Ki hogyan vélekedett róla?

5 Jézus kereszttáldozata napján is mások megmentéséért fáradozott. Hogyan viselkedett, nyilatkozott meg Jézus a kihallgatások és a fizikai bántalmazása közben? Milyen eredménye volt a jézusi lelkületnek?

■ Mt 26,57–68; 27,11–14; Lk 23,1–4; Jn 18,19–23, 33–38; 19,8–12; Mk 15,37–39; Jn 19,38–40; Ap csel 6,7

.....

.....

.....

„Heródes kíváncsiságába ösztönös irgalom vegyült, látva az Üdvözítő sápadt és szomorú arcát, melyről mélysé-

ges bölcsesség és tisztaság áradt, ám amely ezekben a pillanatokban a végkimerülés és szenvedés jeleit mutatta. Pilátushoz hasonlóan Heródes is ismerte a zsidó főembereket, és tudta, hogy irigy gyűlöletükben akarnak halálra ítélni egy ártatlan embert.

Heródes bátorította Jézust, hogy tegyen csodát élete megmentésére érdekében, és mennyei hatalmának igazolására. A Megváltónak azonban nem volt ilyen feladata. (...) Heródes mindenáron be akarta bizonyítani, hogy Ő nem csaló, tehát meg kell mutatnia hatalmát a tömeg előtt. Ennek érdekében megcsonkított, sánta és beteg embereket hozatott, és azt parancsolta neki, gyógyítsa meg őket a szeme láttára, mondván, hogy ha valóban gyógyít, mint amit hallott felőle, akkor még mindig rendelkeznie kell ezzel az erővel, melyet fel is használhat saját szabadsága megszerzésére.

Az Úr azonban nyugodt maradt e gögös vezető előtt. Úgy tett, mint aki se nem lát, se nem hall. Heródes még néhányszor megismételte ajánlatát, és elmondta azt is, hogy hatalmában áll szabadlábra helyezni vagy elítélni Őt. Sőt gögösen kérkedett azzal, hogy amikor Keresztelő János bátorkodott feddő szavakat intézni hozzá, ki mondta rá a halálos ítéletet. Jézus azonban egyetlen szót sem szólt. Heródest láthatóan zavarta a fogoly mély hallgatása, aki ráadásul sokkal fontosabb személyiség volt, mint ő maga. Ezért egy közvetlen feddés még elfogadhatóbb lett volna a büszke és beképzelt vezető számára, mint ez a közömbös hallgatás.

Krisztus – ha akarja – olyan szavakat mondhatott volna, amelyek könnyen átfúrhatták volna e gonosz király vértetét. Megtehetette volna, hogy félelemtől remegve álljon meg előtte a vég közeledtének szörnyű rettegésével. Jézus azonban már nem gyújthatott világgosságot egy olyan ember szívében, aki homlokegyenest szembe-

helyezkedett a prófétáktól kapott tanításokkal. (Ellen G. White: *Redemption – The Sufferings of Christ His Trial and Crucifixion*, 55–57. o.)

„Másokra gyakorolt befolyásunk nem annyira attól függ, amit mondunk, inkább attól, amik vagyunk. Az emberek harcolhatnak vagy dacolhatnak érveinkkel, ellenállhatnak felhívásainknak, de az önzetlen szeretetet sugárzó élet olyan érv, amelynek nem tudnak ellentmondani. A Krisztus szelídségével jellemezhető következetes élet hatalom a világon.

Krisztus tanítása a meggyőződés és tapasztalat szoros kapcsolatára épült. Akik tőle tanulnak, az isteni rendelés szerinti tanítókká válnak. Ha olyan ember szólja Isten Igéjét, aki megszentelődött általa, akkor az Igének életadó ereje van, amely vonzóvá teszi a hallgatók számára, és meggyőzi őket élő valóságáról. Ha valaki szeretetből fogadta el az igazságot, ez megmutatkozik meggyőző modorában, hanghordozásában. Azt hozza az emberek tudomására, amit maga látott, hallott, átvett az élet Igéjéből, hogy mások is közösségben legyenek vele Krisztus ismerete által. Az Ő bizonyossága – amely az oltárról vett eleven szénnel érintett ajkáról származik – igazság a foggékony szív számára, és a jellem megszenteléséért munkálkodik.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 110. o.)

6 Pál apostol hogyan küzdött a hatalmon lévőkért? Mennyire befolyásolta az eredményesség?

■ Ap csel 25,23–26,28

.....

.....

„Az agg fogoly pénztelenül, barátok, tanácsadók nélkül állt ott Néró előtt, Róma császára előtt, akinek arcvonásaira a benne dúló gyalázatos szenvedélyek ültek ki. A fogoly arcáról Isten békessége, szíve nyugalma, szeretete sugárzott. Pál élete szegénység, önmegtágadás és szenvedés volt. (...) Mint Mestere, hontalan vándor volt ő is, és hozzá hasonlóan életét embertársai boldogítására szentelte. Hogy is érthette volna meg, hogyan is méltányolhatta volna Néró, ez a szeszélyes, szenvedélyes, bűnös zsarnok Isten e fiának jellemét és indítékait?

A törvényszék tágas csarnokát megtöltötte a kíváncsi, nyugtalan embertömeg, amely zúgott, tolongott, hogy mindent, ami történik, lásson és halljon. Magas rangúak, gazdagok és szegények, műveltek és tanulatlanok, büszkék és alázatosak, valamennyien, akik ott szorongtak, egyformán tudatlanok voltak. Az élethez, az üdvösséghez vezető utat egyikük sem ismerte. (...)

Miközben a vádak ellene elhangzottak, Pál megőrizte rendíthetetlen nyugalma. A nép és a bírák meglepetten bámulták. Már sok törvényszéki tárgyaláson vettek részt, és számtalan gonosztevőt figyeltek meg, azonban ilyen férfiút, akinek arcvonásain olyan szent nyugalom tükröződött, mint az előttük álló fogolyén, még sohasem láttak. Az éles szemű bírák, akik megszokták, hogy olvassanak a foglyok arcvonásaiban, hiába kutatták Pál arcán a bűn nyomait. Mindannyian feszülten figyeltek szavaira, amikor engedélyt nyert, hogy védekezését előadja. (...)

Mialatt tekintete átfogta a körötte hullámzó tarka tömeget – zsidókat, görögöket, rómaiakat és más országok idegenjeit –, lelkében felizzott a vágy, hogy üdvösségüket munkálja. Nem gondolt a védekezésre, nem törődött a veszélyekkel, sem a rettenetes sorssal, amely reá várt. Egyedül csak Jézust látta, a közbenjárót, aki Isten trónja

előtt könyörög a bűnös emberért. Emberfeletti ékesszólással és erővel tárta hallgatósága elé az evangélium igazságait. (...) Ott állt mint Isten képviselője, szava olyan volt, mint a menny szózata. Hangjában, tekintetében semmi szomorúság, semmi félelem, semmi csüggedés nem volt. Ártatlanságának biztos tudatában, felővezve az igazság vértjével, ujjongott, hogy Isten gyermeke! (...) Sokan, akik e napon Pálra tekintettek, »olyannak látták az orcáját, mint egy angyalnak orcáját« (Ap csel 6,15).

A jelenlevők soha azelőtt nem hallottak hasonló szavakat. (...) Néró sem hallotta még úgy az igazságot, mint ez alkalommal. Sohasem látta még ilyen nyíltan életének rettenetes bűneit. A menny világossága hatolt be lelke rejtekeibe, megremegett a rémülettől azon ítélőszék gondolatára, amely elé végül őt is, a világ uralkodóját megidézik, hogy elnyerje cselekedetei igazságos jutalmát. Félt Pál Istenétől, és nem merte az apostolt elítélni, mivel az ellene felhozott vádak közül egy sem volt bizonyítható. Néró vérszomját e pillanatban szent félelem tartotta féken.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 340–341. o.)

„Pál érezte, hogy ez egy Istentől kapott alkalom, és hűséggel ki is használta. Tudta, olyan ember előtt áll, aki halálra ítélni vagy akár szabadon is bocsáthatja, mégsem hízelt Félix és Druzilla előtt. Belátta, hogy szavai ezen emberek életét vagy halálát jelentik, ezért félretéve személyes érdekeit arra törekedett, hogy felhívja figyelmüket a rájuk leselkedő veszélyre.

Az apostol tisztában volt vele, hogy az evangéliumot mindenkinek meg kell értenie, és egy napon ezek az emberek vagy ott állnak a szentekkel együtt a trónus körül, vagy azok között lesznek, akikhez így szól majd Krisztus: »Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti

Tanítvánnyá tenni a népeket

gonosztevők!» (Mt 7,23) Továbbá tudta, a mennyei ítélőszék előtt találkoznia kell minden hallgatójával, és nemcsak arról kell számot adnia, amit mondott vagy tett, hanem az indítékairól és a lelkületéről is, amelyek szavai elhangzásakor és tettei során uralták.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1911. november 2.)

*E heti adományunk a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

„Láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek.”
(Jel 14,6)

Elolvására ajánlott Ellen G. White műveiből:

- *Az apostolok története*, A nagy parancs, Pütkösd c. fejezetek
- *Jézus élete*, Az irgalmas samaritánus, A külső udvarban c. fejezetek

1 Hogyan jelenik meg a nagy misszióparancs az Ószövetségben? Mire szólt a megbízás?

- 5Móz 4,5–8; Mik 4,1–2; Ésa 60,1–4; 56,6–8

„Az Úr elhívta Izráelt, és elválasztotta a világtól, hogy szent megbízatást adjon népének. Izráel fiaira bízta törvényét, azt tervezte, hogy ők őrzik Isten ismeretét az emberek között. Általuk kellett a menny fényének bevi-

lágítania a Föld sötét részeit, és megszólítania minden népet, hogy hagyjanak fel a bálványimádással és szolgálják az élő, igaz Istent. Ha a héberek hűségesek maradnak megbízásukhoz, hatalmas néppé fejlődhetnek volna. Az Úr védelmébe vette és felmagasztalta volna őket, minden nemzet fölé emelve, általuk nyilatkoztatva ki világosságát és igazságát.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 454–455. o.)

„Isten népe minden időben a világ világossága volt. József világosság volt Egyiptomban: egy bálványimádó, idegen népnek mutatta be Istent. Az ígéret földje felé haladva az izraeliták világosságul szolgáltak a környező népeknek. Isten általuk nyilatkoztatta ki magát a világnak. Sátán mindent megtett annak érdekében, hogy kioltsa ezt a világosságot, azonban Isten hatalma által világított nemzedékeken át, míg Izráel mint nemzet létezett, sőt még a fogság ideje alatt is voltak Istennek hűséges tanúi. Dániel és barátai, valamint Márdokeus is erőteljes világosságot árasztottak maguk körül, még Babilónia erkölcsi sötétsége közepette is. Isten szent látásokban mutatta meg Dánielnek az emberek elől eltitkolt világosságot és igazságot, s szolgálja által ez a világosság évszázadokon át világított, és ragyog az idők végéig.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1884. május 13.)

„Ha Izráel hű maradt volna küldetéséhez, a Föld minden népe áldásában részesülhetett volna. Rájuk lett bízva az üdvözítő igazság ismerete, ám szívükkel nem hajoltak a körülöttük élő népek szükségletei fölé. Szem elől tévesztették Isten tervét, s ennek következtében azt hitték, a pogányok kívül esnek Isten irgalmának határain. Csak maguknak tartották meg az igazság világosságát, s így a sötétség győzedelmeskedett. A nemzeteket belepte a tu-

datlanság leple, Isten szeretetét kevesen ismerték meg, s egyre inkább elterjedt a tévelygés.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1915. június 17.)

2 Mi utal az igékből arra, hogy Isten végidei népe, az adventista egyház nemzetközi lesz – szolgálata mindenkire kiterjed, nemzeti vagy bármi más megkülönböztetés nélkül?

■ **Mt 24,14; Jel 10,11; Jel 14,6**

.....
.....
.....

„Krisztus megmutatta, hogy a felebarát nem csak gyülekezeti vagy hittestvért jelent. Nincs köze nemzeti, bőrszínbeli vagy osztálykülönbségekhez. Mindenki felebarátunk, akinek szüksége van a segítségünkre. Felebarátunk mindenki, akit az ellenség megsebesített és összetört. Mindenki a felebarátunk, aki Isten tulajdona.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 423–424. o.)

„Isten megtanította népét üzenetének továbbadására. Képességekkel látta el őket, amelyek segítségével kiterjesztik művét, míg körül nem öleli a Földet. A Föld minden részén kórházakat, iskolákat, könyvkiadókat és hasonló intézményeket kell létrehozunk Isten műve véghezviteléhez.

Az evangélium záró üzenetét el kell juttatnunk »minden nemzethez, ágazathoz, nyelvhez és néphez« (Jel 14,6). Külföldön a feladat teljesítéséhez szükséges számos vállalkozást meg kell alapítanunk, és sikerre juttat-

nunk. Az egészséges éttermek, orvosi rendelők, kórházak megalapítása a betegek és szenvedők számára éppolyan szükséges Európában, mint Amerikában. Számos országban orvosi hittérítést kell elkezdenünk, hogy Istennel a szerencsétlenek között segítők kezeként tevékenykedjünk.” (Ellen G. White: *Jelenések könyvének magyarázata*, 377. o.)

„Erőfeszítéseinknek az a célja, hogy a figyelmeztető üzenetet eljuttassuk minden népnek. (...) Városról városra és faluról falura kell elvinnünk a Jézus Krisztus második eljövételéről szóló kiadványokat. Ezeket a műveket minden nyelvre le kell fordítani, mert az evangéliumot az egész világnak kell hirdetni.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1905. február 9.)

3 Hogyan alkalmazhatjuk az alábbi gondolatokat önmagunkra, a mi korunkra, a saját viszonyainkra? Milyen elv mutatkozik meg itt, amire nagyon oda kell figyelnünk?

■ Jn 10,16; Mt 11,20–24; Lk 17,11–19

.....

.....

.....

„Amikor a tíz leprás elment a papokhoz, akkor tisztának lettek nyilvánítva. Egyikük szíve örömmel és hálával telt meg, és elhatározta, hogy visszatér, megkeresi a csodálatos Gyógyítót és hálát mond. Örömmel ment, és hangosan dicsőítette Istent. Krisztushoz érve a földre vetette magát, és kiöntötte a szívéből áradó szeretetét és há-

láját. Ez a férfi egy idegen samáriai volt. Nemzetét lenézték a zsidók. Krisztus a többi kilenc zsidó leprást is meggyógyította, ám egyikük sem tért vissza Istent dicsőíteni csodatettéért. Ez a samaritánus hitte, hogy Krisztus nemcsak a test, hanem a lélek Megváltója is. Sokkal nyitottabbak bizonyultak Isten kegyelme iránt, mint a többi kilenc, és sokkal inkább értékelték a mennyei szeretetet. Jézus fontosnak tartotta megemlíteni, hogy ez az ember samáriai, és így szólt tanítványaihoz: »Avagy nem tízen tisztultak-e meg? A kilence pedig hol van? Nem találkoztak, akik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen? És mondta néki: Kelj fel, és menj el, a te hited téged megtartott.« (Lk 17,17–19).

Krisztus zsidó tanítványai úgy nevelkedtek, hogy gyűlölniük kell a samáriaiakat. Jézus szerette volna megértetni velük, hogy a samáriaiak között sok értékes ember van, akiktől nem szabad megtagadni az evangéliumi meghívást. Ez a samáriai, aki visszatért hálát adni Istennek, nem egy egyszerű polgár volt, hanem a későbbiekben Krisztus hatékony tanúja lett. Krisztus feltámadása és mennybemenetele után bátran tett bizonyosságot arról, hogy Jézus Isten Fia volt. Szeretettel és odaadással mesélte el mindenkinek, hogyan gyógyult meg. »Akartok hinní Jézusban?« – kérdezte az emberektől. S bizonyosságtevésai elfordították az embereket a földi tanításoktól, a farizeusok és írástudók véget nem érő és értelmetlen hagyományaitól. Tanulatlan emberek tettek bizonyosságot Krisztus hatalmáról, és beszéltek bátorsággal Isten kegyelméről – ékesszóló bizonyosságtevésük éles ellentétben állt a farizeusok szigorú és érzéketlen ceremóniáival. S így az emberek arra kényszerültek, hogy kijelentsék, ezek az emberek valóban Jézussal voltak, és tőle tanultak.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1896. június 25.)

4 Az alábbi kérdések segítségével gondoljuk át Jn 12,20–32 történetét:

- Mikor találkoztak a görög férfiak Jézussal?
 - Kiket képviselnek ezek az emberek?
 - Mennyiben volt más a viszonyuk Jézushoz, mint a tanítványoknak?
 - Milyen tanítást hordoznak Jézus szavai számunkra?
-
-
-

„Abban a pillanatban úgy tűnt, Krisztus munkássága nagy vereséget szenvedett, és a tanítványok helyzete is kilátástalan. Krisztus munkássága a végéhez közeledett. Olyan események következtek, amelyek nemcsak a zsidó népet érintik majd, hanem az egész világot. Amikor hallotta a buzgó kérést: »Látni akarjuk a Jézust!« (Jn 12,21), arca felragyogott és így szólt: »Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az embernek Fia.« (23. vers) Kiment a templom udvarában levő tömeg elé, mivel a tanítványjaival a templom azon helyén találkozott, ahová csak zsidók léphettek be, s szóba elegyedett az ottani görögökkel. (...)

A görögök képviselték tehát a népeket, nemzeteket, amelyek felismerik a véges emberi erő feletti hatalom iránti szükségletüket, s ezért eljöttek látni Jézust. Hallottak Krisztus dicsőséges bevonulásáról Jeruzsálemben, és megakarták szerezni a Messiásra vonatkozó tanításokat és reménységet. (...) Elérkezett a Mindenható felmagasztalásának ideje. Ott állt a kereszt árnyékában, és a görögök kérése arra mutatott, hogy áldozata összhangot teremt Isten és mindazon emberek között, akik elfogadják Őt. Tudta, a görögök is nemsokára olyan helyzetben fogják látni, ami

abban a pillanatban meg sem fordult elméjükben: egy lator és egy gyilkos között keresztre feszítve. (...)

Az ember bűneiért hozott engesztelő áldozata révén Jézus tudta, hogy országa teljessé válik, és kiterjed az egész világra. Ő volt a helyreállító, és az Ő Lelke pedig a győztes. Egy pillanatra a jövőbe tekintett, és hallotta a világ minden sarkában elhangzó kijelentést: „Íme, Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit. (Jn 1,29)” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1897. július 1.)

5 Az irgalmas samaritánus története alapján mit jelent Jézus tanítványának lenni? Mit jelent igazán betölteni Isten törvényét? Mit jelent nem nézni a szenvedők származását, társadalmi hovatartozását?

■ Lk 10,27–37

.....

.....

.....

„Az ember szíve ellenkezik az igazsággal. Jézus bebizonyította csodatevő hatalmával, hogy Isten Fia – Júdea városában megcáfolhatatlan bizonyítékok igazolták Jézus Krisztus istenségét és misszióját. Azonban nehéz az előítéletet leküzdeni. Az Izráel fiainak szívét uraló előítélet visszatartotta őket attól, hogy elfogadják a bizonyítékokat. Gúnyosan visszautasították Jézus állításait.” (Ellen G. White: *Evangelizálás*, 302. o.)

„Akik azt állítják, hogy őszinte szívvel szeretik Istent, azoknak még nagyobb buzgalommal kell óhajtaniuk az

igazságot – ahogy kinyilatkoztatott Jézusban. Alázatos lélekkel tanulmányozzák a Szentírást, és őszintén vágyódnak az igazságra, mivel Krisztus is azért imádkozott, hogy tanítványai szentek legyenek az igazságban.

S mivel önző előítéleteik miatt a zsidó vezetők nem értették meg az igazságot, nem érthették meg azt az összhangot sem, amely megvolt Krisztus meggyőző szavai és egyszerűsége, élete között.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1888. február 7.)

■ BESZÉLJÜK MEG!

Mit jelent ma különböző népekhez elvinni az evangéliumot?

■ Feladatunk-e az országunkban lévő más nemzetiségek, bevándorlók elérése? ■ Egy keresztény országba költöző kínai család (ma több tízezren élnek Magyarországon), vagy már itt született más nemzetiségű embertársunk eléréséért mit teszünk/tehetünk? Osszuk meg jó tapasztalatainkat!

6 Az alábbi igék mennyire tekinthetők ígéretnek? Hogyan kapcsolódnak a népünkre bízott hármasságnyi üzenethez?

■ Mt 28,19–20; Ap csel 1,7–8; Jel 14,6–7

.....
.....
.....

„A misszióban elért sikerünk egyenes arányban volt önmegtágadásunk és önfeláldozó erőfeszítéseink mértékével. (...) Minden embernek aktív részt kell vállalnia Isten műve előbbre vitelében. Bármire hívott is el Krisztus, keresztényként végeznünk kell a munkánkat, hogy megismerje

Őt a világ. Misszionáriusoknak kell lennünk, fő célunk pedig az legyen, hogy embereket nyerjünk meg Krisztusnak.” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*, VI. köt., 28., 427. o.)

„A keresztény emberből nem hiányozhat a szeretet. Aki egy Krisztussal szóban, életben és cselekedeteiben, az élő bizonyágtevéssel hirdeti, hogy Krisztus Lelke által cselekszik. Testvérként szeretik egymást, akik valóban Krisztus követői, és ők a Föld sója és a világ világossága. Minden igazi hívő a Hajnalcsillagtól kapja a fénysugarakat, és ezt a világosságot árasztja a sötétben levő emberek felé. Az ilyen emberek ragyognak a szomszédok között, sőt mint gyülekezet a szomszédokon túl is. Az Úr minden embertől elvárja, hogy végezze feladatát. Aki az egyházzal egyesül, egyesülnie kell Krisztussal, és terjesztenie kell a Hajnalcsillag világosságát a teljes délig. Krisztus és népe együttműködve dolgozzon a világ megváltásáért.” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*, 16. köt., 37. o.)

„Az igazi keresztény tűzze maga elé célul, hogy nemcsak családja és barátai között tesz jót, hanem mindazokkal, akik befolyási körébe kerülnek. Az odaszentelt életű, készséges, mások megmentéséért munkálkodni vágyó ember előtt számos alkalom nyílik. Minél többet tesz, annál inkább felismeri, milyen sok tennivaló van még, s annál jobban vágyódik részt venni Isten ügyének előmozdításában. Kenyere és vize lesz jót cselekedni embertársaiért és magasztalni a Megváltót.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1887. szeptember 22.)

Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja.
– A Biblia-táborok fenntartására és fejlesztésére szánt adomány.

A lelki vezetők tanítványa tétele

Elovasásra ajánlott Ellen G. White műveiből:

- *Jézus élete*, A hegyi beszéd, Az első evangélisták, Az utolsó út Galileából c. fejezetek
- *Az apostolok története*, A tizenkét tanítvány kiképzése, A nagy megbízás, A hét diakónus c. fejezetek

1 Milyen célt szolgált Jézus számára a csendes visszavonulás, tanítványai elhívása előtt?

- Lk 6,12–13

Jézus Krisztus szolgálata kezdetén első döntései között szerepelt a tizenkét tanítvány kiválasztása. Fellépése pillanatától készült és készítette egyházát arra a munkára, melyet távozása után majd másoknak kell folytatniuk. Három és fél év állt a rendelkezésére, hogy tanítást és példát adjon a terhek és felelőségek hordozására, hatással legyen legszűkebb munkatársi körének gondolkodására, életére. Néhány éven belül

ezek a férfiak végzik majd az evangéliumhirdetés munkáját világszerte. Döntéséhez csendre és magányra volt szüksége – Atyja közelében, távol az emberi hatásoktól. Nem vezethette a kiválasztásnál személyes szimpátia, sem az, hogy befolyásos vagy ékesszóló emberekkel vegye körül magát, így szerevezve tekintélyt szolgálatának. Tudta, hogy egy külön teher lesz számára ez a szoros közösség, de hitben látta, hogy hosszabb távon az áldás messze jobban kárpótolja az elviselt szomorúságot, fáradságot. Erről szól a személyes közösség által vállalt szolgálat.

„Meg kellett tenni az első lépéseket az egyház megalapítására, amely Krisztus távozása után Őt képviseli majd a Földön. Nem állt rendelkezésükre drága szentély, de a Megváltó elvezette tanítványait az általa is kedvelt menedékhelyre, s az elméjükben örökre bevésődött a szent tapasztalat, a hegy, a völgy és a tenger szépsége.

Jézus azzal a céllal hívta el a tanítványokat, hogy tanúként kiküldhesse őket, és maguk is elmondják, mit láttak és hallottak tőle. Ez volt a legfontosabb szolgálat, amelyre valaha embert felkértek, mivel közvetlenül Krisztus szolgálatának vetették alá magukat. Isten munkatársaiként dolgoztak a világ megmentése érdekében. Amint az Ótestamentumban a tizenkét pátriárka képviseli Izráelt, úgy testesíti meg a tizenkét apostol az evangéliumi egyházat.

Az Üdvözítő ismerte választott tanítványainak jellemét, jól látta gyengeségeiket és hibáikat, tudta, hogy milyen veszélyekkel kell szembenézniük, és mekkora felelősség hárul rájuk. Ott a hegyen, egyedül a Galileai-tenger közelében, egész éjszaka imádkozott értük, miközben ők a hegy lábánál aludtak. Amint megjelentek a nap első sugarai, magához hívta őket, mert fontos közlendője volt számukra.

Isten úgy fogadja az embereket, amilyenek: emberi tulajdonságaikkal együtt, majd kiképezi a munkára, ha szeretnének tanulni tőle. Nem azért esik rájuk a választása, mert tökéletesek, hanem hiányosságaik ellenére az igazság ismeretére és megélésére választja ki őket Krisztus kegyelme által, hogy saját képére alakíthassa gyermekeit.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1912. január 11.)

2 Miért kora egyszerű emberei közül választott lelki vezetőket Jézus? Kik voltak mindig is a mennyek országa leg-hitelesebb képviselői?

■ Mt 21,15–16, vö. 8. zsoltár; 1Kor 1,27–28

.....

.....

.....

„A galileai halászok egyszerű, tanulatlan emberek voltak, ám Krisztus, a világ Világossága képes volt felkészíteni őket arra a feladatra, amelyre elhívta mindannyiukat. Az Üdvözítő nem vetette meg a nevelést, mivel az intellektuális kultúra áldás, ha az Isten iránti szeretetnek van alávetve, és amikor az Ő szolgálatára van szentelve. Jézus azonban azért nem figyelt kora bölcseire, mert önteltek voltak, és nem éreztek együtt a szenvedő emberekkel, s így nem válhattak a Názáreti munkatársaivá. Balgaságukban egyszerűen elutasították Krisztus tanításait. Az Úr Jézus azokkal próbál együtt munkálkodni, akik csatornává válhatnak a kegyelem üzenetének továbbításában. (...)

A Megváltó tanulatlan halászokat hívott el, mivel ezek az emberek nem lettek kiképezve az akkori idők hagyomá-

nyaira és szokásaira. Született képességekkel rendelkeztek, alázatosak és készek voltak befogadni a tanítást. Olyan emberek voltak, akiket nevelhetett. Az egyszerű emberek soraiban nagyon sokan türelemmel hordozzák mindennapi terheiket, és nem veszik észre, hogy olyan képességekkel rendelkeznek, melyek révén a legtisztéletreméltebb személyek soraiba léphetnek. Hozzáértő kéz érintésére van szükségük ahhoz, hogy felébredjenek kihasználatlan képességeik. Jézus hasonló embereket választott munkatársaivá, és felkínálta nekik közelségét. Ilyen tanítója addig sohasem volt a népnek. Az Üdvözítőől kapott kiképzés végén a tanítványok már nem voltak tanulatlanok. Jellemben és gondolkodásmódban hasonlóvá váltak Őhöz, s mindenki felismerte, hogy a Mesterrel jártak.

Aki elhívta a galileai halászokat, ma embereket invitál a szolgálatra. Ő ugyanolyan készséggel mutatja erejét, amint hajdan megmutatta az első tanítványok által. Bármilyen bűnösök is lennénk, az Úr felkínálja nekünk a tanítványának kijáró jelenlétét, közösségét. Meghív, vessük alá magunkat a mennyei tanításnak, hogy a Krisztussal való egység által végezhessük Isten munkáját.” (Ellen G. White: *Conflict and Courage*, 282. o.)

3 Hol és hogyan képezte Jézus a tanítványait későbbi vezetői munkájukra? Emeljük ki az igékből, hogy mire szólt és mit jelentett az elhívás?

■ Mk 1,17; Lk 9,57–62; Mt 6,30–31; Mk 14,33–34; Jn 17,15

.....

.....

.....

Szerteljárva szolgáltak, emberekkel beszélgettek; napról napra megosztották egymással ételüket, sorsukat, próbáikat és legnagyobb terhüket: emberi természetüket. Nem öncélú, a világtól elzárkózó közösséget alkottak, hanem testvéri kiscsoportot, amelyben Krisztus tanította őket szolgálni, megérteni, szeretni a körülöttük lévő világot, és hordozni, tűrni, megbocsátani egymás gyengéit, hibáit. Lelkesen mesélték Jézusnak és egymásnak első missziótapasztalataikat, és ha próbáltak egymásra rálicitálni érdemeikkel, tudásukkal vagy teljesítményükkel, Jézus szelíden, de határozottan megfedtte őket. Volt, hogy kisgyermeket állított közéjük, a hitbeli nagyság igazi lényegére figyelmeztetve őket, máskor halálfélelemtől elgyötört állapotukban mentette ki őket a viharzó Galileai-tengerből. Erős, őszintén elszánt férfiak voltak, akiket azonban Jézusnak kellett megtanítani a hit leckéire.

A közös könyörgés és a természet tanulmányozása ugyanúgy része volt közös életüknek, mint a Mester hétköznapi képekből álló példázatai. Számíthattak Jézusra, és azt is látták, hogyan hordozza mindannyiukat – kivétel nélkül –, mert „szertette az övéit e világon, mindvégig szerette őket” (Jn 13,1).

4 Milyen képzést kaptak a tanítványok Jézustól?

- Mt 4,23–24; Lk 9,1–2, 37–40; Lk 24,25–26

Jézus nem elméleti tanrendszereket ültetett tanítványai és hallgatói szívébe, hanem az élő, működő hívő élet szabálysze-

rúségeit tanította. „Ismét hasonlatos a mennyek országa...” – fordult követőikhez, és hétköznapi példázatokkal bátorította őket személyes hittapasztalatok szerzésére. Isten beszédéhez vezette őket, hogy formálja gondolataikat.

Másrészt az együtt töltött évek számos közös élménye – győzelem és kudarc, gyógyulás és halál, bátor hitvallás és tagadás, önzetlen szolgálat és versengő civódás – mind olyan nélkülözhetetlen tapasztalat volt, amely a jövő teherhordóinak lelki érését szolgálta Krisztus oldalán.

■ BESZÉLJÜK MEG!

Hogyan egészítik ki egymást az igekutatás során szerzett ismeretek és az Istennel szerzett tapasztalatok? ■ Miért nem áll meg egyik sem önmagában?

„Aki tanítványokat akar képezni a 21. században, annak alaposan meg kell ismernie a Szentírást, a hiteles lelki tudás forrását. Az is éppen ilyen fontos, hogy ismertesse a tantételeket és a tanításokat, függetlenül attól, mennyire lesz népszerű vagy mennyire kényelmes ez a számára. Isten azt várja el a tapasztalt hívőktől, hogy ne tartsanak vissza semmit, hanem türelmesen vezessék a hitben újszülötteket, amíg egyre jobban, mélyebben megértik és értékelik a kereszténység csodálatos, életet átformáló igazságát, főképpen a hármasság üzenet jelenvaló igazságát.

A Szentírás pusztán léte is az ellen szól, hogy a tapasztalat értelmet kizáró bűvöletébe kellene esnünk. Tudás nélkül a tapasztalat olyan, mint az irányítatlanul haladó, nagy hatóerejű rakéta, viszont a tudás tapasztalat nélkül élettelen és többnyire törvénytelen lesz.

Az igazi keresztény vezetők felmérték, hogy szükséges mindkét részt erősíteni nemcsak önmagukban, hanem az általuk a tanítványság útjára vezetettek között is.” (Dan Solis: *Tanítványság*, 88–89. o.)

5 Mi hozott áttörést a tanítványok szolgálatában? Milyen szerepe van ebben a Szentlélek meggyőző munkájának? Milyen tulajdonságokat látunk az apostoli vezetők életében, szolgálatában?

■ Ap csel 1,12–14; Ésa 57,15; Fil 2,3–5; 1Kor 9,19

.....

.....

.....

„Amikor a tanítványok az Olajfák hegyéről visszatértek Jeruzsálembe, az emberek a bánat és levertség helyett örömet és győzelmet olvastak le arcukról. Már nem szomorkodtak szertefoszlott reményeik miatt. Látták a feltámadt Üdvözítőt, és búcsúzása alkalmával tett ígérete állandóan fülükbe csengett.

Krisztus parancsának engedelmeskedve Jeruzsálemben várták be az Atya ígéretét: a Szentlélek kiárasztását. Várakozásukat azonban nem töltötték semmittevéssel, hanem amint a jelentés mondja: »Mindenkor a templomban voltak, dicsérvén és áldván az Istent.« (Lk 24,53) Gyakran összegyűltek és imáikat Jézus nevében küldték az Atyához. Tudták, hogy a mennyben, Isten trónja előtt áll legfőbb Szószólójuk és Pártfogójuk. Leborulva, szent alázattal imádkoztak és megemlékeztek ígéretéről: »amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben; kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömeitek teljes legyen.« (Jn 16,23. 24) Hitük mindjobban megerősödött abban a magasztos tudatban, hogy »Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk« (Rm 8,34).

Mialatt a tanítványok az ígéret beteljesedésére vártak, őszintén megalázták magukat és töredelmesen beismerték hitetlenségüket. (...) Komoly imában fordultak a tanítványok az Úrhoz: adjon nekik készséget, hogy az emberek elé állhassanak és a mindennapi érintkezés folyamán olyan szavakat mondjanak, amelyek a bűnösöket az Üdvözítőhöz vezetik. Miközben minden véleménykülönbséget megszüntettek egymás között, és minden elsőbbségi vagy uralomvágy eltűnt szívükből, bensőséges keresztényi közösségben szorosán egybeforrnak. Mind közelebb jutottak Istenhez, és felismerték, hogy milyen nagy kiváltságban volt részük, amikor Jézussal oly bizalmas kapcsolatban lehettek. Viszont szomorúság ülte meg szívüket, ha arra gondoltak, hányszor okoztak neki fájdalmat lassú felfogásukkal és közömbösségükkel tanításvál szemben, melyet a javukra akart ismertetni velük.

Az előkézület ideje a mélységes, komoly töredelem és az önvizsgálat napjai voltak számukra. Érezték lelki szegénységüket, és felülről, az Úrtól kérték a kenetet, amely alkalmassá teszi őket a lélekmentési munkára.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Pünkösöd c. feje.)

„Az apostolok Jézus Krisztus kegyelme által lettek azazá, amivé váltak. Őszinte odaadás és alázatos, komoly imavonta őket szoros közösségbe Krisztussal. Együtt ültek vele a mennyei helyeken. Az apostolok tudatában voltak nagy adósságuknak. Komoly, állhatatos imádsággal nyerték el a Szentlélek adományát, majd a lélekmentés felelőségének súlyával terhelve lelkesen nekivágtak, hogy kiterjesszék a kereszt diadalát. Munkájuk nyomán számos ember tért meg a sötétségből a világosságra, és sok gyülekezet alakult.

Mi talán kevésbé buzgók legyünk, mint az apostolok? Ne igényeljük élő hittel az ígéreteket, melyek lelkük mé-

lyéig megindították őket, hogy megkérjék az Úr Jézust, tegyen eleget ígéretének: »Kérjétek és adatik néktek!« A Szentlélek kiáradása talán nem a komoly, kitartó imára lesz válasz? Isten most is ugyanazt mondja imádkozó, bízó, hívő munkásainak, akik megnyitják a Szentírást azok előtt, akik nem ismerik az abban rejlő értékes igazságot: »Ímé, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.« (Mt 28,20) Mégis miért olyan ernyedtté és csüggedtté ma a gyülekezetet?

Miként a tanítványok a Szentlélek erejével telten mentek hirdetni az evangélium örömeit, Isten szolgálójának ma is ezt kell tenniük. Ugyanazzal az önzetlennel kívánsággal lássunk hozzá az Úr munkájához, hogy hirdessük a könyörületes üzenetét a tévelygés és hitetlenség sötétségében veszteglőknek.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, VII. köt., 32–33. o.)

„Az apostolok Krisztus képviselőiként döntő hatással voltak a világra. Az a tény, hogy alázatos emberek voltak, nem csökkentette befolyásukat, sőt növelte azt, mert ezáltal a hallgatók elméjét önmagukról Krisztusra irányították, aki bár láthatatlan volt, mégis velük munkálkodott. Az apostolok csodálatos tanítása, a bátorítás és a hit szavai mindenkit meggyőztek arról, hogy nem saját erejükkel, hanem az Üdvözítő hatalmával munkálkodnak.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 15. o.)

6 Mi volt a legfőbb lecke, amit későbbi vezetőkként magukkal vittek? Kinek adtak számot, kitől függték, kiről szólt pásztori munkájuk?

- Mt 23,8–12; 20,25–28; 1Kor 1,28–30; Ap csel 20,28. 35–37; 2Kor 4,5–7

.....
.....
.....

„Jegyezd meg, hogy csak miután a tanítványok teljes egységre jutottak és többé nem küzdöttek az első helyért, azután töltetett ki a Szentlélek. Mindannyian egy akaraton voltak. Minden nézeteltérést félretettek. A Lélek kiáradása után hordozott bizonyosságtevésük is egyöntetű volt.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1908. április 30.)

„Akiknek szívében a Szentlélek megnyitotta Krisztus evangéliumának forrását, azok fényt, vigasztalást és reményt nyújtanak az igazságra szomjazó szíveknek. Nem izgatottságot akarunk előidézni, hanem mély, őszinte beismerést, hogy akik hallják ezt, kemény munkát végezzenek, valódi, egészséges, eredeti munkát, amely tartós, akár az örökkévalóság. Nem izgalomra éhezünk, a feltűnéskeltésre – minél kevesebb van ezekből, annál jobb. Az Írások feletti csendes, nyugodt elmélkedés drága és gyümölcsöző. Itt van a siker titka: az élő, személyes Megváltóról egyszerű és őszinte módon úgy prédikálni, hogy az emberek képesek legyenek hit által megkapaszkodni az élet Igéjének erejében.” (The Paulson Collection of Ellen G. White Letters, 101–102. o.)

Az e heti adomány az ingatlanalapot támogatja. – Gyülekezeti ingatlanok vásárlására és felújítására szánt pénzügyösszeg.

Az aratás és az aratók

Elovasásra ajánlott Ellen G. White műveiből:

- *Jézus élete*, Az utolsó út Galileából, Ki a nagyobb? c. fejezetek
- *Az apostolok története*, A tizenkét tanítvány kiképzése, A nagy parancs, Pünkösöd, A Lélek adománya c. fejezetek

1 Hogyan készülhetünk fel az evangélium hirdetésére? Mitől válik hitelessé és gyümölcsözővé a bizonyoságtévésünk?

- **Jn 19,35; 1Jn 1,1–4. 8–9; Jn 1,40–46**

„Filep és Nátánael esete jó példája a valódi helyi missziómunkának. Filep találkozott Jézussal, és meg volt győződve arról, hogy Ő a Messiás. A kapott ismeretek annyi áldást jelentettek számára, hogy meg akarta osztani barátaival is a jó hírt. Nátánaellel is meg szeretne volna ismertetni a világosságot és az igazságot, amely oly sok vigaszt és örömet szerzett neki. A szívben lakozó valódi kegyelem mindenkor önkifejeződéssel igazolja létezését.

Filep örömmel értesítette: »Aki felől írt Mózes a törvényben és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust.« (Jn 1,46) Így kell – személyes erő kifejtés által – a világosságnak terjednie. A családban, a szomszéd tűzhelye mellett, a beteg ágyánál csendben olvashatjátok a Szentírást, és beszélhetek Krisztusról és az igazságról. Így lehet elvetni az értékes magot, amely napok múltán kikel és gyümölcsöt terem.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1891. január 6.)

„A keresztények mai felkészülésében is a Jézus által alkalmazott elveket és módszereket kell lelki alapként megtartani. Más szóval, a modern vezetőképzési elméletek nem vehetik át a Krisztus által lerakott alap helyét. Amikor a felfokozott érzelmek vagy a népszerű dolgok kerülnek előtérbe, nem pedig a lelki fejlődés, akkor az eredmény üres és lelkileg meddő lesz. A misszió mindig akadozni fog, amikor a hittérítés kiszorítja a bűnbánatot, a megtérést és a lelki átalakulást. A katasztrófával kacérkodik, aki csak arra képezi a vezetőket, hogy a lelki küzdelemre való felkészítés helyett tagtoborzó kampányokat, mehökkentő show-műsorokat és népszerűsítő rendezvényeket tartsanak. Az igazi evangelizációnak és a tanítványok képzésének a középpontjában az áll, hogy 1. elismerjük saját bűnösségünket; 2. őszintén megbánjuk bűneinket; 3. fenntartás nélkül átadjuk magunkat Istennek; 4. ellenállhatatlan készletet érzünk az Úr üzenetének hirdetésére.” (Dan Solis: *Tanítványság*, 94. o.)

2 Milyen kettős visszhangot vált ki az örömhír az ember lelkében?

- **1Pt 2,2–3; Jn 4,28–30**

„Beszéljetez úgy, mint Krisztus. Dolgozzatok úgy, ahogyan Ő. Tekintsünk Krisztusra és éljünk. Ha meglátjuk szépségét, vágyódnunk fogunk a feddhetetlen és erényes életre. Ha rátekinthetünk, elváltozunk az Ő képére és hasonlatosságára, lemondunk önmagunkról, átadjuk teljes mértékben szívünket Jézusnak, hogy Szentlelke csiszoljon, nemesítsen és felemeljen. Ezáltal szoros kapcsolatban lehetünk a mennyei világgal, és a feddhetetlenség Napja ragyogja be életünket. Kimondhatatlan öröm kerít hatalmába. Ezután parancsot kapunk, hogy égi szeretettől áradó szívvel menjünk el a városokba és falvakba, vigyük el a jó hírt azoknak, akik még távol vannak, s adjuk tudtukra Urunk, Istenünk hívását.

Mondjátok el másoknak is az Igében található áldott igazságokat, és a Megváltó szavait hallgatva maradjatok meg szeretetében. Mennyit kérelek, hogy tartsuk meg a szeretet törvényét! Nem lehetetlent kér tőlünk, mivel tudja, mit jelent engedelmessé válni az Atya parancsainak. Arra vágyunk, hogy mindenki, aki hallja hívását, adja tovább másoknak is, és fogadja el a gazdag áldásokat, mert tudja, hogy Isten törvényének megtartása által nem rabszolgasorsba vet, hanem Krisztus vérével szabaddá tesz. »Aki megtartja azokat [a parancsolatokat], nagy jutalma van.« (Zsolt 19,12) Írjátok le, mondjátok el ezt másoknak is Isten-félelemmel, alázattal és szeretettel képviselve Krisztus jellemét.» (Ellen G. White: *Manuscript Releases*, IV. köt., 310–311. o.)

3 Hogyan hat vissza az örömhír továbbadása?

■ Jn 4,31–38

.....

.....

„Ha Isten kinyilatkoztatja valakinek szeretete és igazsága fényét, azt nem tarthatja meg magának, nem rejtheti el, hanem engednie kell, hogy a világosság szétáradjon, és mindent meg kell tennie a sötétségben levők megmentése érdekében. Ne éljünk céltalanul. Aki ismeri az igazságot, aki érti, mit is képvisel számára Jézus, az örök igazság birtoklójává válik, amit meg kell osztania másokkal is. Az igazán megtért ember a világosság csatornája lesz családja és szomszédai számára, s miközben elviszi másoknak is Krisztus kegyelmének és ismeretének gazdagságait, számára is növekedni fog a világosság és kegyelem.» (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1891. január 6.)

„Amikor a tanítványok küldetésükből visszatértek, meglepetve látták, hogy Mesterük egy asszonnyal beszélget. Nem vette el a frissítő vizet, amelyre vágyott, nem szakította félbe a beszélgetést, hogy egyen az ételből, amit tanítványai hoztak. Amikor az asszony elment, tanítványai kérték, hogy egyen. Látták, hogy hallgatag, elgondolkodott, mintha elmélkedésbe merült volna. Arca fénytől sugárzott, s nem merték megzavarni kapcsolatát a menynyel. Viszont tudták: bágyadt, kimerült, és kötelességüknek érezték, hogy emlékeztessék fizikai szükségleteire. Jézus látta szerető érdeklődésüket és így szólt: »Van nékem eledelem, amit egyem, amit ti nem tudtok.« (Jn 4,32)

A tanítványok csodálkoztak, ki hozhatott Neki ételt, de Ő megmagyarázta: »Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem.« (Jn 4,34) Jézust örömmel töltötte el, hogy szavai felébresztették az asszony lelkiismeretét. Láta, ahogyan iszik az élet vizéből, és ez csillapította saját éhségét és szomját. Küldetésének teljesítése, amiért elhagyta a mennyet, megerősítette a Megváltót munkájában, és az emberi szükségletek fölé emelte. Egy igazságra éhes,

szomjas lélek szolgálata becsebb volt számára, mint az evés vagy ivás. Pihenést, felüdülést jelentett neki. A jótékonyság volt lelkének élete.

Üdvözítőnk szomjúhozza a hálát. Éhezi azok rokon-szenvét és szeretetét, akiket vére árán váltott meg. Kimondhatatlanul vágyik arra, hogy hozzá jöjjenek és vegyenek életet. Ahogyan az anya figyeli a hála mosolyát kisgyermek arcán, amely az értelem derengését is jelzi, úgy keresi Krisztus a hálás szeretet jeleit, amelyek kifejezik, hogy lelki élet kezdődött a szívben. (...) Amint Jézus ült a kútnál, az előtte elterülő gabonaföldekre tekintett – kellemes zöldjüket bearanyozta a napfény. Tanítványai figyelmét erre a képre terelte, a mezőt jelképnek használta: »Ti nem azt mondjátok-é, hogy még négy hónap és eljön az aratás? Ímé, mondom néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.« (Jn 4,35) Beszéd közben látta a kút felé közeledő csoportokat...” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jákób kútjánál c. fej.)

4 Milyen segítséget ígért Jézus a tanítványainak missziójuk végzéséhez? Milyen lelki magatartás nyitja meg az utat a Szentlélek vezetése előtt?

■ Lk 24,49–53; Mk 13,33

„Az Örökkévaló azt szeretné, ha egyháza *hit által kapaszkodna ígéreteibe*, és kérné a Lélek erejét. Arról biztosít, hogy készségesebb megadni a Szentlelket, mint amilyen készsége-

sen adnak a szülők jó ajándékokat a gyermekeiknek. Mivel nyitott a lehetőség, hogy minden ember mennyei felkenetésben részesüljön, „nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket”, és nem hozhattok fel semmilyen mentséget a felelősség elutasítására. Nem kellene ellenszegülnötök egyetlen kötelességgel sem, nem kellene menekülnötök a felelősségtől. Krisztus maga a megújító erő, és Ő dolgozik minden katonája lelkében, Szentlelke által. Isten Lelkének hatékony munkája viszi sikerre azok erőfeszítéseit, akik alávetik magukat vezetésének.

Az Úr munkálkodik mindazok elméjében, akik *készek elfogadni a Szentlélek indíttatásait*. Hírnököket küld, hogy minden helységben hirdessék figyelmeztetéseit. Próbára teszi a gyülekezetek odaadását és a Lélek iránti engedelmisségüket. Az ismeretnek növekednie kell. Mennyei követek minden eszközzel próbálják meg felhívni az emberek figyelmét az elkerülhetetlen ítéletre, és hirdessék az üdvösség jó hírét, Jézus Krisztust. Magasba kell emelnünk a feddhetetlenség zászlaját. Isten Lelke munkálkodik az emberek szívében, és akik válaszolnak befolyására, a világ világosságai lesznek. Mindenütt megtalálhatók, akik másoknak is átadják a kapott világosságot, mint pünkösdkor, a Szentlélek kitöltése után. Miközben megengedik, hogy világosságuk szétáradjon, egyre több erőt kapnak a Lélektől, így a Földet bevilágítja Isten dicsősége.” (*Australian Union Conference Record*, 1898. április 1.)

„Jézus a beszédeivel és saját példájával tanította türelemre a tanítványait. Ő maga is kitartott, amikor fanatizmussal, tudatlansággal, félreértéssel és nyílt ellenségeskedéssel, összeesküvéssel került szembe. Kitartása abban gyökerezett, hogy teljes egészében a Szentlélekre hagyatkozott. Világosan látta: súlyosan veszélyezteti az Isten országáról szóló üzenet átadását, ha tanítványai nem bízzák rá magukat mennyei Atyjukra éppen úgy, mint Ő. Másrészt ha ezt a leckét már kezdetben elsajátít-

ják, jövőbeli szolgálatukkal elérik a mennyei célokat. Ezért hagyta meg nekik búcsúzóul, hogy »Várjatok!«. Krisztus azt szeretné, hogy a mai tanítványok is mesterfokon elsajátítsák ezt a leckét. Ha jó szándékú, de túlságosan magabiztos keresztények nem hajlandók türelmesen várni a Lélek vezetésére, lejárathatják saját magukat, de Isten országát is.” (Dan Solis: *Tanítványosság*, 96. o.)

„Minden reggel add át magadat és családotad Istennek. (...) Csak egy rövid napot kaptál, és ezen a napon dolgozz magadért és családodért úgy, mintha ez lenne életed utolsó napja. Minden tervedet add át Istennek, hogy vagy valóra váltsa, vagy elvesse azokat, legjobb belátása szerint. Így naponta az Ő kezébe helyezheted életedet elképzeléseiddel, vágyaiddal együtt, és elfogadhatod helyettük az Ő terveit, bármennyire is ártana ez saját szervezkedéseidnek, még ha számos szép célodról is le kellene mondanod. Ezáltal életed egyre inkább átalakul a mennyei képmásra, és »Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban« (Fil 4,7).” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1884. augusztus 7.)

5 Mire tanít minket Jézus emberismerete? Miért van az, hogy mi gyakran nem úgy érzékeljük a körülöttünk élők szükségleteit, ahogyan Isten látja azokat?

■ Mt 9,36–38

.....

.....

.....

„Nagyon sokat tehetünk, ha mindennapjainkban az igazság szerint élünk. Az emberek nehezen ellenkeznek egy ilyen befolyással. Vitatkozhatnak vagy akár közömbösek is lehetnek velünk, visszautasíthatják felhívásainkat, de a szent és az irányukban szeretettel megnyilatkozó élet az az érv az igazság mellett, amelyet nem kérdőjelezhetnek meg. Sokkal többet érhetünk el alázatos, odaadó és erényes étellel, mint ha »a kegyesség látszatával« prédikálnánk. Dolgozhattok a gyülekezet megerősítése, a tagok bátorítása érdekében, megtehettek mindent, hogy az emberekkel való találkozásaitok érdekesek legyenek; megengedhetitek, hogy imáitok éles sarlóhoz hasonlóan menjenek a munkásokkal együtt a learatandó mezőkre. Mindenki személyesen dolgozzon, hordozza emberek megmentésének terhét, vigyázzon éberén, és imádkozzon a munka sikeréért. (...) Sok tennivaló van, amelyet minden munkás és képességeinek megfelelően végezhet el. Isten napján senki sem mentegetőzhet azzal, hogy elszigetelődött önző elfoglaltságaiban. A lélek a másokért végzett feladat által marad tevékeny. Vajon nem azért hátrálunk meg ebben a szolgálatban, mert nem társul hozzá a kereszt?

Ne feledjétek, meg kell tagadni az ént, ha szeretnénk Krisztusnak szentelni magunkat. A komoly és önzetlen erőfeszítés fog gyümölcsöt teremni Jézusnak. Az alázatos munkás, aki aláveti magát Isten hívásának, biztos lehet benne, hogy mennyei segítséget kap. Az Úr hatalmas támasz. Ha munkásai teljes mértékben Őrá hagyatkoznak, nagy dolgokat tehet általuk.” (*Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists*, 181–182. o.)

6 Jézus példázatai szerint mi tesz bennünket felkészült „aratókká”?

■ Lk 15. fejezet

Melyik szereplő mit mutat meg Isten megmentő szeretetéből?

A pásztor:

.....
.....

Az asszony:

.....
.....

Az édesapa:

.....
.....

„Jézus Krisztus azt kérte tanítványaitól, hogy vele együtt munkálkodva szeressék egymást, miként Ő szeret. Kereszten elszenvedett kínjai igazolták azt az értéket, amelyet minden egyes embernek tulajdonít. Mindazok, akik elfogadják ezt a nagy üdvösséget, felajánlják magukat az Ő munkatársaiul.

Senki se érezze magát úgy, hogy ő a mennyei előjogok hasznélvezője, és csak magával törődhet, foglalkozhat. Akik Jézus szolgálatába szegődtek, dolgozzanak együtt vele, és úgy szeressék a bűnben élőket, ahogyan Ő szeret bennünket.

Népünk soraiból azonban hiányzik a tévelygők és bűnösök iránti mélységes, őszinte és megindító szeretet. Sokan ridegségről és bűnös hanyagságról tesznek bizonyosságot: úgy próbálják képviselni Krisztust, hogy a lehető legtávolabb akarnak kerülni azoktól, akiknek

szükségük van rájuk. A frissen megtért embernek gyakran heves küzdelmet kell vívnia a meggyökerezett szokásokkal vagy kísértésekkel, és megtörténhet, hogy vereséget szenved. Amikor legyőzi őt a szenvedély vagy a bűnös hajlam, akkor figyelmetlensége vagy egyszerűen tévedése miatt válik vétkessé. Ebben a helyzetben testvéreinek erőre, tapintatra és bölcsességre van szükségük, hogy visszavezethessék a lelki egészséghez. Ilyen esetekben érvényesek Isten Igéjének tanításai: »Atyámfiái, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyat szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is.« (Gal 6,1) »Tartozunk pedig mi, az erősek, hogy az erőtelenekek erőtlenégeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk.« (Rm 15,1) Csakhogy akik Krisztus követőinek vallják magukat, nem tesznek bizonyosságot az Ő irgalmáról és szelídségéről!

Ha valaki téved, társai túl gyakran próbálják a lehető legrosszabb fényben feltüntetni tettét. Akik valószínűleg hasonlóan súlyos, de másféle bűnbe estek, a lehető legkegyetlenebbül bánnak testvérükkel.

A közöny miatt elkövetett meggondolatlan tévedéseket vagy gyengeségeket túlzottan tudatos, kitervelt bűnnek tartják. Amikor tévelygő embereket látnak, egyesek karba tett kézzel bizonygatják: »Ugye, megmondtam? Tudtam, hogy nem megbízható!« Ám ezzel Sátán magatartását sajátítják el, mivel valósággal ujjonganak azért, hogy valóra váltak a jóslataik.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1886. november 30.)

„A menny minden segítséget megad azoknak, akik keresik és mentik az elveszetteket. Angyalok támogatnak a legfelszínebb és a legmegátalkodottabb ember megközelítésében, és az egész menny örül, amikor egy is vissza-

talál Istenhez. A szeráfok és a kerubok megpengetik aranyhárfájukat, éneken dicsőítve Istent és a Bárányt, mert szereti az embert, és irgalmas hozzá.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 197. o.)

A tanítványság ára

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja. – A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek megfelelően és a lehetőségekhez mérten.

Elolvasásra ajánlott:

■ Ellen G. White: *Az apostolok története*, a Távoli tartományokban, Bérea és Athén c. fejezetek

1 Honnan van erőnk tanítványként együtt szolgálni Krisztussal? Hogyan függ össze jellemfejlődésünk és szolgálatra való alkalmasságunk? Milyen reménység tesz képessé minket az örömhír hirdetésére?

■ 1Jn 3,1–3; Mt 11,30

.....

.....

.....

„Hatalmas előjog eleget tenni a földi királyok meghívásának. De képzeljük el, milyen csodálatos előjog adatott számukra! Ha engedelmessé válnak Isten elvárásainak, a világegyetem Királyának fiai és leányai lehetünk. A keresztre feszített és feltámadt Üdvözítő által megteremhetjük a feddhetetlenség gyümölcseit, és felkészülhetünk arra, hogy a királyok Királyának udvarában ragyoghatunk, véget nem érő korszakokon át. A világ nem ismeri a magaságos Isten fiainak és leányainak felemeltetését. A körü-

löttük élő emberek nem látják, milyen különleges értéke van az önmegtágadó, alázatos lelkületnek, a szelíd és türelmes szívnek. Nem ismerték meg Őt, és nem értékelték Krisztust, amikor a Földön járt, a szolga pedig nem nagyobb az ő Uránál. Ezért nem értették meg Őt.

Jellemünk minél inkább hasonlít mennyei Urunkéhoz, annál inkább félreértene bennünket e világban. Közösségünk Jézussal és a mennyei minél bensőségesebb, annál inkább eltávolodunk a világtól, hiszen nem e világból valók vagyunk, és a világ nem ismer bennünket. Kötelességünk egyre szorosabb kapcsolatot kiépíteni Isten Fiával, megtanulni az Ő iskolájában az alázatot és a szív szelíd-ségét, a Megváltó tetteit cselekedni, így siettetni eljövete-
lét.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1888. február 28.)

2 Milyen fontossági sorrendet állított Krisztus a tanítvá-
nyai elé? Mikor és miért kerülhet egymással szembe bár-
mely földi kötődésünk Istennel való közösségünkkel vagy
szolgálatunkkal?

■ Lk 14,26, vö. Mt 10,37; Fil 3,7–8

.....

.....

.....

„A Lukács evangéliuma 14,26. versében említett gyű-
lölet egy kisebb mértékű szeretetet jelent. Szeretetünk
Isten iránt elsőrangú, a barátaink iránt pedig másodren-
dű kell hogy legyen. A férj, feleség, testvér és szülők
iránti szeretetnek alacsonyabb rendűnek kell lennie az
Úr iránti szeretetnél. Szeretteink iránti szeretetünk nem

lehet vak vagy önző, és nem készíthet arra, hogy elfe-
lejtjük a Teremtőnket.” (Ellen G. White, *Review and Herald*,
1862. szeptember 16.)

„A Megváltót hatalmas tömeg követte, Ő pedig öröm-
mel üdvözölte mindazokat, akik Őhöz jöttek, elfogad-
ni a tanításokat. A szívek vizsgálója azonban tudta, hogy
a körülötte tolongó tömegben kik azok, akik valóban ké-
szek elismerni Őt mint a megígért Messiást. Csodáinak
tanúi közül sokan azt hitték, aki betegeket gyógyít, öt-
ezer embert vendégel meg öt kenyérből és két halból, aki
halottakat támaszt fel – majd segítséget is nyújt mulandó
szükségleteik betöltésében. Abban a reményben követték
Krisztust, hogy egy napon elfoglalja Dávid trónját. Elő-
kelő pozícióra vágytak. Jézus azonban nem akarta, hogy
az emberekkel való kapcsolata kényelemre és földi elő-
jogokra épüljön. Azt tanította, hogy elvárja mindazoktól,
akik a tanítványai szeretnének lenni, az önmegtágadó és
áldozatkész életet. A szolgálatába állóknak készen kell
lenniük a lemondásra barátaikról, rokonaikról, szeretteik-
ről, hogy szélsőségesnek, oktalannak neveztesse őket, sőt
az Ő nevéért testi sebeket is elviseljenek. Ha elcsügged-
nek attól, amit a világ mond vagy tesz, ha nem tűrik a sze-
retet és hűség próbáját, ha nem hajlandók megtartani Is-
ten parancsolatait azért, mert embertársaik kigúnyolják
őket, abban az esetben nem tökéletesíthetik a szeretet ál-
tal munkálkodó és lelket megtisztító hitet.” (Ellen G. White,
The Signs of the Times, 1898. július 21.)

■ BESZÉLJÜK MEG!

Hogyan helyezhetjük a hétköznapi életünkben Krisztust min-
den más elé, beleértve a családunkat is? ■ Hogyan lehet ezt jól
és rosszul megvalósítani? ■ Mit jelent az, hogy Krisztus legyen
az első?

Jobban szeretni Istennél bármit vagy bárkit – egyet jelent azzal, hogy Isten elé helyezem. Nem Istennek van szüksége a feltétlen és osztatlan hódolatra. Szomorkodik az ember felett, aki emberekben, eszmékben bízva, tárgyakban keresve örömet, örökkévaló távlatok nélkül, csalódásokkal telve éli életét. A szívöröm, az igazi békesség belülről fakad. „Lássátok, mily nagy szeretetet adott nekünk az Atya...” – hibákkal terhelt talált ránk, hogy bizalmát, szeretetét felajánlja és pozitív válaszuk esetén alkalmassá tehessen minket a valódi szeretetre. Önélküle szeretetünk csak „olyan, mint a reggeli felhő, és mint a korán múló harmat” (Hós 6,4). De ha először Istent „viszonszeretjük”, képesek leszünk igazán szeretni embertársainkat is, meggyőzve őket arról, hogy nem véletlen tettük életünk legelső helyére a Teremtőt. „Lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16) A valódi Isten-félelem gyümölcseként hozzátartozóink, ismerőseink egy türelmesebb, jóságosabb, őszintébb és szeretőbb embert nyernek, így a Szentlélek szívükben végzett munkája cáfolhatatlan külső megerősítést nyer.

3 Miért nem lehet áldozathozatal nélkül követni Krisztust? Mi jelenti a legnagyobb küzdelmet Krisztus tanítványának?

■ 2Tim 3,12; 1Pt 2,18–21; Lk 9,23, vö. 14,27

.....

.....

.....

„A megváltás tervének alapját áldozatban fektették le. Jézus maga mögött hagyta a menny királyi udvarait, sze-

gény lett, hogy szegénysége által mi gazdagodhassunk. Aki részesül e mentésben, amelyet Isten Fia szerzett végtelen áldozattal, követni fogja a valódi minta példáját. Krisztus volt a szegletkő, és nekünk erre az alapra kell építenünk. Valamennyiünknek föltétlenül szükségünk van a lemondás és önfeláldozás lelkületére. Krisztus földi élete önzetlen volt, megaláztatás és áldozathozatal nyomta rá pecsétjét. Ezért akik e nagyszerű mentésben részesülnek, melyért lejött Jézus a mennyből, hogy elhozza nekik, ne követnék Urukat, ne vennék ki részüket lemondásából és áldozathozatalából? Ő mondja: »Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők.« »Minden szőlővesszőt, mely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz, mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.« Fontos elv: a tőkében áradó nedv táplálja a vesszőket, hogy virágozzanak és gyümölcsöt hozzanak. Nagyobb lenne talán a szolga az Uránál? A világ Megváltója egymaga gyakorolja értünk a lemondást és az áldozathozatalt? Krisztus testének tagjai pedig semmit se tagadjanak meg maguktól? A lemondás a tanítványság elengedhetetlen feltétele.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, III. köt., 387–388. o.)

„A Biblia teljes, világos és határozott tanítást ad. Pontosan megrajzolja Jézus igazi tanítványának jellemét. Alázatos szívvel kell kutatnunk az Írásokat, reszketve Isten szavától, hacsak nem akarjuk, hogy hitetés áldozatai legyenek valódi jellemünket illetően. Rendületlen kitartással kell legyőznünk önzésünket és önteltségünket. Alapos önvizsgálatot kell tartanunk, hogy elkerüljük az áltatás veszélyét. Nem elég, ha csupán különleges alkalmakon vizsgáljuk meg szívünk állapotát. Naponta nézzük meg reménységünk alapját, hogy lássuk, vajon valóban Krisztus szeretetében élünk-e. Bánjunk magunkkal becsülete-

sen, mert nem engedhetjük meg, hogy ebben a kérdésben bármennyit is kockáztassunk. Vessünk számot, mibe kerül teljesen kereszténynek lennünk, azután öltünk magunkra a fegyverzetet. Tanulmányozzuk a példát, tekintünk Jézusra, legyünk olyanok, mint Ő! Ebben való hűségünkötől függ békességünk, örök életünk reménysége.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 332. o.)

4 Hogyan nevel minket az Istenbe vetett hit önfegyelmére? Mi a különbség a pusztai emberi fegyelmezettség és a krisztusi önuralom között?

■ Zsid 12,1–2; 1Kor 9,24–27; 2Pt 1,2–7

„A nemes jellem az önfegyelm gyümölcse, és úgy alakul ki, ha az ember alacsonyabb rendű természetét a magasabb alá rendeli – ha énjét Isten és ember szolgálatára, a szeretet szolgálatára szenteli.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, 57. o.)

„A versenyfutók minden élvezettől tartózkodtak, szigorú és állandó fegyelm által edzették izmuk erejét és állóképességét, hogy amikor a verseny napja eljön, erejüket a legkeményebb próbára tehesék. Mennyivel fontosabb, hogy a keresztény ember, akinek örök érdeke forog kockán, étvágyát és szenvedélyét a józan ész és Isten akarata alá rendelje! Sohase engedje meg, hogy mulatozás, fényűzés vagy kényelem megzavarja figyelmét. Minden szokását és szenvedélyét helyezze szigorú fegyelmezés alá! Az Isten Igéje által megvilágított és Lelke által vezetett érteleme irányítsa életét.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 205. o.)

„Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.» (Mt 7,13–14) Amikor Krisztus e szavakat mondta, hallgatói közül sokakat meggyőzött tanítása, ám arra volt szükségük, hogy még inkább tudatosuljon bennük: örök javukat akarja. Keresztúthoz érkeztek, és a gonoszság vonzóbbnak tűnt. Jó szándékaik voltak, de még nem döntöttek Isten szolgálatá mellett. Csak »távolról« követték a Megváltót. Az Üdvözítő felismerte a rájuk leselkedő veszélyt, és megpróbálta figyelmeztetni őket. Minden vágya volt, hogy átadják életüket Istennek. Fájt neki, hogy határozatlanságuk állapotában látja őket.

Kitartóan kérte őket: »Tágas az a kapu, és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak.« (Mt 7,13) Széles ez az út, melyen az élvezeteket szerető és büszke emberek elegendő helyet találnak. Az önző, kapzsi, képmutató személyeknek, a könnyelmű férfiaknak és nőknek, a zúgolódóknak és szentségteleknek tetszik ez az út.

A keskeny úton való járáshoz komoly erőfeszítésre és önmegtagadásra van szükség. Pontosan ezért vannak olyan kevesen, akik ezt az utat választják. Sokan próbálnak járni rajta, azonban elbuknak komolyságuk hiánya miatt. Végül a széles útra lépnek, és nem képesek megérteni, hogy a keskeny úton olyan örömökre lelhetnének, amelyek minden próbát ellensúlyoznak.

A széles úton járó emberek közül némelyek meghallják Isten kérést hívását: »Menjetek be a szoros kapun«, és elhatározzák, hogy egyetlen lépést sem tesznek tovább a széles úton. Megtérő, Krisztusba vetett hittel lépnek be a szoros kapun. Megértették: le kell mondaniuk önmagukról, alá kell vetniük a büszkeséget, és az énüket keresztre

kell szegezniük. Megértik, hogy le kell tenniük minden terhet és megkönyékező bünt. Minden akadályt legyőzve haladjanak előre, tagadják meg énüket, emeljék magasba a keresztet, álljanak ellen a kísértésnek, és fogadják el az Isten által felkínált segítséget. Az önmegtagadás keskeny útján haladjanak előre, mivel ez az üdvösség útja. Ha az élvezetek szeretetének hangja hanyagságra és önző szórakozásra hívna, ne térjenek le se jobbra, se balra a keskeny útról.” (Ellen G. White, *The Youth's Instructor*, 1901. január 24.)

5 Hogyan munkálja ki Isten a tanítványaiban a győzelmes jellemet?

■ 2Thess 1,10–12

.....

.....

„Sokan akarnak növekedni a kegyelemben. Imádkoznak is ezért, és meglepi őket, hogy imáikra nem kapnak feleletet. A Mester rájuk bízott valamilyen munkát, amelytől fejlődhetnek. (...) Az a kérdés, hogy törekszenek-e azoknak a megmentésére, akikért Krisztus meghalt. Az adja a lelki fejlődést, ha továbbadjuk az Istentől kapott világosságot. A legjobb gondolatainkat kell elővenni, aktívan kell a jót tenni, és csak jót, a családban, gyülekezetben és a szomszédságban egyaránt. Ahelyett, hogy a kegyelemben való növekedésünk mértékén aggódnánk, egyszerűen végezzünk el minden feladatot, ami eléünk kerül, a szívünkön hordozzuk az emberek gondjainak a terhét, minden elképzelhető módon igyekezzünk menteni az elveszetteket! Legyünk kedvesek, udvariasak, együtt érzőek! Alázattal beszéljünk az áldott reménység-

ről! Beszéljünk Jézus szeretetéről, jóságáról, kegyelméről és igazságáról, és ne azon aggodalmaskodjunk, hogy vajon eléggé fejlődünk-e. A növények sem a tudatos erőfeszítés hatására növekszenek. (...) Nem aggódnak folyton a növekedésük miatt, csak egyszerűen fejlődnek Isten felügyelete alatt. Ha készen állunk Isten szolgálatára szentelni szívünket és elménket, ha végezzük az Istentől kapott munkát, ha Jézus lábnyomában járunk, szívünk szent hárfaként dicséretet és hálát mond Isten Bárányának, aki elveszi a világ bűneit. (...)

Az Úr Jézus az erősségünk és boldogságunk, a nagy Forrás, ahonnan az ember mindig erőt meríthet. Miközben róla tanulunk, vele beszélgetünk, egyre jobban látni fogjuk Őt. Miközben kegyelmében részesülünk és áldásait elveszük, már lesz, amivel másoknak is segíthetünk. Hálával tudunk beszélni az embereknek az ingyen kapott áldásokról. Mialatt tehát kapunk és adunk is, növekszünk a kegyelemben.” (Ellen G. White: *God's Amazing Grace*, 306. o.)

„A küzdelem végén senki sem fog csalódni, aki eleget tesz a feltételeknek. A komoly és kitartó emberek nem buknak el. A győzelem nem a gyorsaké és erőseké. A leggyengébb is éppúgy, mint a legerősebb, elnyerheti az örök élet hervadhatatlan koronáját. Mindazok győzedelmeskedhetnek, akik a mennyei kegyelem ereje által Krisztus akaratával összhangban élnek.” (Ellen G. White: *The Faith I Live By*, 369. o.)

6 Milyen reménységgel élhetnek mindenkor Jézus tanítványai?

■ Mt 26,29–30; 2Kor 1,7; Fil 3,21; Rm 2,6–7; 1Kor 15,49

.....
.....
.....

„Az Úr megmutatta nekem az örök ország dicsőségét. Szeretném elmondani, hogy megéri elnyerni a mennyet. Legyen életünk célja, hogy készüljünk a megváltottakkal, a szent angyalokkal és Jézussal, az Üdvözítőnkkel való közösségre. Ha legalább egyszer bepillantathatnánk a mennyei városba, soha többé nem vágyódnánk a Földön lakni. Itt persze szép tájak vannak, és én is örülök e természeti szépségeknek. Ezek mind a Teremtőre emlékeztetnek. Ám tudom, hogy ha szeretem Istent és megtartom a parancsolatait, sokkal szebb és dicsőségesebb ország vár.

Amikor eltávolíttatik a lepel, és a saját szemünkkel láthatjuk meg ama világ szépségét, szemlélhetjük a távoli világok ragyogását, amelyekből most csak távcsövek segítségével figyelhetünk meg egy keveset, akkor az Örökkévaló eltávolítja a bűn fertőjét, és az egész Föld Urunk, a mi Istenünk (Zsolt 90,17) szépségében tűnik fel, s csodálatos, tanulmányozandó terület tárul a szemünk elé. Ott a tudomány embere betekinthez a teremtés rejtelseibe, és nyomát sem találja a gonoszság törvényének. Hallhatja a természet hangját, amelybe nem vegyül sóhaj vagy szomorúság. Minden teremtett dolog egyetlen kézjegyét tartalmaz – a végtelen világegyetem előtt feltűnik Isten neve, a gonoszság pedig eltűnik a földről, a tengerekből és az égről.

Képzeljétek el a megváltottak otthonát, és ne felejtsetek el, hogy dicsőségesebb lesz minden emberi elgondolásnál, bármilyen ragyogó is az. Az Úr különböző termé-

szeti ajándékaiban csupán kis részét fedezhetjük fel az Ő dicsőségének. Földi nyelv képtelen kifejezni a szentek jutalmát. Csupán az ismerheti meg, aki majd szemtanúja lesz. Egyetlen emberi elme sem értheti meg a teremtő Isten mennyországának dicsőségét.” (Ellen G. White: *The Faith I Live By*, 364. o.)

„Ó, boldogok otthona, nem engedhetem meg magamnak, hogy elveszítsek! Ha ott leszek Isten országában az üdvözültek között, egyre inkább meg fogom érteni a megváltási tervet. Minden megváltott szent láthatja és értékelheti, ahogy addig még sohasem, az Atya és a Fiú szeretetét, s halhatatlanná vált nyelvük dicsőhimnuszokat zeng. Ő szeretett minket, és az életét adta értünk. Megdicsőült testtel, megsokszorozódott képességekkel, megtisztított szívvel, tiszta ajakkal zengjük majd a Megváltó szeretetét. A mennyben nem lesznek szenvedők, sem kétkedők, akiket meg kell győznünk az örök valóságokról, akiket meg kell szabadítanunk az előítéletektől, hanem mindenki befogadja a minden ismeretet felülmúló szeretetet. Isten népe számára a nyugalom az Úr dicsősége lesz az élet vize melletti zöld mezőkön, ahová Jézus vezeti megváltottait, akik boldogan járnak be Alkotónk városát. Akkor választ kap és megvalósul Krisztus imája: »Atyám, akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, ők is velem legyenek!« (Jn 17,24)” (Ellen G. White: *Maranatha*, 318. o.)

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

Január

1. szerda	Mt 11,28	
2. csütörtök	Péld 24,29	
3. péntek	Péld 19,22	Napnyugta: 16.04
4. szombat	Péld 24,11	
5. vasárnap	Ésa 40,30–31	
6. hétfő	Zsolt 143,1–2	
7. kedd	Zsolt 112,7–8	
8. szerda	Ésa 49,14–15	
9. csütörtök	Zsolt 86,4	
10. péntek	Zsolt 103,2–4	Napnyugta: 16.11
11. szombat	Zsolt 119,35	
12. vasárnap	Zsolt 129,4–5	
13. hétfő	Zsolt 92,13	
14. kedd	Rm 12,9	
15. szerda	Péld 1,10; 19,27	
16. csütörtök	Jn 8,32–36	
17. péntek	Péld 15,4	Napnyugta: 16.20
18. szombat	Ésa 42,19	
19. vasárnap	Péld 16,32	
20. hétfő	Péld 14,29	
21. kedd	Péld 15,28	
22. szerda	Péld 12,17	
23. csütörtök	Mt 25,21	
24. péntek	1Sám 15,22	Napnyugta: 16.30
25. szombat	Zsolt 92,2–3	
26. vasárnap	1Tim 6,17	
27. hétfő	Jób 42,3–4	
28. kedd	Zsolt 125,1	
29. szerda	Ezék 36,26–27	
30. csütörtök	Ezék 37,3–4	
31. péntek	Zsolt 33,18–19	Napnyugta: 16.41

Február

1. szombat	2Kor 9,15	
2. vasárnap	Zsolt 25,9	
3. hétfő	Zsolt 138,3	
4. kedd	Zsolt 77,10–12	
5. szerda	Zsolt 51,3–11	
6. csütörtök	Zsolt 42,12	
7. péntek	Ésa 41,10	Napnyugta: 16.52
8. szombat	Jn 6,37	
9. vasárnap	Mk 11,24	
10. hétfő	Zsolt 5,4	
11. kedd	Jóel 2,12–13	
12. szerda	Zsolt 51,19	
13. csütörtök	1Pt 4,10	
14. péntek	Péld 12,26	Napnyugta: 17.03
15. szombat	Jer 9,23–24	
16. vasárnap	Zak 3,1–2	
17. hétfő	Zsid 10,38–39	
18. kedd	Rm 16,20	
19. szerda	Rm 3,31	
20. csütörtök	Jn 6,44	
21. péntek	Jel 22,17	Napnyugta: 17.14
22. szombat	2Tim 3,17	
23. vasárnap	Rm 6,19	
24. hétfő	Fil 3,12–14	
25. kedd	Lk 21,36	
26. szerda	1Kor 9,24	
27. csütörtök	Fil 2,8	
28. péntek	Péld 8,34–35	Napnyugta: 17.25

Az igék a „*Felettebb tisztá a Te beszéded*” című könyvből valók.

Március

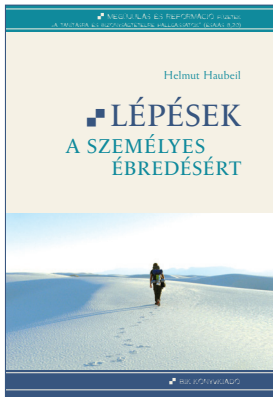
1. szombat	Péld 4,18	
2. vasárnap	2Kor 5,14–15	
3. hétfő	Eféz 6,10	
4. kedd	Péld 23,26	
5. szerda	Jn 6,56–57, 63	
6. csütörtök	Jer 12,5	
7. péntek	Jn 14,21	Napnyugta: 17.35
8. szombat	Rm 7,7–9	
9. vasárnap	Ésa 64,4–6	
10. hétfő	Rm 8,26	
11. kedd	Rm 11,33–36	
12. szerda	Péld 18,12	
13. csütörtök	Jn 10,17–18	
14. péntek	Jób 19,25	Napnyugta: 17.45
15. szombat	Zsolt 73,21–24	
16. vasárnap	Fil 4,4	
17. hétfő	Zsid 12,1–2	
18. kedd	Jer 31,3	
19. szerda	Mik 5,7	
20. csütörtök	Zsolt 46,3–11	
21. péntek	Jel 2,9–10	Napnyugta: 17.55
22. szombat	Hós 6,6	
23. vasárnap	Zsolt 127,3	
24. hétfő	1Kor 10,13	
25. kedd	Rm 5,7–8	
26. szerda	Gal 6,1–2	
27. csütörtök	Lk 9,23	
28. péntek	Zsolt 116,8–12	Napnyugta: 18.05
29. szombat	Jer 4,3	
30. vasárnap	Mk 4,31–32	
31. hétfő	Mk 6,31	

Könyvajánló

www.bikkiado.hu

Phylis Austin
Agatha M. Thrash
Calvin L. Thrash:
**Táplálékallergiákról
egyszerűen**

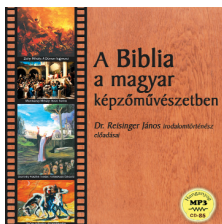
Helmut Haubeil:
**LÉPÉSEK
A SZEMÉLYES
ÉBREDÉSÉRT**

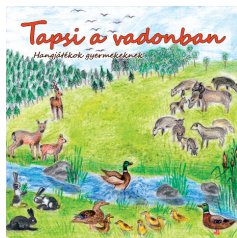
Neil Nedley:
**A gondolkodás
elvesztett művészete**

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ
1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46. • 06-1/267-3947
• 06-20/379-6020 • megrendes@bikkiado.hu

Hangfelvétel-újdonságok

**A Biblia a magyar
képzőművészetben**
MP3-CD • 800 Ft

Tapsi a vadonban
Hangjátékok gyermekeknek
Audio-CD • 800 Ft

Történetek az apostoli korból
1. rész
MP3-CD • 700 Ft

